

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A COMEDIC AND ADVENTUROUS ROMANTIC SUSPENSE

Taken WITH Trouble

JENESSA FAYETH

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Taken
WITH
Trouble

JENESSA FAYETH

Copyright © 2025 by Jenessa Fayeth

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

Contents

[Adanmışlık](#)

[1. Önsöz](#)

[2. Bölüm 1](#)

[3. Bölüm 2](#)

[4. Bölüm 3](#)

[5. Bölüm 4](#)

[6. Bölüm 5](#)

[7. Bölüm 6](#)

[8. Bölüm 7](#)

[9. Bölüm 8](#)

[10. Bölüm 9](#)

[11. Bölüm 10](#)

[12. Bölüm 11](#)

[13. Bölüm 12](#)

[14. Bölüm 13](#)

[15. Bölüm 14](#)

- [16. Bölüm 15](#)
- [17. Bölüm 16](#)
- [18. Bölüm 17](#)
- [19. Bölüm 18](#)
- [20. Bölüm 19](#)
- [21. Bölüm 20](#)
- [22. Bölüm 21](#)
- [23. Bölüm 22](#)
- [24. Bölüm 23](#)
- [25. Bölüm 24](#)
- [26. Bölüm 25](#)
- [27. Bölüm 26](#)
- [28. Bölüm 27](#)
- [29. Bölüm 28](#)
- [30. Bölüm 29](#)
- [31. Bölüm 30](#)
- [32. Bölüm 31](#)
- [33. Bölüm 32](#)
- [34. Bölüm 33](#)
- [35. Bölüm 34](#)
- [36. Bölüm 35](#)
- [37. Bölüm 36](#)
- [38. Bölüm 37](#)
- [39. Bölüm 38](#)
- [40. Bölüm 39](#)
- [41. Bölüm 40](#)
- [42. Bölüm 41](#)

[43. Bölüm 42](#)

[44. Bölüm 43](#)

[45. Bölüm 44](#)

[46. Bölüm 45](#)

[47. Bölüm 46](#)

[48. Bölüm 47](#)

[49. Epilog](#)

[Bonusu](#)

[Teşekkür Ayrıca](#)

[Yazar hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Macera arzulayanlara... ama bunun tadını kendi evlerinin rahatlığında
çıkarmayı tercih edenlere.

OceanofPDF.com

Prologue

Serena

YER: KARAOKE BAR

Bir galibiyete ihtiyacım var. Hayatım birbiri ardına gelen bir dizi başarısızlıktan ibaret. Bu sözleri hiç yüksek sesle itiraf edecek miyim? Hayır. Sadece zihnimdeki kasanın sessiz sınırları içinde bu gerçeği kabul edebilirim, işte bu yüzden Liam Hawthorne'u getirecek kişi *ben* olmalıyım. Başka bir ajan ya da ekip değil. Ben.

Ama adam ne yaptığını biliyor. Ortağım Ajan Harris ve ben onu ne gerçek ne de mecazi anlamda kılını bile kıpırdatırken yakalamadık. Liam Hawthorne'un hayatımda gördüğüm en çekici adamlardan biri olduğunu kabul etmek doğama aykırı ama bu onu federal hapishaneye tıkmama engel değil. Adam ünlü bir sanat hırsızı ve potansiyel bir katil ve işlediği suçların hesabını vermesi gerekiyor.

Özel odalara çıkan merdivenleri koruyan fedaiye rozetimi gösteriyorum. Başını sallamadan önce gözleri biraz açılıyor ve iri gövdesini yana kaydırarak yukarı çıkmama izin veriyor.

Merdivenlerden inerken bir çift bana çarptı, içkinin ve birbirlerine duydukları bariz çekimin sarhoşluğu içindeydiler.

İnsanların neden içip duyularının körelmesine izin verdiklerini hiç anlamadım. İşte o zaman zayıf düşerler, açık hale gelirler. İçmeliyim.

yeteneklerimin kontrolünde kalacağım. Her zaman. Gardımı düşürdüğüm an, tüm hayatım alevler içinde kalacak.

Barmenin bana verdiği odanın önünden geçiyorum ve aralık kapıdan içeri bakıyorum. Liam'ın içeride olup olmadığını doğrulamak için çok karanlık.

Mesafemi korumam gerekiyor. FBI'ın onu takip ettiğini belli etmek istemiyoruz, bu yüzden Caleb'in beni tipik pantolon takımından daha az dikkat çekici olduğuna ikna ettiği aptal siyah bir elbise giyiyorum. Güya bara daha uygunmuş.

Daha az umursayamazdım ve şu anda bundan ve ondan nefret ediyorum. Dar bir elbise ve topuklularla koşamam. Ve işim gereği her zaman koşabilmem ve dövüşebilmem gerekiyor.

Caleb, kulağımdaki iletişim cihazından boğuklaşan sert sesiyle, "Ben yapıldım," diyor.

"Kim tarafından?"

"Kadın."

Yanıp sönen ışıklara ve titreşen bara kaşlarımı çatıyorum. Bir kadını takip etmiyoruz.

"Amelia," diyor tekrar.

Geçen hafta ondan kurtulmak için öptüğü kadın aklıma geldi. Ortağım isteyken birini öpecek kadar aptaldı.

"Ciddi misin?" İnledim. İhtiyacımız olan son şey o kadının işleri tekrar karıştırması. "Ne yapıyorsun sen? Bir tür çiftleşme sinyali mi veriyorsun?"

Homurdanıyor. "Komik

değil." Bunu komik

buluyorum.

"Barmenden bir şey aldın mı?" diye soruyor.

Ona durumu anlatıyorum ama o susuyor ve kadının sesini tekrar duyuyorum. Kırmızı bir ceketle ortama uyum sağlamaya çalıştığı için onunla dalga geçiyor.

"Oh ho ho," diye yuhaladım. "Çaylak hatası."

Ama Caleb'in dikkati sadece onun üzerinde. Onu kurtarmalıyım. Ortaklar bunun içindir; birbirlerini hastalıkta ve sağlıkta, delilerden ve serseri kurşunlardan korumak için. Ya da buna benzer bir şey.

Burası çıkmaz sokak zaten. Liam burada değil. Kapının önünden geçerken aynı anda kapı tamamen açılıyor... tam alnıma doğru.

Acı kafatasıma çarpıyor ve geriye doğru sendeliyorum, ışıklar daha da parlaklaşırken ellerimle başımı kavırıyorum.

"," diyor biri. "Seni görmedim. İyi misin?"

Omuzlarım gerildi. Bu derin, çekici ama eğlenceli ses sadece bir adama ait olabilir.

Liam Hawthorne.

Yutkunuyorum, bakışlarımı yerde tutuyorum, beni geçen geceki restorandaki garson kız olarak tanımayacağını umuyorum.

"Ben iyiyim," diye mırıldanarak yanından geçip gidiyorum. Ama bileğimi yüzümden çekip alıyor ve beni döndürerek bir hamlede kapıya doğru itiyor.

Bakışlarım onun parlak mavi gözlerine takıldığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Kaç kez Kontroldeki Denetleyici Ajan (kısaca S-A-C) Gavin Ford'un bana böyle bir şey yaptığını hayal etmişim? Benimle cephanelikte saklanmak, beni bir tatbikat yanında öpmek... Biliyorum, fantezilerim tuhaf ama onlar benim.

Neden sadece korkunç erkeklerin dikkatini çekiyorum?

"Oldukça büyük bir kaz var," diyor Liam o sinir bozucu İngiliz aksanıyla. Başparmağı alnımda geziniyor ve tenimde bir iz bırakıp beni kurban edilmek üzere olan küçük Simba'yımışım gibi işaretlerken zihnimde uyarı zilleri çalıyor. Hayır bekle, bu onun doğumunu duyurmak içindi.

"Ben harikayım. Yine de beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim." Sesime sahte bir flört havası kattım. Gitmek zorundayım.

Bakışları yüzümde dolaşıyor ve beni tedirgin ediyor. "Bunu görebiliyorum. Senin gibi bir kadın her şeyi kontrol altında tutar, değil mi?" Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyor.

Kesinlikle değil. Hem de hiç.

Alay ediyorum. "Tabii ki hayır."

Kaşları havaya kalkıyor. "Sık sık düşüncesizce şeyler mi yaparsınız?" Şey... hayır. Asla yapmam. "E-evet."

Parmakları yüzümde geziniyor, kaşımın kenarını, şakağımı, elmacık kemiğimi ve dudağımı okşuyor-

Nefesim kesildi. Bana ne yapıyor? Ve bunu durdurmak için neden güçsüzüm? Kalbimin hızlanması ve gözlerimin açık kalmak için savaşması için yedi yıllık randevu aramı suçluyorum. Hiç böyle dokunulmuş muydum? Böyle *okşandım* mı?

Başparmağı alt dudağımı sıyrıyor ve ağzım kuruyor. "Umursamaz mı hissediyorsun, güzelim?"

Bir şeyler mırıldandım. Kulağa *benden uzak dur* gibi gelmesi gereken ama daha çok rıza gibi gelen bir şey. Bildiğim bir sonraki şey, dudaklarının benimkilerin üzerinde olduğuydu. En basit dokunuşlar.

Dudakla

rı.

Benimki

ni.

Karnımda ısı birikiyor. Kalp atış

hızım çok yüksek.

Sistemime akan tüm bilgileri kataloglayıp inceleyemiyorum. Yanlış, *çok* yanlış. Ama hissettiriyor... saf enerji, coşku gibi hissettiriyor, o kadar çok ki patlayacağımdan korkuyorum. Ellerini başımın dibine doluyor, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve dudaklarım kendi iradesiyle ayrılıyor, onu daha fazlası için davet ediyor. Ve o da bunu kabul ediyor, bedenlerimiz birleşene kadar daha da yaklaşıyor. Sıcaklık mideme doluyor, daha önce hiç öpülmediğim gibi kıvrılıyor ve dönüyor.

Yedi yıldır öpülmedim. Düğmeli gömleğini yumrukluyorum, parmaklarım pahalı kumaşa dolanmış ve oraya nasıl geldiklerinden emin değilim. Elleri yanlarımdan aşağı kayıyor ve belime kilitleniyor, orada beni daha sıkı tutuyor. Alt dudağımı ısıyor, nefesimi kesecek kadar sert.

Dudaklarını benimkilerden uzaklaştırıyor, ancak geri dönüp sanki daha iyi öpüyormuş gibi tekrar alt dudağıma tüy kadar hafif bir öpücük konduruyor.

Elleri yanlarımdan düşüyor ve büyük bir adım atarak geri çekiliyor. Gözleri birkaç dakika öncesine göre daha koyu ve bana tatmin olmuş bir sırıtış fırlatıyor. "Bana karşı pervasız olduğun için teşekkürler. Belki bir ara tekrar yaparız."

Dönüp balkondan kayboluyor ve beni baharatlı kolonyasının bulutu içinde sersemlemiş bir halde bırakıyor.

Nefes alamıyorum ve dudaklarım dağlanmış gibi yanıyor. Tenim beni tuttuğu yerde karıncalanıyor.

Az önce ne oldu? Hızla göz kırpyorum, beynimin tüm parçalarını bir araya getirmeye çalışıyorum, ama orada karışık bir karmaşa var.

Liam beni neden öptü?

Onu takip ettiğimi biliyordu. Beni oyundan düşürmeye çalışıyordu. Ve işe de yaradı.

ne cüret!

Aşağıdaki bara bakan balkona koşup gri takım elbisesini ve kahverengi saçlarını ararken sinirim damarlarıma yerleşiyor. Nereye gitmişti?

Çıkışa yaklaşan kahverengi saçlı bir adam görüyorum.
Adamın peşinden koşmadan önce hiç düşünmedim.
"Hawthorne arka taraftan çıktı. Gitmeliyiz," diye telsizime bağırdım.
Her şeyi berbat ettim.

OceanofPDF.com

Chapter 1

Serena

KONUM: PHOENIX ARIZONA

Bir ay sonra

Bir adamı öldürmenin yüz on yedi farklı yolunu biliyorum. Herhangi bir günde, bunu yapma olasılığım sağlıklı bir şekilde yüzde on beş ila otuz arasındadır. Bugün, yüzde seksen beş. Gerçi arabadayız ve öldürmeyi hayal ettiğim kişi araba kullanıyor, bu da o anda uygulayabileceğim yolların sayısını azaltıyor.

Stresli olduğumda yaptığım şey bu: Çıkış stratejilerini hesaplarım. Bu durumda, en hızlı çıkış yolu cinayet olabilir.

"Ve sonra," diye devam ediyor Ajan Hadley, son otuz dakikadır sinir bozucu ayrıntılarla anlattığı hikâyesine, benimle sanki kankalardan biriymişim gibi konuşuyor. Erkek egemen bir sektörde 1.80 boyunda olmak beni çok sık kanka kategorisine sokuyor. "İki eliyle pazuma sarılmaya çalıştı ama uzanamadı çünkü çok yırtığım-"

"Ya da elleri küçüktü," diye karşılık veriyorum.

Kaşlarını çatarak yola bakıyor. "Her neyse, benim evime gitmek istediğini söyledi.

."

Bunu yapamam. Ona doğru döndüm. "Hadley, yemin ederim çeneni kapatmazsan seni hemen vururum." Kolundan. Risk hesaplamalarım, bu hedefin hayatım için en az tehdidi oluşturduğunu gösteriyor.

Hadley orta konsolun üzerinden bakıyor, mavi gözleri kısılıyor. "Dürüst ol, Ajan Harris'i vuran sendin, değil mi?"

"Yaralanmasının seninle baş başa kalacağım anlamına geldiğini bilseydim, kurşunun önüne kendim atardım."

Ortağımı korumakta başarısız mı oldum? Hayır. O aptaldı ve aşkın doğru düşünmesinin önüne geçmesine izin verdi.

Yardım etmek için orada olmalı mıydım? Evet.

Bir elini gür siyah saçlarının arasından geçiriyor. "İlk ortağın da vurulmamış mıydı? Bu yüzden bir yıl önce tayin oldun, değil mi? Onu vurdun ve bu yüzden mi dosyan gizli?"

Tenim soğuyor ve kalbim gibi oluyor. Bunu nereden biliyor?

Söylentiler vardı. Bir menajer acil bir transfer talep ettiğinde her zaman olur. Ama o nereden biliyor? Bilemez. Tabii S-A-C Ford ona söylemediyse. Onlar iyi arkadaşlar, kankalıkta klasik 'kankalar'. Ama Ford'un bile benim gizli dosyama erişimi yok.

"Ortağımı ben vurmadım." Daha fazlasını doğrulamayı ya da reddetmeyi reddederek dudaklarımı kenetliyorum. Ne söylersem söyleyeyim Ford'a geri dönecek. Eminim Hadley son birkaç haftadır benimle birlikte kaldığından beri hakkımda istenmeyen her şeyi ona anlatmıştır.

Derin bir nefes alıyorum. İki gün daha. İki gün sonra bu işkence sona erecek. Ajan Harris'i ortağım olarak geri alacağım ve bunların hepsi kötü bir anı olacak.

Telefonumda bir mesaj belirdi. Şeytanın sözü. Caleb bana Liam'ın bir fotoğrafını göndermiş. Bir otelde mi?

"Sola dön!" Caleb'a mesaj atarken Hadley'e bağıyorum. "Chateau Limone, ve üzerine bas."

Resmi tekrar inceliyorum. Bu Liam; öyle olmalı. Onun yan profilini nerede görsem tanırım. Birkaç hafta önce ortadan kaybolduğundan beri, dosyasından onu her açıdan yakalayan resimleri incelemek için bolca zamanım oldu. Caleb onu neredeyse yakalıyordu ama vuruldu, peki ben neredeydim? Ortağımla birlikte olmak yerine hâlâ kaçak olan haydut ajanı arıyordum. Üstlerim hatalarım için beni defalarca azarladı.

Liam'ın tekrar kaçmasına izin vermeyeceğim.

" oluyor?" Hadley soruyor. "Liam orada görüldü."

Sadece bir kez başını sallıyor. Ne kadar sinir bozucu olsa da, görevine sadık bir ajan. Tam olarak bir dakika kırk beş saniye sonra, cipi otelin önündeki kaldırıma çekiyor.

"Ben ana katı alacağım. Sen yukarı çık," diyor Hadley.

Tereddüt etmedim. Restoranın bulunduğu ikinci kata doğru koştum, başım dönüyordu.

Liam neden burada olsun ki? Ülkeden kaçtığını sanıyordum.

Ama bu fırsatı kaçırmayacağım. Onu yakalayacağım ve Gavin -yani S-A-C Ford- *sonunda* potansiyelimi görecektir. Belki bana çıkma teklif eder ve yüksek hızlı bir kovalamaca sırasında aşık oluruz. Bu nasıl olur bilmiyorum ama kulağa romantik geliyor. Ford iyi bir adam ve ben de bir kez olsun iyi bir adama aşık olmayı *hak ediyorum*.

En üst basamağa çıktım, dikkatim siyah takım elbiseli bir adamın kaybolduğu batı koridoruna odaklandı. Liam olmalı. Adam tek bir tarzda giyiniyor: Gösterişli.

Bir garsonu atlatıyorum, yanından geçerken neredeyse ona çelme taktığım için özür dilemek amacıyla rozetimi tutuyorum. FBI ajanı olmanın bazı avantajları var. Kaba olabiliyorum ve bir mazeretim var, bu da görevde ve görev dışında her zaman rozetimi taşımamın nedenlerinden sadece biri.

Oraya ulaştığımda koridor sessizdi. Liam'dan iz yok. Ama sıcak Phoenix havası kapalı koridordan süzülüyor. Merdiven boşluğunu kullanmış.

Kapıya koşup dinliyorum. Aşağı mı indi? Hayır. Ayak sesleri yukarıdan geliyor. Kapıyı çekip açıyorum ve koşarak merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Hadley'e telsizle haber vermeliyim ama bu üç haftadır yaşadığım ilk huzurlu dakika. Ayak sesleri bana ulaşıyor. Liam yaklaşık iki kat yukarıda. *Yakaladım onu*.

Ayaklarımı çok sert vurmaktan ve varlığımı ona hissettirmeden kendimi yukarı çekmek için korkulukları ve uzun bacaklarımı kullanıyorum. Ama her ses merdiven boşluğunda yankılanıyor.

Üstümdeki katta bir kapı açılıyor ve hızlanıyorum. Beşinci kata çıktım ve loş koridora daldım, yemyeşil halı botlarımın gümbürtüsünü susturuyordu.

Bir tıkırtı duyuyorum, sonra köşede bir kapı açılıp kapanıyor.

Nefesimi tutarak köşeyi döndüm ve *süit* etiketli tek bir kapı bulunca rahatladım. Çünkü tabii ki, egomanyak bir adam

Kanundan kaçarken kendini öldürdü. Ve büyük bir ödöl, eğer ofisteki söylentilere inanılacaksa.

Bir süre dinliyorum, içeriden birinin sesini doğruluyorum. Bu otel o kadar eski ki hâlâ gerçek anahtarları var, bu da kilidi açmayı çok daha kolay hale getiriyor. Her ihtimale karşı kolu test ediyorum ve... kilidi açık bırakmış. *Salak herif*. Kapıyı tekmeleyip açmadan önce sadece bir an tereddüt ettim, silahımı uzattım.

İçeri girdiğimde Liam bardan başını kaldırıyor, elinde bir kupa, dudaklarında kendini haklı gören bir gülümseme. Sakin mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda pek şaşırmış gibi görünmüyor. "Özel Ajan Cruz. Zamanı gelmişti. Bugün çok güzel görünüyorsun."

Tedirginlik tenimde geziniyor. Kapıyı bilerek açık bırakmış. Ve adımı biliyor.

Bu bir tuzak.

Kapıdan kaçmayı düşündüm ama silahı olan bendim. Ve bu adamın tekrar kaçmasına izin vermeyeceğim.

"Eller yukarı, Hawthorne." Göğsüne nişan alıyorum.

Liam fincanı tezgâha bırakıyor ve mutfak adasının etrafında dolanıyor, gözlerinde entrikaya benzer bir şey büyüyor. "Bu durumu çok baştan çıkarıcı bulduğumu söylemeliyim. Söylesene, kelepçe de getirdin mi?"

Yüzümü buruşturdum, tamamen tiksindim. Adam tanınmış bir çapkın ve ben onun iğrenç cazibesine teslim olmayacağım. En azından bir daha. Diğerlerinin yanı sıra bu nedenle de ondan nefret ediyorum. Dalgalı kahverengi saçları ve çenesindeki bir günlük tüyler hiç adil değil. Bu kadar berbat bir adamın bu kadar çekici olabilmesi ne büyük talihsizlik.

"Yere yat, kelepçelerimi nasıl kullanacağımı sana göstereceğim."

Gözlerinde bir şey parlıyor, ama itaatkâr bir köpek yavrusu gibi dizlerinin üzerine çökmek yerine, süitin içinde amaçsızca yürüyor. Oturma odasına ulaştığında gömleğinin manşetlerini açıyor ve kollarını kıvrarak örümcek ağları gibi çapraz damarları olan bronzlaşmış ön kollarını ortaya çıkarıyor. Daha önce hiç ön kollarını fark etmiş miydim? Duygularımı kontrol altında tutarak çenemi sıkıyorum. Onun tarafından telaşlandırılmayacağım ya da dikkatim dağıtılmayacak. Bir işim var ve onu yapmayı planlıyorum.

Deri koltuğa çöküyor ve beni kucaklamaya davet kollarını açıyor. "Başlayalım mı?"

Silahı kalbine doğru tutuyorum. "Tabii, sol omuz mu sağ mı?"

"Ah, Cruz, hiç eğlenceli değilsin."

Son zamanlarda bunu çok duyuyorum ve açıkçası sinirlerimi bozuyor. Hangi eğlence biçimi ciddi anlamda küçümsenir biliyor musunuz? İnsanları tutuklamak.

"Yukarı." İlerliyorum.

Bana dünyadan bıkmış gibi bir iç çekiş veriyor ve çabasını abartarak koltuktan kalkıyor. "Sanırım bunu senin yönteminle yapabiliriz ama beni etkilemen gerekecek." Sesi her kelimedede derinleşiyor ve yaklaştıkça içimi bir ürperti kaplıyor.

Onu etkilemek mi?

Hızlı bir hareketle silahım elimden kayıp onunkine giriyor. Kaşlarını kaldırıyor, kendinden çok memnun. Eğitim devreye giriyor ve kolunu tekmeliyorum. Küfür ederek silahı yere düşürdü. İkimiz de silahı almak için hamle yapıyoruz ama Liam ucuz bir hamle yaparak kaburgalarımıza dirsek atıyor. Silahı ama bacağını yakaladım ve ayağa kalkmaya çalışırken ona çelme taktım.

Üzerine atlayıp başının üstündeki silaha uzanıyorum. Bir kolunu belime dolamış, beni ona çarpıyor ve silaha ulaşmamı engelliyor. Geriniyorum, parmaklarımı oynatıyorum... *neredeysse*.

Yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta, ama ben mücadele ederken o sırtıyor.

"Tıpkı hayal ettiğim gibi." Nefesi boynumu yakıyor, yaralanmaya hakaret ekliyor. "Turuncu rengi hayal etmeye çalış. Sana çok yakışacak."

Dudakları hafifçe seğiriyor ve silahı tutuşu gevşiyor. Kolunun iç tarafını çimdikliyorum, belimdeki tutuşunu kırıyorum ve silahı elinden kapıyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum, silahın namlusu göğsüne birkaç santim yaklaşıyor. "Gidelim Hawthorne. Tutuklusun."

Dudaklarını büzüyor, dirseklerinin üzerinde tembelce dinlenecek kadar doğruluyor. "Ama şimdi gidersek, en iyi kısmı kaçıracaksın."

Arkamda bir şey tıkırdıyor ve Liam'ın gözleri kapıya kayıyor. Kaşları havaya kalktı. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyor ama işe yaramıyor.

"En iyi kısmı, üzgün halini kilitlemek olacak-" Kelimeler dudaklarımdan alındı. Bedenimden. Sıcak ve nemli bir bez ağzıma yapışıyor ve çaresizce karşı koysam da kloroform beni ele geçiriyor.

OceanofPDF.com

Chapter 2

Liam

SERENA CRUZ yanımda yere düşüyor, kafası parkeye çarpıyor, silahı kanepenin altına giriyor. Yaltaklandım.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" Üstümüzdeki vahşiye sordum. Serena ve ben kavga ederken içeri sızmıştı. Oldukça da hararetlenmişti. Keyifli bir öpücüğü mahvedebilirdi, ki bu beni birçok açıdan rahatsız ediyor. Ama onu bayılmasını beklemiyordum. Belki de en iyisi budur. Peşinde olduğu benim ve umarım yüzünü görmediği için onu terk eder.

Vahşi adam dikkatini ve silahını bana çevirdi, paçavrayı kargo pantolonunun cebine soktu. "Hadi, tatlı çocuk. Benimle geliyorsun."

"Üzgünüm, bir isim alamadım." Elimi uzattım. "Ve almayacaksın da." Bileğime tekme attı. "Bu hiç profesyonelce değil."

Silahı tıkırdıyor. *Çeneni kapa ve yürü anlamına gelen* evrensel bir işaret. İçimi çektim. "Peki ya ajan?"

Bakışları ona yöneliyor ve tehditkâr bir şey koyu renk gözlerini aydınlatıyor. "Merak etme, o da geliyor. Onun için aklımda *ekstra* özel bir şey var."

Çenemi sıkıyorum. Bu bana pek iyi gelmiyor ama bu sorunu daha sonra çözeceğim.

Kendimi yerden kaldırıyorum, Serena'yı bacağımdan hafifçe itiyorum ve bunu yaparken kemerinden bir şey aşırıyorum. Silahım meyve kâsesinin içinde. Bıçağım resim çerçevesinin arkasında. Şu anda hepsi ulaşamayacağım bir yerde.

Daha önce hiç kullanmamış olmama rağmen şok tabancasını arkama yerleştirdim. Ajanların onları taşıdığını bile bilmiyordum. Belki de sadece Serena'da vardır.

"Muhtemelen sana söylemeliyim... sen on yedi numarasın."

Kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Peşimden gelen on yedinci uşak," diyorum omuz silkerek. "Ve ben hâlâ ayaktayım." Hepsi büyük bir yanlış anlaşılma. Winthrop'lara ait bir mücevher kutusunu ve kırk milyon dolar değerinde bir yüzüğü geri aldım. Ama sabırsızlandılar. Neredeyse üç hafta oldu ve haydutlar gelmeye devam ediyor. Her seferinde yer değiştirmek zorunda kalıyorum. Bıktırıcı olmaya başladı. Biri beni tanıyıp sorun çıkarmadan havaalanına bile gidemiyorum. Ama yüzüğü ve mücevher kutusunu iade edeceğim. Winthrop'lar bu kadarını hak ediyor. Bunu *kendi* şartlarımla yapmak istiyorum. Bu adamlardan kurtulmak üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil.

"Uzun süre ayakta kalamayacaksın."

Burnumu kırıştırıyorum. "Hayır, kusura bakma. Kibir sana yakışmıyor. Duymadınız mı? Ödül iptal edildi."

"İyi denemeydi," diye havlar vahşi. "Dün patronla konuştum."

Patron mu? Robert Winthrop gibi, sanırım. "Sevgili Bob nasıl bu arada?"

Vahşi homurdanıyor ve tetiği çekerek onun yerine konuşmasına izin veriyor.

"Pekâlâ," diyorum. "Beni nereye götüreceğini söyle ki ona göre hazırlanayım. Versace giymeyen tek kişi olmaktan nefret ederim."

"Cehennemde Versace'ye ihtiyacın olmayacak," diye alay ediyor. "Tam tersine, inanıyorum."

"Uçağımız bir saat içinde kalkıyor. Gitmemiz gerek."

Elimde değil. "Gerçekten ticari uçuşta ölü yakalanacağımı mı düşünüyorsun?"

"Oh, öleceksin, tamam." Kıkırdıyor. "Patron sana bir tabut kiraladı." Tabut mu? Ciddi mi bu? Bu ideal olmasa da, oldukça yaratıcı.

Robert her zaman çok zeki bir adamdı. Onu çok özledim.

"Umarım tamamen astarlıdır. Beni hava tutuyor," diyorum kollarımı iki yana açarak ve sonra onu şok tabancasıyla vuruyorum. Şaşırtıcı derecede etkili... ya da belki de

Çünkü kasığına vurdum. Oops.

Vücudu kasılıyor ve acı içinde bağırarak Cruz'un yanında yere yığılıyor. Sanırım küfretmeye çalışıyor ama ağzından çıkan sesler anlaşılmaz. Derisinin her santimi parlak kırmızı ve mor damarlar boynundan ve yüzünden dışarı taşıyor.

Bunu ne kadar süre açık bırakmam gerekiyor?

Küçük cihaza bir göz attım. Kapatma düğmesi nerede?

Ah, işte orada. şok tabancasını ateşliyorum ve haydutun kafası sehpanın ayağına çarpıyor. Adam baygın düşerken yüzümü buruşturuyorum ve küçük silahı havaya kaldırıp yaptığı işe hayranlıkla bakıyorum. Bunlardan bir tane almalıyım.

Adamın üstünü aradım, ceplerindeki her şeyi aldım ve kullan-at bir telefon buldum. Gerçek bir tabut için uçuş bilgilerini içeren bir e-posta var. şaka yapmıyordu. Başımı salladım. İnsanlar Londra'da yerde bekliyor olacak, bu da tabutu başka bir yere yönlendirmem gerekeceği anlamına geliyor. Fransa kolay bir geçiş olmalı.

Aramaya devam ediyorum ama kimlik bulamıyorum. Bu işe yarayabilirdi. Sanırım daha az bilinen takma isimlerimden birini etkinleştirmem gerekecek.

Bugün Devin Sharp gibi hissediyorum.

Kanepenin altından çantamı alıyorum, Serena'nın silahını içine koyuyorum ve diğer silahlarımı da alıp kapıya yöneliyorum.

Bekle.

Cruz. Onu burada bırakmalıyım. Ama ya canavar önce uyanır ve onu rehin alırsa? O bir ördek gibi oturuyor. Ben bir kadını tehlikede bırakacak türden bir adam değilim. Ama onu *yanımda* getirmeli miyim?

Onu almak her şeyi daha da kötüleştirebilir. Ya

da... işleri inanılmaz derecede daha eğlenceli

hale getirebilir. Parmaklarımı kalçama

vuruyorum. Kararlar.

Sanırım işe yarayabilir. Onu alıp omzuma attım.

OceanofPDF.com

Chapter 3

Srena

Sanki bir boksör beynimi mini bir kum torbası gibi kullanıyormuş gibi kafatasımdan ağrılar yayılıyor. Ne oldu? Beni nasıl buldu? Sonunda güvende olduğumu sanıyordum-

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Neredeyim* ben? O kadar karanlık ki hiçbir şey göremiyorum. Hatırladığım son şey... Liam. *Yine mi* kaçtı? Kaçmadı!

Birden ayağa fırladım ve kafamı duvara çarptım. Üstümde bir duvar mı? Etrafıma bakıyorum, iki yanımda ipeksi yumuşak minderlerle kaplı duvarlar hissediyorum. Neredeyim ben? Üstümdeki tavanı sertçe itiyorum ve bir tabut gibi gıcırdayarak açılıyor.

Bekle.

Ben... bir tabutun içindeyim! Öldüm *mü* ben?

"Merhaba, Cruz." Üstümdeki çatlakta bir yüz beliriyor. Yumruklamak istediğim bir yüz. "Ölümü güzel gösterdiğini söylemeliyim."

"Liam!" Ağır bedenimi yukarı itiyorum, damarlarımda saf ateş, tüm niyetim bu adamı kavurmak "Bu da ne-"

"Oh shhh." Eli ağzımı kapatıyor. "Henüz değil, aşkım. Henüz inmedik. Ve alınma ama ölü karımla konuşmak bana garip geliyor.

Kargo ambarında. Burada sadece bir kişi daha var ama sanırım o da benden şüpheleniyor. Ona ödeme yapmam gerekecek."

Ölü eş mi? Kargo ambarı mı? Ne tür bir saçmalıktan bahsediyor bu?

Elinin garip özel güçleri olmalı; çünkü ne kadar denesem de onunla mücadele edemiyorum. Vücudum ağırlaşıyor gibi görünüyor ve açıkçası bir saat daha uyuyabilirim.

Siyahlık beni yutuyor.

Tekrar.

Uyandım ve bir silah sesi gibi zihnim yerine oturdu. Bir tabutun içindeydim ve onun yerine Liam'ı koyacaktım.

Cinayet silahı mı? Ellerim.

Tabutu itiyorum ama kollarım sadece yukarı doğru uçuyor, hiçbir şeye çarpmıyor. Yanımdaki kurşun ağırlıklar gibi düşüyorlar, tutsak olduğum yeri hissederken kalbim hala hızlı atıyor.

Bir yataktayım. Çok yumuşak bir yatakta. Daha önce hiç görmediğim bir odada. Pencereleri yere kadar uzanan perdeler kaplıyor, kenarlarda bir parça ışık parlıyor. Önümde bir masa ve bir şifonyer, solumda da iki kapalı kapı var. Bir banyo ve bir dolap mı? Yatağın yanında yerde bir ısıtıcı mırıldanıyor.

Neredeyim ben? Ve buraya *nasıl* geldim?

Odadaki sıcaklığa rağmen tenim üşüyor. Liam.

O işe yaramaz, korkunç adam bana ilaç verdi.

Yapacağım son şey olsa bile onu öldüreceğim. Yorganı itiyorum ve ayaklarımı yere bırakıyorum. Soğuk tahta çıplak ayak parmaklarımla buluşuyor. Ayakkabılarım nereye gitti? Bunu onaylamamıştım.

Korkularımı doğrulamak için ceplerimi yokluyorum. Telefonum gitmiş. Sevgiyle Hank adını verdiğim silahım da öyle. Ve hayır... *rozetim*. Başım dönüyor ve oda yan yatıyor.

Benim rozetim değil.

O küçük deri dikdörtgeni aramak için loş odayı tarıyorum. Her geçen saniye kalbim sıkışıyor. Rozetim olmadan güvende değilim.

Gözlerimi kısıtırıp kapatıyorum. Belli ki hiç güvende değilim. Ama bunu düzeltebilirim.

İlk olarak, hangi cehennemde olduğumu bulmalıyım. Liam beni uzağa götürmüş olamaz. Lanet olası bir tabutun içindeydim. Tabii o kısmı rüyamda görmediysem. Şu an her şey bulanık.

Pencereye doğru ilerliyorum ve elimi perdenin kıvrımları arasından geçirip hafifçe aralıyorum. Altımda parıldayan milyarlarca ışık dans ediyor. En az on altı kat yukarıdayım... Paris'te mi?

Hayır, hayır, hayır. Böyle bir şey olamaz. Ben Paris'te *değilim*. Bu Eiffel Kulesi *değil*. Burası Vegas; öyle olmalı. Gözlerimi kapatıyorum, sonra tekrar açıyorum ve perdeleri aralıyorum. Ama stratosfer yok, Bellagio yok, sadece gerçek hayattaki Eyfel Kulesi var.

Phoenix'teydim. Şimdi Paris'teyim. Başım dönüyor ve midem bulanıyor.

Bir daha asla görmek istemediğim adama çok yakını.

Parmaklarımın arasından bir titreme geçiyor ve Eyfel Kulesi'ni görüş alanımdan saklayan perdeleri indiriyorum.

Liam'ı bulup onu öldüreceğim. Eğer beni kaçıran oysa bile.

Bu düşünce beni ürpertiyor, korkuma avantaj sağlamayı reddediyorum. Sadece Liam. Sadece Liam. Ve onunla başa çıkabilirim. Onun söz konusu olduğu durumlarda sicilim pek etkileyici olmayabilir ama o resmen canavarı uyandırdı.

Görevimiz: Liam'ı hapse atıp mümkün olan en kısa sürede eve götürmek.

Daha kısa bir başlık bulmam gerekecek.

Odaya göz gezdiriyorum, ama boş bir kahve fincanı dışında silah benzeri her şeyi akıllıca ortadan kaldırmış. Seçenekleri değerlendiriyorum. Doğru kullanılırsa işe yarayabilir.

Şunu bir adamı öldürmenin yüz on sekiz yolu yapalım. Ya da sadece Liam Hawthorne.

Kupayı alıp parmak uçlarımla kapıya yöneldim. Kapıyı kırarak açıp odadan çıkıyorum ve ana yaşam alanına giriyorum. Aslında bir süitte olduğumu sanıyordum ama burası bir apartman dairesine benziyor.

Kanepenin kenarından sarkan ayakları gördüğümde vücudum hareketsiz kalıyor. Ölü gibi uyuyan adamın Liam olduğunu doğrulamak için parmak uçlarımla odaya doğru ilerliyorum.

Dudaklarımda bir gülümseme oluşuyor. Kaçabilirdim ama bu adamın izin vermek için uyuşturulup Paris'e götürülmedim. Bir kez olsun üstünlük bende. Ve ben

alacağım.

Daha iyi bir silah bulmak için hızla odayı tarıyorum. Antik görünümlü bir bıçak eğlence merkezinin üzerinde duruyor ve bir işaret gibi beni çağırıyor.

Kullan beni.

yoksa.

Parmaklarımı soğuk metal sapın etrafına sarıyorum, tutuşumu bekleme oluklarına uyacak şekilde ayarlıyorum. Bu şey çok güzel. Kanepenin arkasından dolanırken bıçağı tutuyorum.

Liam'ı gerçekten öldüremem. Başım büyük belaya girer.

Tabii iyi bir iş çıkarıp cesedi saklamazsam. Başımı sallıyorum. Hayır. Şimdilik yapabileceğim tek şey onun ölümünü hayal etmek. Ama oldukça rahatlatıcı.

Paslı metali boynuna doğru götürüyorum. Onu zar zor çizecek. Ama belki Amerika'ya giderken tetanoza yenik düşer. O zaman onu öldürmediğimi iddia edebilirim. Mükemmel bir plan.

Liam'ın gözleri açılıyor ve elimi tutup bileğimi büküyor. Acı vücudumun sağ tarafını sarıyor ve beni bir anlığına felç ediyor. Ta ki beni üstüne çekene kadar.

"Beni Rahibe Theresa'nın Hançeri'yle mi öldürecektin?" diye soruyor, hiç eğlenmeden ve bileğimi o kadar sıkı tutuyor ki, sanki ona tabi olmuşum gibi... ki şu anda nerede olduğuma bakılırsa, bu en tehlikeli durum.

Dizimi altıma alıp kasıklarına sokmaya çalışıyorum ama hamlemi önceden sezip yuvarlanıyor. Kanepeden fırlayıp sert zemine çarpıyorum. Ciğerlerimdeki hava buharlaşıyor ve göğsümdeki acıyla nefesim kesiliyor.

Liam üzerimde diz çökmüş, bıçağı sallıyor.

"*Bu* bir kalıntı. Elli bin dolar değerinde."

Çalındığına şüphe olmayan 50 bin dolarlık bir bıçak. Bunu yazmam gerekecek.

Bir ağız dolusu havayı yutuyorum. "Bana ilaç verdin." Ona doğru hamle yapıyorum, ama o hala zayıf olmamdan yararlanarak beni yere yatırıyor, bıçağın ucu kafama dönük.

"*Seni kurtardım.*" Bıçağı havada döndürüyor.

Bu adamın cesareti. "Beni *tabuta* koydun!" Dizimi serbest bırakıyorum ve bu sefer temas ediyorum. İnliyor ve cenin pozisyonuna geçip üzerimden yuvarlanıyor. Bir anda onun üstüne çıktım, kollarını arkadan bükerek

Üstünlüğün bende olduğu açık. "Federal bir ajanı kaçırdın. Tutuklusun."

"Fransa'da yetkiniz var mı?"

"İyi bir noktaya değindin. Kelleni isteyen yüzlerce kişiden birine seni teslim edebilirim."

"İşte bu kalpsizlik olurdu."

"Bunu beni öldüren adam söylüyor." Kolunu daha sıkı çekiyorum ve o da kıkırdıyor. "Belli ki yaşıyorsun."

"Bir tabutun içindeydim!"

"Yine hayattayım. Ve her zamankinden daha iyi görüldüğünü söyleyebilir miyim?" Memnuniyetinden rahatsız olarak kollarını çimdikliyorum.

Gülüyor, kolları tutuşumun altında gevşiyor ve acaba kurtulabilir mi diye merak ediyorum, ama beni kızdırmak için oyun oynuyor. Bu adamdan her geçen saniye daha da nefret ediyorum. Tek yapmam gereken onu yetkililere teslim etmek ve eve gitmek.

"Gidelim, gidiyoruz." Göğsüm adrenalin ve hayal kırıklığıyla kabarıyor.

"Bu durumda kontrolün sende olduğunu düşünmen çok şirin," diyor ve bir bakıyorum yerdeyim, Liam da üzerimde. Her şey o kadar hızlı gelişti ki buraya nasıl geldiğimi şaşırdım. "Hadi bir anlaşma yapalım."

"Ben suçlularla anlaşma yapmam." Onu itiyorum ama adam tuğladan yapılmış.

Şaşkınlıkla ona baktım. Daha çok sırık gibi bir fiziği olduğunu ve tembel bir hırsızdan başka bir şey olmadığını düşünmüştüm. Artık kaslarını korumak için yeterince çalıştığını bildiğime göre, yaklaşımımı değiştirmem gerekecek.

Liam başparmağını bileğimin iç kısmına sürterek, "Siz özel ajanların yaptığı tek şey bu," diyor.

Gözlerimi kısıyorum ve onu itmeye çalışıyorum. "İşimle ilgili bilgi eksikliğinizi aşağılayıcı."

"Eski eserlerle ilgili bilgi eksikliğinizi aşağılayıcı." "Rahibe Theresa'nın bir hançeri olmadığından yüzde doksan dokuz eminim."

"Sanki arka cebinde sakladığın suçlarımla dolu o küçük kara kaplı deftere yazabilmen için sana gerçek adımları söyleyecekmişim gibi."

Sıcaklık omurgamda geziniyor. Bunu buldu mu?

Liam iç geçiriyor, benden uzaklaşıyor ama bıçağı aramızda tutarak gerekirse beni tekrar indireceğini söylüyor. Bu meydan okumayı memnuniyetle karşılıyorum. "Sana bir iyilik yaptım."

"Bir *iyilik* mi?" Ayağa fırladım ve yumruklarımı havaya kaldırdım. Canım bir şeylere vurmak istiyor ve onun da yumruklanmaya çok müsait bir yüzü var. "Avrupa'dayım!" Sadece bu gerçek bile her şeyi daha da kötüleştiriyor. Kan basıncım tavan yaptı. Uyandığımdan beri terliyorum. Buradan çıkmam lazım. *Hemen*.

"Evet, bir iyilik. İkimize de zarar vermeye niyetli bir adamdan hayatını kurtardım ve seni dünyanın en güzel şehrine götürdüm."

Belirsiz anılar zihnimden süzülüyor. Bir kişi arkamdan yaklaştı ve o paçavrayı ağzıma bastırduğında Liam... şaşırması mı görünüyordu? Neredeyse... üzgün?

Başımı sallıyorum. Beni dünyanın öbür ucuna sürüklemesinin benim yararına olduğuna inandırması mümkün değil. "Gerçekten ağzından çıkan herhangi bir kelimeye güvenmemi mi bekliyorsun? Sen usta bir dolandırıcısın."

"Bundan bahsetmeniz çok komik, çünkü ben de aynı başlıkla bir kitap yazdım, tabii ki farklı bir takma isimle. En iyi tarafı da kitabın kendisinin bir dolandırıcılık olmasıydı. Belki duymuşsunuzdur. O-"

"Kapa çeneni." Başım uçuyormuş gibi hissediyorum ve onun durmadan konuşması da yardımcı olmuyor.

"Peki, ödüllü bestseller kitabımı unutalım ve *sana* geri dönelim. İster inan ister inanma, seni *kurtardım*. Ve şimdi buradayız, bu yüzden tadını çıkarmamak bir suç gibi geliyor."

Daha büyük bir şeyler oluyor. Liam gibi bir adam uçağa atlayıp onu nereye götüreceğine bakmaz. Liam gibi bir adam uçağı uçurur. Mecazi anlamda tabii. Gerçi gerçekten uçabiliyorsa bu beni şaşırtmaz.

"Gerçekten neden buradayız?" Ben soruyorum.

Liam iç çekerek bıçağı indiriyor ve -gözlerindeki o şey de ne? Pişmanlık mı? "Buradayız çünkü Scarlett Winthrop'un yüzüğünü ailesine geri vermem gerekiyor. Ve insanlar beni yakalamaya çalıştığı için bir eskorta ihtiyacım var."

"Yani için bir aptala mı ihtiyacın var? Gerçek planın ne?"

Ellerini teslimiyetle kaldırır. "Plan yok, söz veriyorum. Ailesi bir kapanışı hak ediyor ve bunu sağlayacak kişi ben olmak istiyorum. Tüm bu süre boyunca beni kelepçeleylebilirsin ve her şey bittikten sonra beni hapse götürmene izin veririm."

Alay ediyorum. Bana *izin* verecek.

Sözlerini neredeyse gerçekmiş gibi söyleyebilmesi içimi ürpertiyor. Söylediğı hiçbir şeye güvenmiyorum. Hiç mantıklı değil. Bu adam gözden kaybolmakta çok başarılı. Bana ihtiyacı yok. Yalan söylüyor, çünkü başka bir planı var.

gerçekten bir tabutta son bulacaktı. Asla tehlikede değildim. Muhtemelen o adamı beni bayıltması için tuttu. Sadece yakalanmadan buraya gelmesi gerekiyordu.

Onun oyununa gelmeyeceğim. Biri diğerine ihanet edecekse, o benim.

"Hayır. Ben gidiyorum. Şimdi." Suratına doğru bir tekme savuruyorum, ama bıçağı tuttuğı koluna çarpmam için tam zamanında geri çekiliyor.

Liam, ikiye ayrılmadan önce yere çarpışını izliyor. Okyanus gözleri benimkilerle buluşana kadar başı yavaşça dönüyor. "Gerçekten mi? Şimdi de oyuncaklarımı mı kırıyorsun?"

Ona saldırdım.

OceanofPDF.com

Chapter 4

Liam

Sağa doğru adım atıyorum ve çok sinirli bir Serena Cruz yanımdan uçarak geçiyor.

Dönüyorum, eğleniyorum ve beni takip etmesinden biraz da tahrik oluyorum. Dönüyor ama vücudu yana doğru sallanıyor. Başını tutuyor ve gözleri donuklaşıyor.

Cildi bozulmuş. Bayılmak üzere.

Onu kollarımın arasında yakalamak niyetiyle ileri atılıyorum, ama ona uzandığım anda kendine geliyor, burnuma bir yumruk atıyor ve bana çelme takıyor.

Yere düşüyorum, kan tadı ağzımı kaplıyor. Neden sadece sarılıp konuşarak halledebileceğimizi düşündüm ki? Benim hatam.

Cruz duvara yaslanmış, başı ellerinin arasında.

Ona bir bardak su getirmeyi teklif etmeyi düşünüyorum. Kloroformun etkileri yoğun olabilir ama ona henüz sırtımı dönecek kadar güvenmiyorum. Ya da asla. Ve şu anda ondan pek hoşlanmıyorum. En sevdiğim seyahat kıyafetim kanıyor.

Ayağa kalkıyorum, bir mutfak havlusu alıyorum ve gelmeyeceğini bildiğim özrü bekliyorum. Serena başını kaldırıyor ve mutfığa giriyor. Dolaba uzanıp ona bir fincan su uzatıyorum, o da doldurup hemen boşaltıyor. Belli ki susuzluktan kavruluyor, ki bu da benim hatam.

Bardağı yeniden doldururken kısık sesle "Sana yardım etmiyorum," diyor.

Yardım etmek istemediği için onu suçlamıyorum ama yalvarmaktan da çekinmem. Ya da zorlamaktan. Aslında ikisi de aynı şey. "Kabul et. Buna ihtiyacın var. İkimiz de birbirimize yardım edebiliriz."

Koyu renk gözleri kısıldı. "Ne yardımına ihtiyacım var ne de senin fedakârca bir şey yapabileceğini düşünüyorum. Sen sadece kendini düşünüyorsun."

Kanamanın durduğunu umarak bezimi bırakıyorum. "Beni tanımıyorsun, gerçekten." Kimse tanımıyor. Hiç kimse umursamadı. Scarlett bile.

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum."

"Sadece görmene izin verdiklerimi biliyorsun." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Lütfen. Dört yıldır tek istediğim buydu. Sadece kutuyu ve yüzüğü Winthrop'lara geri vermeme izin ver, sonra istediğin gibi kullanabilirsin. Beni getirdiğinizde üstlerinizin ne kadar etkileneceğini düşünün. Hatta o zamana kadar beni kendine kelepçeleylebilirsin, sadece uslu durmamı sağlamak için.

Güzel gözleri kararıyor. "Sen öyle san."

Yanağımın içini ısıyorum. "Yani..."

"Rozetime ihtiyacım var," diyor aniden.

Dudaklarım kısıldı. O uyurken ceplerinden aldığım onca şey arasında -ve inanın bana, ilginç şeyler de vardı- rozetini mi istiyor?

Sıkılı yumruklarına bakıyorum. "Yarın." Kaçmasını engellemek için bir çeşit kaldıracı ihtiyacım var.

"Şimdi. Bana rozetimi ver." Sesi titriyor ve göğsümde kalbimi tutması gereken yere garip bir his çarpıyor.

Avucumu rahatsız edici kemirmeye bastırıyorum.

"Tamam." Tost makinesine doğru yürüyüp rozetini çıkardım ve ona fırlattım.

Göğsüne bastırırken sesli bir şekilde iç çekiyor. Orada bir şey mi saklıyor? Eşyalarını kontrol ettiğime yemin edebilirim ama belki bir tanesini atlamışındır.

"Şimdi mücevher kutusu." Diğer elini uzatıyor.

"Pardon?"

"Mücevher kutusu ve yüzük. İkisini de bana verin, ben de kabul edeyim. Onları teslim etme zamanı gelene kadar elimde tutacağım."

"Neden?"

"Sana güvenmiyorum."

İyi bir noktaya değindi. "Ben de sana güvenmiyorum."

"Bir konuda anlaştığımıza sevindim." Uzun, oldukça sinir bozucu bir süre sessiz kaldı. Kadın göz korkutmanın vücut bulmuş hali. Koyu renk saçları ve yüz hatları var ve benim 1.80'lik boyumdan sadece birkaç santim daha kısa. Tüm bu özellikler onu tanıdığım en güzel ve büyüleyici kadınlardan biri yapıyor. Tam bir sanat eseri. Her erkeğin aklını başından alabilir. İyi ki ben sıradan bir Amerikalı değilim. Ama aynı zamanda kibar davranmalıyım.

"Tamam." Sehpanın altından bir çanta çıkardım ve ona uzattım. "Al bakalım."

Elimden kaptığı gibi hemen açıyor ve içindekilere bakıyor. Tatmin olduğunda başını kaldırıp baktı. "Yarın. Yarın Winthrop'larla buluşacağız. Sonra seni alıp eve döneceğim."

"Senden çok ilerideyim, sevgilim." Çok ileride. "Winthrop'lar buradan kırk dakika uzakta yaşamıyor. Sen farkına varmadan bu iş bitmiş olacak."

Başını sallıyor ama eskisinden daha gergin görünüyor. Bana bir ay önce o barda öpüştüğüm halini hatırlatıyor. Stresli olduğunu, kontrolü kaybetmenin onu endişelendirdiğini söyleyebilirim, ama benim işim bu. İnsanları en uç noktalarına kadar zorlar ve önce pes etmeleri için ikna ederim. Çünkü o zaman yumuşak başlı olurlar. Ama Serena'nın bu versiyonunda farklı bir şeyler de var. Sanki korkmuş gibi. Hayır. Kesinlikle değil.

Boğazını temizliyor. "Silahım ve telefonum, lütfen?"

Telefonu. Almayı unuttuğum şey buydu.

"Şansını zorlama, tatlım."

Dudaklarını büzüyor, bu kadar ileri gitmeye istekli olduğumu anlamış gibi görünüyor. Gözleri mutfakı tarıyor, diğer değerli eşyalarını nereye saklamış olabileceğimi araştırıyor. Ama artık bütün ördeklerimi tek bir yerde saklamıyorum. Ya da o Amerikan deyişi her neyse.

Kırık bıçağın ağız kısmını alıp kanepeye taşıyorum ve tekrar uyumayı planlıyormuşum gibi uzanıyorum. Ama kaçırdığım inatçı federal ajan elimde olduğu sürece uyuyamayacağım. "Yatağına dön, sevgilim."

"Hayır." Gözleri ön kapıya kayıyor. Umarım kaçmaya çalışmaz. Çok hızlı ve ben de uçuştan yorgun döndüm. Ayrıca, içinde canlı bir insan olan bir tabutu taşımak? Şaşırtıcı bir şekilde görüldüğünden daha zor. Yine de, insanların doğru fiyat için neleri görmezden gelmeye istekli oldukları şaşırtıcı.

Neyse ki Rico beni havaalanında karşılamak için ve biz konuşurken tabutu atıyordu.

"Karanlıktan korkuyor musun?" Sesimi baştan çıkarıcı bir fısıltıya düşürerek soruyorum. "Sana katılabilirim."

"Seni yakınımında istemiyorum."

"Hep elde edilmesi zoru mu oynarsın? Bu yüzden mi aşk hayatın darmadağın?" Bu bir tahmin ama gözlerinden lazerlere bakılırsa doğru bir tahmin. "Eğer uyumayacaksan, belki de bu küçük buluşmayı bir pijama partisine dönüştürmek ve tüm kirli sırlarını dökmek istersin."

"Bir daha düşündüm de, biraz uyuyacağım." Topuklarının üzerinde döner. "Bu arada, pencere kaynakla kapatılmış. Tatlı rüyalar."

"Ugh." Sevimli bir çığlık atıyor ve odaya giriyor. Oldukça inatçı ve dramatik. Bazı yönlerden bana

Scarlett. Scarlett'i *agresif tutkulu* biri olarak tanımlardım. Her zaman aynı fikirde olmasak da bu kadar ortak noktamız vardı. İstedikimizi görür ve alırdık. Ta ki o ölene kadar.

Dört yıl sonra, hala göğsümün ortasına bir sızı saplanıyor. Ona çok değer veriyordum. Birlikte berbat olduğumuzu kabul eden ilk kişi ben olacağım. Belki de bu yüzden olanları atlatamıyorum. Daha olgun davranmalıydım. Belki o gece ona kızmamış olsaydım, Vincent Sawyer'ın tuzağına düşmezdi. Özür dilemek için yanına geldim ama artık çok geçti. Sawyer onun cesedinin üzerine eğilmişti. Scarlett'in vücudundaki parmak izlerini silerken mücevher kutusu ve yüzük arkasında yerde duruyordu. Hayatımda ilk kez gerçekten korkmuştum. Bir şeyler almaya eğilimliydim ve Scarlett'in güvenlik ekibinin başı ile benim aramda polislerin ona inanacağını biliyordum. Paniğe kapıldım, Sawyer beni görmeden kutuyu ve yüzüğü aldım ve kaçtım.

Sonra Amelia Quinn'in ailesiyle karşılaştığımda ikisini de hızla kaybettim ve çantalarımız yanlışlıkla yer değiştirdi. Onlardan alamadan bir araba kazasında vefat ettiler ve kutu dört yıl boyunca kayıp kaldı... ta ki Amelia geçen ay bulana kadar.

Eğer daha iyi bir adam olsaydım, Scarlett'in öldüğü gece burada kalırdım. İtiraf ederdim. Belki bana inanırlardı.

Bunun yerine, Scarlett'i yüzüstü bırakmanın kefareti olarak kendimi bir adaya kapattım. Ama şimdi işleri düzeltmek için bir şansım var. Bunu yapmak zorundayım ve Serena'nın yardımına ihtiyacım *var*. Eğer Serena'yı yanımda tutabilirsem, Winthroplar

Yakalanmam için konan ödölü iptal et; federal gözaltında olduğumu düşünecekler. Tabii ki asla öyle olmayacağım ama bu planı sonraya saklayacağım.

OceanofPDF.com

Chapter 5

Serena

PENCERE aslında kaynakla kapatılmış ve ben Liam'a yüzüncü kez lanet okuyorum.

Uyumayacağım. Kapının diğer tarafındaki adama güvenmiyorum. Onun yerine, iyi olduğum şeyi yapacağım: araştırmak. Çekmecelerin her birini, yatağın altını, tavan havalandırmasını, gevşek döşeme tahtalarını, duvardaki çatlakları, her şeyi ararım.

Hiçbir şey yok. Kişisel bir şey yok, suçlayıcı bir şey yok. Çünkü burası onun gerçek evi değil. Beni tarafsız bir güvenli eve getirdi.

Orada uyumadığından da eminim. Sanki benim hareketlerimi taklit ediyor. Ben odanın bir ucundayken, o da oturma odasının aynı ucunda oluyor. Ben şifonyerin bir çekmecesini açıyorum, o da duvarın diğer tarafındaki TV sehpasının çekmecesini açıyor. Bu çok sinir bozucu.

Hangi oyuna girdiğimizi bilmiyorum ama ben kazanacağım.

Sonunda kendimi banyoya kapattım ve çoğunlukla çıplak olan dolaplarda beni tekrar uyuşturmaya kalkarsa silah olarak kullanabileceğim eşyalar aradım. Tuvaletin kapağını kaldırıyorum. Evimde 9 mm'lik bir silah burada tutuyorum ve görünüşe göre Liam da tutuyormuş... yakın zamana kadar. Bir tıraş bıçağı görüyorum.

Çoğunlukla çöp kutusunun arkasına saklanmış, sanki Liam fırlatmış da ıskalamış gibi. Onu cebime atıyorum, sonra yatağa dönüp kaynak yapılmış pencereden dışarı bakıyorum.

Hapsedildim... Hapsetmeye çalıştığım adam tarafından. Bu ironi çok üzücü.

Deja vu da öyle. On beş yıl önce bir yatakta oturmuş, pencereden aynı kuleye bakıyordum ve hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Büyükanнем beni yatılı okula göndermiş, sonra da ölmüştü. Hayatla dolup taşan bir şehirde tamamen yalnızdım. Burada hiç güzel anım yok.

Ancak bu durumun en korkutucu yanı bu bile değil.

Ona çok yakınım. Eski sevgilime. Kalbim, unutulması daha iyi olan anılarla kulaklarımda gürültüyle çarpıyor. Gözlerim yanıyor ve onları kısıtayıp kapatıyorum.

Rozetimi çıkarıp titreyen parmaklarımı altın kalkanın üzerinde gezdiriyorum. Hareketin tanıdıklığı nabzımı anında yavaşlatıyor ve nefesim kesiliyor. Fotoğrafımı çıkarıyorum ve arkasına yedi yıl önce bu kıtadan ayrılırken bana söylenen sözleri yazıyorum.

Her şey yoluna girecek.

Kelimeler o kadar soluk ki zar zor okunuyor, ama geride bıraktığım arkadaşımın anısı beni hala sakinleştiriyor.

Her şey yoluna girecek.

Kesin olan bir şey var: Liam'ın bir planı var. Zirveye çıkmamın tek yolu benim de bir planım olması.

Planlar konusunda çok iyiyimdir.

Bir ya da iki saat boyunca uyuyakaldım, yatak başlığına yaslandım, pencereye doğru döndüm, asla tam olarak anlayamadığım bir rüyada hayatım için koştum.

Kapının altından yayılan sosis kokusu beni cennet gibi aromasıyla içeri çekiyor. En son ne zaman yedim?

Daha da iyisi. Bugün günlerden ne?

Cevaplanmamış çok fazla sorum var.

Son derece huzursuz bir hisle donanmış bir şekilde, başka bir kavgaya hazırlanarak yatak odasından çıkıyorum ama Liam'ı... yemek yaparken buluyorum?

Basit bir yemekten daha alçakça bir şeyle karşılaşmış olmaktan korkarak durdum.

Elbette adam kaçırانlar değerli zamanlarını evcilik oynayarak harcamazlar.

Liam ocaktan başını kaldırıp sırtıyor, yanağında bir gamze beliriyor. "Günaydın güzelim," diyor, omzuna bir havlu atıyor ve tüm sahneye çok evsel bir hava veriyor. Dünyanın her yerindeki kadınlar bu manzarayla uyanmak için cinayet işlerdi: takım elbise giymiş, podyumdan fırlamış ve mutfağa inmiş gibi görünen yakışıklı bir adam, bana üzüm yedirmeye hazır.

Adam baştan çıkarmanın tanımı ve ben... açıkça sayıklıyorum. Göz kırıyorum. "Esirlerini her zaman besler misin?"

"Sadece güzel olanlar." Göz kırıyor, bir tutam saçı alnından aşağı kayıyor.

Yapmamalıydım ama sosis ve yumurta tabağı sadece on adım ötemde, tüm duyularımı esir almış durumda. Öne atılıp bir sosis halkası kapıyorum ve ağzıma tıktırıyorum. Neredeyse inleyecektim. Mükemmel terbiye edilmiş ve kenarları çıtır çıtır, tam sevdiğim gibi.

Liam tek kaşını kaldırıyor. "Dikkatli ol, zehirlidir."

Isırmanın ortasında donup kalıyorum.

Siktir .

Açlıktan ölüyorum. Eğer böyle gideceksem, yemeği seçerim.

Çiğnemeyi bitiriyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. "Bu konuda. Beni tekrar uyuşturursan, bir dahaki sefere seni bir obje ile bıçaklamaktan çekinmem."

Sol kaşı yukarı kalkıyor. "Testy. Tekrar etmeme izin verin... İlk seferinde size ilaç vermedim. Beni takip eden ödöl avcılarından biri bu şerefe nail oldu. İkincisinde mecburiyetten yaptım, böylece dolandırıcılık yaparken yakalanmadım."

Bir dolandırıcının dolandırıcılığının parçasıyım. Kendimi dik tutmak için tezgahın kenarına tutunuyorum. Kesinlikle kovulacağım. Federal bir hapis haneye gönderileceğim ve kilitlenmesine yardım ettiğim insanların hedefi olacağım.

Hayır.

Turuncu giymiş yanlışı kişiyi hayal ediyorum.

Hissetmediğim bir güvenle doğruluyorum. "Seni beton bir hapis hane hücresinde, hücre arkadaşların bir fare ve bir lazımlıktan başka bir şey olmadan çürürken görmek için sabırsızlanıyorum."

Kaşları bir santim kadar kalkıyor. "Görüyorum ki bunu düşünmek için biraz zaman ayırmışsın. Buyurun." Tabağa bir krep bırakıyor ve

spatula ile. "Yedikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Pankeki görmezden geliyorum ve onun yerine bütün bir tabak sosis ve yumurta alıyorum. Boş karbonhidratlara değil, protein ve yağlara ihtiyacım var.

Liam bir elini göğsüne vuruyor. "İşte bu çok soğuk."

O geri çalmaya çalışmadan önce arkamı dönüp masaya doğru yürüyorum. O da peşimden geliyor ve krep kulesiyle karşıma oturuyor.

Parmaklarıma bulaşan yağla bir sosis daha alıyorum ve Liam'a ters ters bakıyorum. "Peki, seni elçiliğe götürmeden önce ya da sonra bugünkü planların hakkında beni bilgilendirmek ister misin?"

"Belki de konuşmayı bin kalorilik sosis tükettikten sonraya saklamalıyız," diyor Liam, tereyağı ve şurubu spiraller halinde krep yığınının üzerine bir resim yapar gibi yayarken.

"Belki de beni kaçırmamalıydın."

"Adil." Mükemmel krep yığınını kesiyor. O kadar kabarık ki, reddettiğim için neredeyse pişman olacağım. Neredeyse.

"Seni öldürmemem için bana iyi bir neden söyle" diyorum, yumurtaları dürtüp çatalımı ona doğrultarak.

"Kaba olmak istemem ama şimdiye kadarki girişimleriniz son derece başarısız oldu. Bahse girerim beni öldüremezsiniz, nokta."

İçimde taşıdığım öfke miktarını hafife alıyor. "Buna çok fazla para yatırma, tatlı çocuk. Bu her neyse sonunda ben kazanacağım."

Gözleri meydan okumayı takdir ediyormuş gibi parlıyor. "Şimdi, sadece yapmalıyım.

Biz aptallar paramızı neyle kaybedeceğiz?"

"Sana bir sent bile vermeyeceğim."

Başını sallıyor. "Döviz kurları. Anlaştık. Ben çok daha kârlı maddelerle takas yapalım derim: sırlarla."

Yumurtalar boğazımda düğümleniyor ve masadan bir bardak su alıp içiyorum. Acaba bu bardak onu bayıltacak kadar ağır mı?

"Benim sırlarım yok."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Sırrın ya da kalbin, tek istediğim bu." Sesi bir oktav alçalıyor, tenimde karıncalanmalara yol açıyor ve midemde endişeli bir düğüme dönüşüyor. İkisini de kabul etmeyecek. Parmaklarım çatalımın etrafında kenetleniyor ama o elini benimkinin üzerine koyarak bakışlarımı yüzüne çekiyor. "Eğer beni öldürmeden doğru yetkililere ulaştırabilirsen, sana kendi sırrımı vereceğim. Merak ediyor olmalısın."

"Ben ." Elimi . "Senden hiçbir şey istemiyorum."

Bana, saf kadınların ona yaltaklandığından emin olduğum bir bakış fırlatıyor. "Şimdi de böyle diyorsun."

Rekabetçi bir sessizlik içinde, birbirimizin gözlerinin içine bakarak, sanki yeterince sert bakarsak diğer kişinin karanlık ruhunu yakabilirmişiz gibi yemek yiyoruz.

Tabağına bile bakmadan kreplerini bitiriyor, sonra ayağa kalkıyor ve önce göz temasını kesiyor. *Enayi*. Tabağımyı alıp lavaboya götürüyor.

Liam bulaşıkları yıkarken, "Dışarı çıkmadan önce üstünü değiştirmelisin," diyor. Bir dolandırıcının tabağımyı temizlemesini izlemek sinir bozucu. Benimle herhangi bir şekilde ilgilenmesine izin vermek yanlış hissettiriyor. Kirli.

"Değişim mi? Neye?" Değişmeyi çok isterdim ama bu yurtdışı seyahati hakkında herhangi bir uyarı almadığım için değişecek bir şeyim yok.

Lavaboyu kapatıyor ve kapının yanındaki dolaba gidip üzerinde tanımadığım süslü altın bir logo olan mor bir giysi çantası çıkarıyor. "Senin için bir şey gönderdim."

"Hayır, teşekkür ederim."

"Gerçekten Winthrop'larla bunun içinde mi buluşacaksın?" Gözleri vücudumu tarıyor ve dudakları kırışmış pantolonumu onaylamayarak büzülüyor. "Seni dışarı atarlar ve sadece beni içeri davet ederler. Bir daha düşündüm de, devam et. Tatile çıkmaya hazırım."

"Hapishaneye." Çantayı elinden kaptım.

Durup döndüğümde yatak odasına giden yolu yarılamıştım. Bugün onu gözümün önünden ayırmayacağım. Dün gece bunalmıştım, küçük bir parçam belki de tüm bunların kötü bir rüya olduğunu umuyordu ama bugün daha net düşünüyorum. Eğer onu her zaman gözümün önünde tutmam gerekiyorsa, bunu yapacağım. Winthrop'larla buluştuktan sonra Caleb'la bağlantı kurmanın bir yolunu bulacağım. Akşam yemeğine kadar havaalanında bir ekibi olacak. Belki S-A-C Ford, Liam'ın zavallı kıcını gözaltına sürüklediğimi görmek için orada olur ve bana oracıkta aşık olur.

Beni kollarına aldığında her şeye değecek.

"İyi misin?" Liam'ın sinir bozucu sesi fantezilerimi yarıp geçiyor. "Çok büyük bir gazın varmış gibi görünüyorsun."

Gözlerimi kırıştırıyorum, kendime geliyorum ve giysi torbasını yüzüne doğru savuruyorum. "Sadece seni nasıl kilitleyeceğimi hayal ediyordum."

Kaşlarını çattı. "Bu durumda, benim hakkımda rüya görmeyi bırak. Bu korkunçtu." Mutfağa doğru yürüyor.

"Dön," dedim.

"Affedersiniz?"

"Arkanı dön. Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim ve giyinmemi izlemeyeceksin."

"Birileri işini ciddiye alıyor," diyor ama bir kez olsun itaat ediyor ve diğer tarafa dönüyor. "Devam et." Bana el sallıyor. "Bir sonraki değişimimi izleyebilirsin."

Sırtım tutuldu. Gitmeye hazır olduğumu sanıyordum. Kim kahvaltı yapmak için takım elbise giyer ki? Doğru ya. Liam giyer. Üç parçalı smokinle uyursa hiç şaşırmam.

"O köprüye geldiğimizde geçeceğiz," diye mırıldandım.

Çantayı asmak için vestiyerin kapağını kullanıyorum, sonra vücudumun yarısını arkasına saklıyorum. Çantanın fermuarını açıyorum ve parmaklarımı ipeksi yumuşaklıktaki lacivert blazer ceketin ve uyumlu pantolonun üzerinde gezdiriyorum. Önce pantolonumu çıkarıp hızlıca üzerimi değiştiriyorum. Alt kısımlar eldiven gibi oturdu. Tüm doğru yerleri dar... bekle.

"Bu pantolon nasıl benim tam bedenim oluyor?"

Liam ensesini kaşıyor. "Buna gerçekten cevap vermemi istiyor musun?"

Ben tabuttayken beni kontrol etti. Hiç bu kadar ihlal edilmiş hissetmemiştim. "Seni bir sürü kuduz kurda yem edeceğim."

"Bu eğlenceli bir tehdit ama bence daha iyisini yapabiliriz. Gelmeye devam et, aşkım."

Emirlere uyduğundan emin olmak için Liam'sırtına bakarak gömleğimi çıkarıyorum.

İpek gömleğimi ilikledim ve ceketimi giydim.

Bu şimdiye kadar giydiğim en pahalı kıyafet; kumaşın tereyağına yakın dokusundan anlayabiliyorum. Devletin verdiği kıyafetlerden değil. Ülkeme ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum ama bu... bu cennet.

"Bitti mi?"

Gömleğimi içine sokuyorum, sonra mini bariyerimin arkasından çıkıyorum, ayakkabılarımı alıyorum, ki onlar da... sinir bozucu bir şekilde mükemmel uyuyor. "Evet."

Liam arkasını dönüyor, gözleri vücudumda titizlikle uzun ve kalıcı bir yolculuk yapıyor, bunu yaparken beni yakıyor gibi görünüyor. "Muhteşem."

Bu kelimeyle ilgili bir şey göğsümde hafif bir kıpırtıya neden oluyor. Bu hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Sadece bir erkek tarafından iltifat edilmeyeli uzun zaman olmuştu. Tanıdık olmayan bir bölge.

Liam, "Senin üzerinde cesedin üzerinde olduğundan daha iyi duruyor," diyor. Çırpıntı kurşuna dönüşüyor. "Ne?"

Gözleri dans ediyor. "Şaka yapıyorum. Senin için özel olarak yaptırdım. Gerçi altına o iğrenç sporcu sütyenini giyeceğini bilseydim, sana daha iyisini sipariş ederdim."

"Affedersiniz! Sütyenim gayet iyi. Pratik ve destekleyici ve-" Göz kırıyorum. "*Üstümü değiştirirken beni mi izledin?*" En sehpanın üzerinde bir kitap var ve onu alıp ona fırlatıyorum.

"Winston Churchill'in İncil'i değil." Onu yakalamak için dalıyor.

Baktığına inanamıyorum. Ya da belki inanabilirim ama geri çevrildi... Omurgamda soğuk bir ürperti dolaşüyor. "Beni mikrodalganın yansımada gördün." Bir yumruk attım, ama ondan kaçtı.

"Bana dönmemi söyledin ve ben de döndüm. Gözlerimin nerede olmasını istediğin konusunda daha açık olmalıydın."

"Sana gözlerinin nerede olması gerektiğini göstereceğim." Ona tekrar hamle yapıyorum, ama o hızla kaçıyor ve aramıza kanepeyi koyuyor.

"Sadece küçük bir bakıştı, söz veriyorum. Sonra gerçek bir beyefendi gibi gözlerimi kapattım."

"Bir beyefendi mi?" Sesim histerik çıkmaya başladı. "Sen bir beyefendiden en uzak şeysin."

Peşinden gidiyorum ve o da kanepenin etrafında koşturuyor. "Bu küçük kedi fare oyununu ne kadar seksi bulsam da geç kalacağız. Daha sonra güreşebiliriz. Anlaştık mı?"

Oh, yapacağım. Güreşmeyeceğim... ama mükemmel kesilmiş çenesine yumruk atacağım.

Yatak odasından mücevher kutusunun içinde olduğu çantayı hızla aldım. "Hadi gidelim."

"Bekle, üstümü değiştirmem gerek," diyor Liam.

Keşke yapabilseydi. "O zaman sanırım beni izleyerek zaman kaybetmemeliydin."

"Tamam, . Bekle." Kanepenin altındaki gizli bölmeden bir çanta alıyor ve ben de benden başka ne sakladığını görmek için daha sonra oraya bakmayı aklıma not ediyorum... eğer bu berbat yere bir daha adımımı atarsam.

Yanımdan geçip kapıya doğru yürüyorum ama bileğimden tutup beni geri çekiyor. Karşı yumruğum onun saldırısına karşı koymak için doğal bir tepki olarak havaya kalkıyor ama onu avucunun içinde yakalıyor. "Sakin ol, katil."

Bileğimi bırakıyor ve eli belime doğru kayıyor, diğer eli de kalçamın üzerinden bacağıma doğru kayıyor.

Onu uzaklaştırmamın bir an sürmesinin tek nedeni şok. Ona yakın olmak ya da onun tarafından dokunulmak istediğim için değil. "Üstümü mü arıyorsun?"

Ben mi?"

"Üstünüzün aranması gerekiyor mu?" Kaşlarını oynatıyor. "Bir dahaki sefere üstümü aramana izin vereceğim."

Şaka yapıyor olmalı.

"Bakıyorumbulmuşsun." Usturayı sütyenimin içine tıktırdığım göğsüme başıyla işaret ediyor.

Lazer görüşü falan mı var?

"Merak etme, sende kalmasına izin vereceğim." Elleri yan tarafıma doğru kayıyor, başparmağı kalçamın, kaburgalarımın üzerinde geziniyor. Ürpermeye çalışıyorum. "Bu eğlenceli bir arama değil miydi?" diye fisıldıyor, sonra dudakları kulağıma değene kadar eğiliyor. "Birlikte eğleneceğimize inanıyorum, Ajan Cruz. Şimdi beni aramak ister misiniz?"

En iyi kararına rağmen, yapıyorum. Ve bunu iyice yapıyorum. Belinde, kaslı sırtında ya da karın kaslarının arasında tek bir silah bile bulamadım. Ancak göğüs kasları dokunuşumun altında zıpladığında anlıyorum: Bunu bilerek yaptı.

Göğsünü itiyorum. "Sen bir domuzsun."

Gülüyor ve kapının üstündeki bir noktadan başka bir çanta alıyor. "Bana daha kötöleri de söylendi."

OceanofPDF.com

Chapter 6

Liam

Caddeye inerken Serena'ya, "Hızlı bir mola vermemiz gerekiyor," diyorum.

"Bunu ben imzalamadım."

Kapıyı onun için açık tutuyorum. "Bunların hiçbirine imza atmadın."

"Hatırlatma bana." Yanımdan geçerken ayağıma basıyor ve irkilmemek için elimden geleni yapıyorum.

Kadın hem alıngan hem de çarpıcı - her ikisi de eşit derecede bağımlılık yapıyor. Onu getirmek için çektiğim ekstra zahmete tamamen değdi. Onu daha önce kaçırmalıydım. Kaçmak zorunda kalana kadar hayatımın ne kadar yalnız olduğunu hiç fark etmemiştim. Sonra on kat daha kötü oldu.

Saklanmaya başladıktan sonra da büyükbabamı kontrol etmeye devam ettim. Telefonda elinden geldiğince sevgi ve destek sundu - ki bu benim kayıp ebeveynlerimin iddia edebileceğinden çok daha fazlaydı - ama evine zorla girildikten sonra onu tehlikeye attığımı biliyordum. Bu yüzden, yılda bir kez iyi olduğundan emin olmak için yazdığım mektup dışında, değer verdiğim tek kişiyle tüm iletişimimi kestim.

Artık adım resmi olarak temize çıktığına göre işler değişebilir. Güvenliğini riske atma korkusu olmadan onu ziyaret edebilirim.

Bu küçük ödülle işleri yoluna koyduktan hemen sonra. Ve yanımdaki güzellik.

Yandaki kafeye vardığımızda duruyorum. "Latte ister misin?" "Hayır, teşekkürler," diyor Cruz.

"Sanırım ben de hayatta kalacağım." Yine de, bu beni öldürebilir. Ona ilerlemesini işaret ediyorum. O öne doğru adım atıyor, ben de elimi kapının yanındaki aralıkta gezdirip zarfı oradan çıkarıyor ve takım elbisemin koluna sokuyorum.

Kendi kendime gülümsüyorum. Rico her şeyin ötesine geçti ve zam alacak. Bunu kendim de yapabilirdim ama her hareketimi izleyen bir FBI ajanı varken biraz daha zor.

"Hapishanede o sahte kimliklere ihtiyacın olmayacak," diyor Serena, arkasını bile dönmeden. "Orada sana yeni bir isim verirler. Belki de... Buttercup."

Kaldırımdaki başıboş bir çakıl taşını tekmeliyorum. "Artık bir ismim olduğuna göre, uyum sağlayamayacaksın. Bayan Muffet'a ne dersin?"

"Seni hareket halindeki bir arabanın önüne atmama ne dersin?"

"Çok saldırgansın; buna bayılıyorum," diyorum, çünkü bunun onu rahatsız edeceğini biliyorum, ama aynı zamanda flört etmek benim ana dilim olduğu için. Sonra İngilizce, Fransızca ve İspanyolca. Biraz da Almanca ve Rusça ama övünmeyi sevmem.

"Böyle konuşmayı kes, yoksa Winthrop'larla yapacağımız toplantıya sadece koca ağzınla katılırsın."

Kaldırımdaki bir çatlağa takıldım. Bu garip bir tehditti. "Ağzımı düşünüyorsun, değil mi?"

"Seni hiç düşünmüyorum."

"İçinde bulunduğun durumu düşünürsek bu bir yalan. Beyninde hüküm süren fantezi ben olmalıyım."

"Senin istediğin şekilde değil."

"En azından söyle bana, üstsüz müyüm ve öpüşüyor muyuz?"

Duruyor ve arkasını dönüyor, uzun at kuyruğu yüzüme çarpıyor. "Nereye gidiyoruz?"

Bir omzumu kaldırdım. "Sanki sen önden gibiydin?"

Gömleğimi o kadar sert yumrukluyor ki bir düğmesini koparacak diye korkuyorum. "Oyun oynamayı bırak."

"Mankenleri kendimden uzak tutmakta zorlandığımı sanıyordum." Dişlerimi alt dudağımda gezdiriyorum. "Sizde hiçbir şey yok, Özel Ajan."

Koyu renk gözleri yarıklara kadar daralıyor, kızarmış yanaklarından kızgınlık yayılıyor. "Seni öldüreceğim."

"Bunu çok söylüyorsun. Kelime dağarcığın için endişelenmeye başlıyorum." Elini gömleğinin içine sokar ve jilette çıkar.

Onu kaldırıp boynuma bastırdığında gözlerim açılıyor. "Nerede. Neredeyiz. Biz."

Gidiyor musun?"

Nabzım tenimdeki usturaya karşı atıyor. "Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" Bir elimi beline atıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Çünkü işe yarıyor."

"Gah!" Benden uzaklaşıyor.

"Sakin ol, yoldayız." Dönüp caddeye devam ediyorum, ancak yolumuzun kaldırımında bir kadın ve on iki yaşlarında görünen bir çocuk tarafından kesildiğini görüyorum. Evsizler.

Cruz'un bu yanımı görmesini istemediğim için neredeyse geçip gidecektim ama gelemedim. Beni babamdan farklı kılan şey bu. Bu da, tek oğlunu sözlü ve fiziksel olarak taciz eden zalim adam gibi olmayacağımı kendime kanıtlamak için bunu her zaman yapacağım anlamına geliyor. Benden verebileceğimden fazlasını bekliyordu. Yerimden emin olana kadar beni dövdü.

Artık eminim.

Uyuyakalmış gibi görünen annenin yanına diz çöküyorum. Oğlu onu dürtüyor ve irkiliyor.

"İşte." Bir anahtar uzattım ve onunla Fransızca konuştum. "Belmont Apartmanı, 216 numaralı daire. Gelecek yıl için ödemesi yapıldı."

Anahtarı avucuna bastırdığımda gözleri açılıyor. "Buzdolabında yiyecek ve kanepenin altında senin için bir hediye var."

Bir şey söylemek, itiraz etmek ya da bana teşekkür etmek için ağzını açıyor ama ona zaman tanımıyorum, ayağa kalkıp yoluma devam ediyorum.

Serena bana yetişene kadar neredeyse bloğun sonuna gelmiştim. "Ne yaptın sen?"

Ona bir bakış attım. "Oh, o mu? Umarım dairede bir şey bırakmamışsındır. Az önce verdim."

Bana bakınca yüzü kızardı. "Bir daire mi verdin?"

"İçimden bir ses artık ona ihtiyacım olmayacağını söylüyor."

Chapter 7

Serena

LIAM dairesini evsiz bir anneye verdi. Kendi gözlerimle gördüm ama hala inanmıyorum. Kendisiyle çelişiyor. Bu adam bencil bir suçlu; böyle şeyler yapmaz. Çünkü eğer , onu önümüzdeki on yıl boyunca hapse attığım için kendimi suçlu hissederdim.

O yüzden görmemiş gibi yapacağım. Yeterince kolay. O hala bir suçlu, sade ve basit.

Benim için önemli değil; bir daha asla adım atmayacağım bir daire. Penceresi kaynakla kapatılmış ve bu yüzden yangın tehlikesi olan bir daire. Gerçekten ne kadar nazikti?

Liam bir sonraki sokakta durur ve iğrenç derecede yüksek bir ıslık çalar.

Ses, yorgun kafatasımın etrafında serseri bir kurşun gibi sekiyor, ancak bir taksi yanımızda aniden durduğunda istenen etkiyi yaratıyor.

"Madem taksiye binecektik, neden bu kadar yol yürüdük?" "Neden kimse bir şey yapmıyor?"

"Bu bir cevap değildi."

Sırıttırıyor. "*Bu* bir soru değildi."

Ondan çok nefret ediyorum. Hayır, nefretten daha güçlü bir kelimeye ihtiyacım var... iğrenmek, tiksirmek, nefret etmek.

Liam şoförle Fransızca konuşup arabaya bindi. Bir an için kaçmayı düşündüm. Ama eve elim boş dönemem. Şeytanla bir anlaşma yaptım ve ruhumu kaybetmemek için dua etmek zorundayım.

Liam elimi tutup beni gerçeğe ve arabaya geri çekti. Gerçek anlamda. Başım çerçeveye çarpıyor ve görüşümde beyaz noktalar patlıyor. "Ow." İnleyerek onun yanındaki koltuğa yığıldım.

"Arabaya binmen gerekiyordu, içinden geçmen değil," diyor Liam sahte bir endişeyle dolu bir sesle. "Buraya gel, bırak Buttercup daha iyi öpüşsün."

Hızla geri çekiliyorum, bu da anında baş ağrısına neden oluyor. "Sakin beni öpmeye kalkma."

"Dürüst olacağım, bunu daha önce bir kadından duyduğumu söyleyemem."

"Hanımefendi?" şoför dikiz aynasına bakıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum.

"Ben iyiyim."

Kör noktalarını kontrol etmeden trafiğe karışmadan önce bir kez sallıyor. Burada, Paris'te öleceğim, milyoner zampara dolandırıcı Liam Hawthorne'un izniyle.

Liam'sessizlikle cezalandırıyorum. Farkına bile varmıyor. Sanki daha önce buraya gelmemişim gibi turistik yerleri işaret ediyor, en romantik noktaları vurguluyor. Bıktırıcı.

Şoför taksiyi ana yoldan çıkarıp Seine Nehri kıyısındaki bir çekek yerine götürüyor.

Bu doğru değil.

Liam nefesinin altında küfrediyor ve iki saniye sonra bizi şoförden ayıran pencereden bir silah görünüyor - şu anda bizi öldürmeye çalışan şoför. Güzel. Sıraya girebilir. Sıra bende.

"Tamam." Elimi kaldırıyorum. "Bu adamı vuracak biri varsa, o da benim."

"Ben de ölümümün onun elinden olmasını tercih ederim," diye araya giriyor Liam.

Şoför silahını bana çevirdi. "Sanırım önce senin icabına bakmam gerekecek."

Liam yumruğunu adamın bileğine indirdiği sırada ben de tekme atıyorum. Onunla ve birbirimizle bağlantı kuruyoruz.

"Ow!" Liam homurdanıyor.

"Bunu neden yaptın?" Bağırarak adamın elindeki silahı aldım.

"Seni kurtarmaya çalışıyordum!" Liam öne doğru uzanır ve adamın kafasını bölmeye vurur. Adam inliyor ve kafası cama çarpıyor.

"Beni kurtarmana ihtiyacım yok." Çantayı alıp arabadan atlıyorum, çıkışlarımı hızlandırıyorum, adrenalın tavan yapıyor. Liam'a ve dolayısıyla kendime yardım etmenin canı cehenneme. Başına ödül konmuş bir adamdan kaçıyorum. O yürüyen bir ölüm tuzağı.

Liam'ı tekrar bulabilirim ama ölürsem bulamam.

"Nereye gidiyorsun?" Liam arkamdan bağılıyor. Dönmüyorum ama taksinin bagajı kapanmadan önce bir homurtu sesi duyuyorum.

"Eve!" En yakın caddeye doğru koşarak bağııyorum.

ayak sesleri geliyor. " sanmıyorum. Mücevher kutum sende." Gözlerimi deviriyorum. "Winthrop'lar olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Ve bunu onlara geri vermeliyiz."

Yoldaki bir çatlağa takıldım. "Geç."

"Geçemezsin."

"Yapabilirim."

"Seni tekrar tabuta sokmak zorunda bırakma beni."

Dönüp boynuna sarılıyorum. "Devam et ve dene."

Ellerini kaldırarak elimden kurtuldu. "Tamam, güvenli bir yere gidelim, sonra bunu mantıklı bir şekilde konuşuruz... ellerimiz olmadan." Duraksıyor.

"Ya da onlarla, ama çok daha nazik bir şekilde."

Onun çapkın mantığını görmezden geliyorum ve gözlerimi kısıyorum. "O adamı bagaja sen koydun, değil mi?"

"Yorum yok."

"Ben bir FBI ajanıyım. Bir katille birlikte dolaşamam."

"O iyi olacak. Yakında birileri onu duyacak. Muhtemelen o teknede bizi bekleyen insanlar."

Gözlerim Liam'ın omzunun üstündeki harekete kayıyor. Siyahlar giymiş, boyunlarının sağ tarafında dövmeler olan iki adam rıhtımda yürüyor, karanlık, boncuk gibi gözlerini bize dikmişler. Cılız Fransız taksi şoförleri değiller. Onlar tetikçi. "Bu adamlar gibi mi?"

"Git!" Liam bağılıyor.

Koşuyorum, adamların bağırırları arkamdaki sokakta yankılanıyor.

İlk silah sesini duyduğumda karşıdan karşıya geçmek üzereydim. Liam'ın benimle olup olmadığını görmek için arkama bakmadım. Koşuyorum çünkü hayatım buna bağlı. Aptal

Liam kutuyu geri getirmem için beni ikna etti. Boş ver onu. Kutu bende; tek ihtiyacım olan bu. Buna karşı koyamayacak ve geri almak için bana gelecek. Onu tuzağa düşüreceğim ve *vuracağım*. Tamamdır. Çok kolay. Tabii benden çok daha yavaş olduğu için vurulmazsa. Artık onu duyamıyorum bile. Arkamı dönüp yakalanıp yakalanmadığına bakabilirim ama yapmıyorum. Kendime dikkat etmeliyim. Hayatım boyunca bunun için eğitildim.

Kalbim beni hayatta tutmaya yardımcı olacak adrenalini pompalıyor. Korku beni kontrol edebilir ya da zorlayabilir. Şu anda ben zorlamayı seçiyorum.

Ana yola çıktım ve caddede hızla ilerleyen bir arabanın etrafından dolandım. Saksıların üzerinden atlayarak ve bana pis pis bakan yayalardan kaçarak doğuya, Paris'e doğru koşuyorum. Elçiliğe gitmem gerek. Belki Louvre'a giden turistlerin arasında kaybolabilirim-

Siyah bir araba önümdeki kaldırıma atlıyor ve geri çekilip seçeneklerimi yeniden hesaplamadan önce çığlık atıyorum.

"Atla!"

Liam. Tabii ki öyle. Sürücü koltuğunda oturuyor, tamamen rahat görünüyor. Nasıl bu kadar hızlı araba alabildi?

"Şansımı silahlı adamlarla denemeyi tercih ederim," diyorum.

"O halde, bunu isteyebilirsin." 9 mm'lik silahımı camdan dışarı sarkıttı.

"Hank!" Çok sevdiğim silahıma atladım ama onu arabanın içine çekti.

"Atla."

Başka seçeneğim yok. Boşver onu. Başka bir seçeneğim var, ama Hank yanımdayken çok daha iyi idare ederim.

Arabaya atladım ve Liam'ın elinden silahımı .

Liam arabayı iter ve yola çıkar. Kurşunlar arabanın metaline çarpıyor ve Liam hızlanarak eski bir minibüsün etrafından dolaşıyor.

"Silahlarınıza isim veriyor musunuz?" diye soruyor sanki katil bir araba kovalamacasının ortasında değilmişiz gibi.

"Kapa çeneni ve sür."

"Bu şarkıyı daha önce duymuştum. Aklıma geldi de, bu sürükleyici macera için biraz melodi çalalım mı?" Gösterge panelindeki düğmelere basıyor ve arabanın hoparlörlerinden Fransız popu yükseliyor.

"Silah seslerini duymayacağım," diye bağıryorum gürültünün üzerine.

"Bütün mesele de bu zaten," bağıryor. "Daha heyecanlı hale getiriyor, değil mi?"

İki mermi daha bagaja saplanır, ama neredeyse hiç ses çıkarmaz.

Ona katılmayı reddediyorum ama itiraf etmeliyim ki bu anın sinematik bir yanı var. Müzik her şeyi daha az gerçek hissettiriyor ve sinirlerime son derece yardımcı oluyor.

Liam yoldaki tümseğin üzerinden uçmadan bir saniye önce "Dayan," diye bağıyor. Başım cama çarpıyor ama yıldızları göz kırparak uzaklaştırıyorum.

Arkamızda motorlar gürlüyor ve ben dönüp durumu gözlemliyorum. "Motosikletleri buldular." Kafamda riskleri hesaplayarak onu uyarıyorum. Etkisiz hale getirmek daha kolay ama işlek bir yolda bizi yakalamaları çok daha hızlı. "Bir tanesi soldan geliyor."

Liam'ın çenesi sıkıştı ve yan aynayı kontrol etti. Sağa dönüyor ama motosikletli adam peşimizi bırakmıyor. Adam silahını kaldırıyor.

İlk ben ateş ettim. Kurşun arka camdan girip omzuna saplandı. Gidondaki tutuşunu kaybetti ve motosikletten düştü.

"İyi atış, katil."

"Yaşayacak," diye mırıldanıyorum, sonra silahımı bir sonraki motosiklete doğrultuyorum. Elli metre geride ama mesafe ateş etmesini engellemiyor.

"Daha hızlı gidemez misin?" Bir kurşun yüzümün yanından geçip başımın arkasındaki camı kırarken çığlık atıyorum.

"Yer değiştirmek ister misin?"

"Memnuniyetle." Onu bir uçurumdan aşağı atardım.

Tetikçi şimdi otuz adım ötede ve hızla yaklaşıyor.

"Çılgınca bir şey yapacağım," diye bağıyor Liam.

Kurşunlar arabanın arkasına isabet etti ve ben eğildim. "Konuşmayı bırak ve yap."

O anda midem bulanıyor ve arka koltuktaki kağıtlar uçuşmaya başlıyor. Uh oh.

Havalandık.

Daha fazla soru sormalıydım.

OceanofPDF.com

Chapter 8

Liam

GÖZLERİMİ KAPATIYORUM. Sonra hızla tekrar açıyorum. Havada uçuyor olmamız direksiyonu bırakabileceğim anlamına gelmiyor. Araba deprem büyüklüğünde bir gümbürtüyle yere iniyor, başımı ve boynumu sarsıyor. Ama son beş saniyede başka bir silah sesi duymadım.

"Kaybettik mi-"

Arabanın tavanına kurşunlar yağıyor ve ben direksiyonu kırıyorum, neredeyse bisikletli bir adamı eziyordum. Araba iniyor.

"Bizi köprüden mi attın?" Cruz çığlık atıyor, sesi histeriye yaklaşıyor.

"Çok küçük bir taneydi."

"Öleceğiz!"

"Bu sadece bir sonuç ve şu anda bahsetmeye değmez." Dikiz aynasından arkamızdaki motosikletin inişini görüyorum. Bunun ondan kurtulmamı sağlayacağını neden düşündüm bilmiyorum.

Araba garip bir ses çıkarıyor ve ben küfrediyorum. Kendi Mona Lisa'mı taklit edebilirim ya da herhangi bir güvenlik veritabanına girebilirim ama bana bir araba verin ve bulabildiğim tek şey motor ve yağ çubuğu olsun. Bu araba ölüyor mu yoksa radikal vuruntu sesleri normal mi?

"Liam..." Serena'nın endişeli sesi bilinçaltımda yankılanıyor ve şimdiki zamana geri dönüyorum. Araba kovalamacasına. Yakında bizi öldürecek olan. Tabii...

İleride fırsatımı gördüm. ", kapından dışarı ."

"Deli misin sen?" İki el etti. "Bu asla işe yaramaz." "Güven bana."

Çantamın sapını elime doladım.

Vahşi gözleri benimkilerle buluşuyor. "*Sana ne kadar güvenmediğimi* anlatamam." "Üzgünüm, aşkım." Dönüşü almak için yavaşlıyorum, sonra uzanıyorum ve onu açıyorum

kapıdan dışarı itiyorum. Kendim atlamadan önce frenleri kilitliyorum.

Düşerken bir çarpma sesi duydum. Ve bir çarpışma daha.

Suyu yarararak ilerliyorum ve karanlık bir leke görüyorum. Kolundan tutup onu da kendimle birlikte çekiyorum. İkimiz de sudan çıkıyoruz, sıçırıyoruz, ama Serena'nın durumunda, bu çok renkli ve yaratıcı dört harfli kelimelerle çıkıyor.

Kirpiklerine su yapışıyor, uzun telleri birbirine dolanıyor. Ama her zaman olduğundan daha az güzel değil.

"Seni aptal!" diye bağırıyor, sonra da beni suyun altına itiyor. Tabii ki ona izin verdim. "Harika plan," diyor tekrar ortaya çıktığımda. "Kolay hedef olduk."

"Teknik olarak, biz yüzen ördekleriz."

Bana bir su dalgası sıçratıyor, belli ki hiç eğlenmemiş. Ben çok çekici bir adamım; o olmalı.

"Çarpışmayı duydum. Gitmiş. Şimdi, planımı dinler misin?"

"Yani bu sefer açıklayacak mısın?" Kıyıya doğru yüzmeden önce tersliyor.

Ben de arkasından geliyorum. "Geçen sefer açıklamaya çalıştım ama duymak istemedin."

"Çünkü bunun makul olacağını düşündüm!"

"Neden böyle düşündün ki? Bak, diğer evime gideceğiz. Buradan çok uzakta değil. Hayır, yalan söylüyorum. Trene binmemiz gerekecek ve-"

"Hayır. Winthrop'lara gidiyoruz. Onlara kutuyu vereceğiz, sonra da gideceğim."

"Winthrop'lara şimdi gidemeyiz. Bütün tetikçiler ve onların katil köpekleri orayı gözetliyor olacak. Birkaç gün ortalıkta görünmemeliyiz."

"Bunun için mükemmel bir yerim var." Yüzüme su sıçrattı. "Hapishane."

"Sadece hücre arkadaşım olursan, güzelim." Kendimi bir İtalyan restoranının yanındaki bankın üzerine çekiyorum ve ona elimi uzatıyorum.

Teklifi görmezden geliyor ve kendini yukarı çekiyor - oldukça etkileyici bir şekilde, eklemeliyim. Bu kadının kasları var. Ben genelde masum, narin kadınları güzel bulurum. Manipüle etmesi daha kolay. Ama Serena Cruz kendi başına bir kadın. Bana ihtiyacı yok, beni *istemiyor*. Aslında, benden nefret ediyor ve beni öldürmek istiyor. Yine de, hiçbir kadından bu kadar etkilenmemiştim. Bunun suçlusu çocukluk travması mı?

Serena çimentoya sığıyor ve pantolonunu sıkarak çıkarıyor. Boğulmuş fare görünümüne ve buna uygun korkutucu kaşlarına gülmemeye çalışıyorum. Ceketini çıkarıyor ve beyaz gömleğinin altına ne giydiğine bir kez daha bakıyorum. Dürüst olmak gerekirse, elli metrelik bir yarıçap içindeki herkes bir bakıştan daha fazlasını elde ediyor. Ona gömleğimi teklif ederdim ama o da aynı derecede ıslak ve beyaz.

"Onu tekrar takmalısın," dedim huysuzca. Huysuzluk, başarabileceğimi bile bilmediğim bir şeydi. Kıskanıyor muyum? Hayır, sadece korumacı.

"Seni dinlemekten bıktım." Serena çantayı elimden kaptı ve sokağa doğru yöneldi. Ama bir blok ve birkaç şaşkın bakıştan sonra ceketini giyiyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Yürümeyi bırakmıyor, ben de onu durdurmuyorum. Ölüme yakın deneyimini nispeten huzur içinde geçirmesi için bir dakikaya ihtiyacı var. İlk kez bir silahın talihsiz ucunu bulduğumda bunu takdir ederdim. Ama bazen insan bu lükse sahip olamıyor.

Ayakkabıları attığı her adımda gıcırıyor; bir sokaktan aşağı döndüğünde gıcırtilar hızlanıyor.

Ben de hızlanıyorum.

Başka bir sokağa girdik ve yine aynı şey oldu. Benden kurtulmaya mı çalışıyor?

Bu kadının gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim. İçinde kırk milyon dolarlık yüzük olan kutum onda.

Bir köşeyi daha dönüyoruz ve bu sefer o hızla uzaklaşıyor. İnliyorum ve peşinden koşuyorum. Neden bu kadar hızlı olmak zorunda?

Köşedeki bir sokağa daldı ve sonra...

Nereye gitti?

Serena

Liam'ın ayak sesleri yanımdan hızla geçerken saklandığım yerden nefesimi tutuyorum. O ara sokaktan çıktıktan sonra geldiğimiz yöne doğru eğildim. Adımlarımızı geri takip ediyorum, birkaç dakika önce dikkatimi çeken binada kısa bir süre duruyorum. Terk edilmiş bir butik. Bu sokaktaki diğer tüm işyerleri şu anda açık, bu hariç. Kapıda Fransızca bir tabela var, ailevi bir acil durumla ilgili bir şey, ama tercüme edecek kadar uzun durmuyorum.

Kapı kilitli, bu yüzden yan sokağa girip dükkânın arkasındaki basamakları tırmanıyorum. Bir pencere var. Ellerimi düz bir şekilde bastırıp itiyorum. *Evet.* Pencere açılıyor ve tüm panel içeri giriyor.

İçeriye süzülüyorum, yedi ayağı yavaşça indiriyorum ve pencereyi arkamdan kapatıyorum.

Ben özgürüm.

Fransa'da telefonum ve param olmadan mahsur kaldığım gerçeği dışında. Lanet olası Liam Hawthorne.

Butikte dolaşıp hayat belirtisi aradım. Telefon yok. İçinde yiyecek olan bir buzdolabı yok. Bir daire olduğunu tahmin ettiğim bir merdiven var ve ahşap basamakları sürünerek çıkıyorum. Kapıyı açmadan önce tam iki dakika dinliyorum.

Çıglıklar ya da canlılar beni karşılamıyor. Bir kanepe, bir buzdolabı ve bir banyo var. Rahatlayarak iç çektim. Şimdilik ihtiyacım olan tek şey bu. Canlı ya da cansız hiçbir ceset olmadığından emin olmak için evi aradıktan sonra tuvaleti kullanıyorum. Araba kovalamacaları ve küçük mesaneler el ele gitmez. Sonra ıslak kıyafetlerimi çıkarıp ayak bileklerime bulaşan çamuru temizliyorum. Takım elbisemi durulayıp kuruması için perde çubuğunun üzerine bırakıyorum. Kuru temizlemeci değil ama elimdeki tek şey bu. Saçlarımı silkeliyorum ve vücuduma bir havlu sarıyorum, kapalı banyo kapısında yaşam sesi olup olmadığını dinliyorum.

Memnun olduğumda koridora çıkıyorum ve yatak odasına geçiyorum.

Bir şeyler ters gidiyor. Bunu hemen hissediyorum. Hava farklı geliyor - daireye ilk girdiğim zamankinden daha canlı.

Kalbim durdu. Burada biri var.

Geri çekiliyorum, hareket ederken silahımı kaldırıyorum. Sırtım kapı pervazına çarpıyor ve burada benimle birlikte kim varsa uyarıyor. Dolaptan bir figür çıktı ve silahımı ona doğrulttum.

"Liam?"

"Biliyorsun, insanları selamlamanın en iyi yolu silah değildir. Sana Fransız usulünü öğreten oldu mu?" diye sorar ama sözleri kulak ardı edilir.

Üstü çıplak, ıslak pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor ve bir elinde bir çift giysi tutuyor.

Etrafımı gözlemlemekte her zaman iyi olmuşumdur ve görünüşe göre şu anda da gözlerim onun gövdesine kayarken tek yapmak istediğim bu. Kolları ve omuzları zayıf ama sanki bir sanatçı onu ve sadece onu benzersiz bir şekilde yontmuş gibi kaslar ve damarlarla dolu. Karın kasları derisinden bir çamaşır tahtası gibi çıkıntı yapıyor. Tanrım, kendi tehdit seviyelerine sahip olmalılar. Ama en şaşırtıcı olanı sağ tarafına doğru uzanan dövmeler. Sanki tüm sırlarını orada saklıyormuş gibi.

"Duş alma sırası bende mi?" diye soruyor. "Yoksa sen doyana kadar birkaç dakika daha burada durmamı ister misin?"

"Ne yapıyorsun burada?" Silahımı onun çıplak göğsüne doğrulttuğum yerden düşürmeden tükürdüm.

"Sanırım seninle aynı şeyi yapıyorum. Benden kaçtığımda, önünden geçtiğimiz kapalı dükkânı hatırladım ve üzerimi değiştireyim dedim. Yine de havludan biraz daha güvenilir bir şey umuyordum." Gözleri vücudumda geziniyor.

Bir havlunun içindeyim. *Sadece* bir havlu. Boynumun arkası yanıyor, ama beni rahatsız etmiyormuş gibi davranıyorum.

"Oraya varmak üzereydim."

"İşte." Bana bir yığın malzeme fırlattı. "Sana bir şeyler bulma cüretini gösterdim."

Daha çok iç çamaşırına benzeyen bir üstlük tutuyorum. Sonra aklıma geldi. "Buradakinin sahibi değil de ben olduğumu nereden bildin?"

Gözleri tekrar vücudumda aşağı doğru kayıyor ve bu havlunun altında ne kadar *çıplak olduğumun* inanılmaz derecede farkındayım. Gözleri tekrar benimkilere dikiliyor ama birkaç dakika öncesine göre daha karanlık görünüyorlar. "Buna gerçekten cevap vermemi istiyor musun?"

Şifonyerden bir heykelcik alıp ona doğrultuyorum.

"Rahatla." İç çekti. "Merdivenler ıslaktı ve kapıyı açtığım anda göl pislği kokuyordu."

"Doğruyu söylüyor olsan iyi edersin."

Bana yaklaşıyor, elimden heykelciğı alacak kadar yaklaşıyor. "Sana yalan söyleyecek birine benziyor muyum?"

"Evet."

"Sırların hayatı daha eğlenceli hale getirdiğini düşünüyorum." Heykelciğı parmaklarımdan çekip alıyor ve yerine kendi elini koyuyor. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama o elini daha da sıkıyor. "Ve ben senin sırlarınla çok ilgileniyorum, Serena."

Isı tenimde geziniyor ve titriyorum.

Yutkunuyorum. "Sana zaten söyledim; benim sırlarım yok."

"Gözler yalan söylemez, sevgilim." Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve parmağının boynumdan aşağıya, köprücük kemiğimin üzerinden geçmesine izin veriyor. "Ve gözlerin senin istediğinden çok daha fazlasını söylüyor."

Ben de bundan . Sırlarımı asla öğrenemez.

Beni geçip banyoya giriyor ve kapıyı açık bırakıyor.
Beni tekrar kaybetmek istemiyor.

Ben tam tersini hissediyorum.

Yatak odasının kapısını çarpıp kilitledikten sonra aceleyle dolaba giriyorum. Çok fazla göbek ya da göğüs dekoltesi göstermeden üzerime oturan bir çift kıyafet bulmak çok uzun sürüyor. Liam domuzluk yapmıyordu. Tek seçenek buydu. Burada yaşayan kadın 1.80 boylarında, yirmili yaşlarında biri olmalı. Sonunda göğüs dekoltesi yerine karnımı göstermeye karar verdim. Harika karın kaslarım var ve onları göstermekten korkmuyorum. Sadece göstermemeyi tercih ederim.

Arka tarafımı örtecek kadar esneyebilen bir çift bisiklet şortu giyiyorum. Liam olmadan pencereden çıkmadan önce her şeyin güvende olduğundan emin olmak için çantamı kontrol ediyorum ama... bu garip.

Mücevher kutusunu çekip çıkardım. Bu yanlış. Dün gece fark edemeyecek kadar dalgın olmalıyım, ama bu Scarlett'in kutusu değil. Kapağın ortasındaki kristaller dışında her şey aynı görünüyor. Berrak olmaları gerekiyordu, ama öğleden sonra ışığında daha çok küf sarısı gibi görünüyorlar.

Liam.

"Sen en kötüsüsün!" Kapıyı fırlatıp açıyorum ve tepinerek banyoya giriyorum. Bir tişört giyiyor ama bitirmek için acele etmiyor. Her seferinde bir santim bronzlaşmış tenin üzerinden yavaşça geçiriyor.

"Bu sefer ne yaptım ben?" Saçlarını savurmadan önce iç geçiriyor.

"Bu kıyafetleri nereden buldun?" Üzerine tam oturan bermuda şortuna ve beyaz polosuna kaşlarını çatarak bakıyorum.

Gözleri vücudumda geziniyor. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. On dört yaşında bir kız mı?"

"Dolap," diye homurdanıyorum.

"Butik," diye homurdanarak karşılık veriyor.

Tabii ki. Görünüşe göre orada bir pit stop yapacağım. "Bu nedir?" Kutuyu tutuyorum.

Tek kaşını kaldırıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "O düşünüşte beyin sarsıntısı geçirdin mi? Gözlerine bakmama izin ver."

"Sakin gözlerime bakayım deme!" Ulaşamayacağı bir yere zıplıyorum. "Onun yerine göbek deliğine bakayım mı?"

Oldukça şirin."

Kutuyu tezgâhın üzerine bırakıp omzuna yumruk atıyorum. "Bu gerçek kutu değil."

Dudaklarında yavaş bir gülümseme büyüyor. Bakması o kadar da korkunç olmayan dudaklar. Unutmamın daha iyi olacağı anılarla beni ürperten dudaklar. Bir barda karanlık bir gece, elleri üzerimde... *Dur.*

"Ben bir hırsızım," diyor.

"Gerçekten Winthrop'lara sahtesini mi verecektin? Gerçeği nerede?"

Kaslarının yarıklarında onu arıyormuş gibi göğsünü sıvazlıyor. "Burada değil."

Silahımı arkamdan çekip göğsüne nişan alıyorum. "Onu alacağız. Şimdi."

"Seni bu pozisyonda son derece çekici bulduğumu biliyorsun, ama belki de bu kadar tetikte olmayı bırakmalısın. Bunu sadece beni tahrik etmek için yaptığını düşünmeye başlıyorum."

Burun deliklerim alevlendi. "İki saniyeliğine iğrenç bir çapkın olmayı bırakabilir misin?"

"Yapabilirim. Ama bu beni öldürebilir." "Sadece umut edebiliriz. Hadi gidelim."

Alt kattaki butikten sadece üç santim kısa bir yırtık kot pantolon ve ekstra büyük bedende sadece yeterince uzun bir gömlek bulmayı başarıyorum; altı ayaklı kadınlar için kıyafetler son derece tutarsız.

Liam benim geldiğim pencereyi açıyor. Tek sorun ne? Bu taraftan çok daha yüksek.

Pencerenin altına bir tabure itip kendimi yukarı çekiyorum. Vücudumun üst kısmını pencereden geçirirken çimento karnıma sürtünüyorum... ama *sadece* üst kısmımı. Sıkıştım. Pantolonum paslı pencere pervazına takıldı. Daha çok itiyorum ama kaslarım sadece titriyor. Üst kattaki daireden aldığım peynir ve kraker paketi yetmiyor ama bu zavallı kadını soyup soğana çevirecek değildim. Görünüşe göre hırsız da öyle. Daireden çıkmadan önce Liam'ın tezgahın üzerine en az on tane yüz dolarlık banknot yığıldığını görmek için arkama baktım. Kuru olmaları da aynı derecede şüphe çekiciydi. Bir ATM'de mi durmuştu yoksa para bulutu sadece ve sadece onu mu takip ediyordu?

Kıpırdıyorum ve ama gerçekten sıkıştım. "Biraz yardım lütfen," diye sesleniyorum aşağıya. "Ne dedin sen? Muhteşem bir manzaranın tadını çıkarmakla meşgulüm."

Dişlerimi sıkıyorum ve dudaklarımdan çıkacağını hiç düşünmediğim kelimeleri söylüyorum. "Yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Kudretli Ajan Cruz'un benden yardıma mı ihtiyacı var?" diye soruyor, hâlâ yardım etmiyor. "Başka bir seçeneğim olsaydı, kesinlikle seni seçmezdim," diye homurdanıyorum. Merdiven boşluğunda bir ses yankılanıyor ve donup kalıyorum. "Acele edin, sanırım biri

geliyor."

"Yani..." diye mırıldanıyor. Kasıtlı olarak. Can sıkıcı bir şekilde. "Bakalım doğru anlamış mıyım- popona dokunmamı *mi istiyorsun?*"

Yüzümü buruşturuyorum. "Sana bir kurşun sıkmadan önce bana yardım et."

Arkamdaki tabureye tırmanırken derin kahkahası gürlüyor. Geniş bir tabure değil ve bedenlerimizi birbirine çarptıran her bir santimine lanet ediyorum. yanlarından tutuyor, sonra yavaşça -çok yavaşça- ellerini kalçalarımın doğru kaydırıyor.

Karnımı sıkıyorum, söz konusu buradaki adam olduğunda hiçbir şey hissetmeyi reddediyorum.

"Sanırım sorun kemer halkanda," diye mırıldanıyor... ya da en azından kulağa öyle geliyor. İçinde bulunduğum durumdan yararlanmaya ve beni etkilemeye çalışıyor ama şaka ona göre. Liam Hawthorne tarafından baştan çıkarılmayacağım, elleri belimde ne kadar sıcak ve güçlü olursa olsun. Daha önce de pisliklere kandım; bir daha olmayacak.

Kemerimin bağını çözdü. Sonra beni güzelce ve hiç romantik olmayan bir şekilde pencereden dışarı itti.

Kıçım havada, başım önde merdivene yığılıyorum. "Seni yok edeceğim!" diye bağıyorum.

Ben kendimi dik tutarken o da pencereden fırlıyor. "Önce ben seni yok edersem olmaz, sevgilim."
Ben de bundan .

OceanofPDF.com

Chapter 9

Liam

KAÇAK OLMANIN BU KADAR EĞLENDİRİCİ OLABİLECEĞİNİ KİM BİLİRDİ? Gizlendiğim dört yıl boyunca hiç bu kadar eğlenmemiştim. Tek ihtiyacım olan sevimli, huysuz, sınırdan korkutucu bir ajandı.

Benim odaklanmam gereken şey sonraki adımlarımız. Öncelikle, Winthrop'lara ulaşım ödülü iptal etmelerini isteyene kadar başımızı aşağıda tutmak.

Ama bunun yerine dikkatim sadece önümdeki kadına odaklanmış durumda. Onu pencereden aşağı ittiğim için hâlâ öfkeli. Bu bir kazaydı... çoğunlukla. Uçacağını düşünmemiştim. Sanırım yerçekimi ve eylemsizlikle ilgili bir şeydi. Bilmiyorum. Fizik okulda en sevdiğim ders değildi. Belki de hayatta kullanacağım tüm yolları bilseydim, daha fazla dikkat ederdim.

"Kutuyu nereye koydun?" Serena soruyor.

Sallanan kalçalarına bakıyorum - yemin ederim gözlerim bir an önce orada değildi. O yavaşlıyor, ben de dikkatimi yola verip geçen yayaların yüzlerini inceliyorum. İçlerinden herhangi biri beni yakalamak için burada olabilir. Son zamanlarda beni avlamak popüler bir eğlence oldu.

"Güvenli bir yerde."

"Peki o yer neresi?"

Cevap vermek yerine, taksi çağırmak için elimi kaldırıyorum. Üçüncüsü durmadan önce iki tanesi geçti.

Cruz'u şoföre bakarken yakaladım ve ben de aynısını yaptım. Belirgin bir silah yok. "Nereye?" diye soruyor adam bozuk İngilizcesiyle, turist olduğumuzu varsayarak. Öne doğru eğilip onunla sessizce Fransızca konuşuyorum.

Serena tereddüt etmeden taksiye biniyor ve ben de yanlarımız birbirine yapışana kadar onun yanına kayıyorum. Bana ters ters bakıyor ve silahını çekerek beni aracın yan tarafına geçmeye zorluyor, bir yandan da silahını şoförden saklıyor.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, ama bana doğrultulmuş silah yüzünden değil, onu kullanan kadın yüzünden. Büyüleyici bir kadın.

Şoför hareket eder ve Serena koltuğa adeta yığılır, gözlerini bir an için kapatır ve sonra tekrar açar. Yorulmuştu. Dün gece uyumamış. Biliyorum, çünkü ben de yapmadım. Keşke ben de aynısını yapabilseydim.

-Arabanın sükunetiyle uykuya dalmak. Ama uyumayacağım.

Yolculuğumuzun iki dakikasında pes ediyor ve başını benden olabildiğince uzağa, cama yaslıyor. Uzun bacaklarını kıvrıyor, silahını elinde kilitli tutuyor ve doğrudan bana doğrultuyor.

Saçları hızlıca aldığı duştan dolayı dalgalı... Amerika'da her zaman kullandığı ve doğal güzelliğini bastıran düz saç modelinden çok farklı. Bugünkü vahşi dalgalar onu özgür ve eğlenceli gösteriyor. Görünüş çok aldatıcı olabiliyor. Ama tek yapabildiğim ona bakmak. O, resmini yapmak istediğim ama asla yeterince yeniden yaratamayacağım bir şaheser. Bir eskiz defterim olsaydı, bu anı hafızama kaydederdim. Yüksek elmacık kemikleri ve dolgun dudakları. Küçük burnu ve yüzünü saran kalın kirpikleri.

Ancak uyuduğundan emin olduğumda öne doğru eğilip şoföre gerçekten nereye gittiğimizi söylüyorum.

Serena beni öldürecek. Gözlerim kapanmadan önce aklıma gelen son düşünce bu.

Gümbürtü şeritleri beni uyandırıyor.

Ateş et.

Hâlâ uyumakta olan Serena'ya bir bakış atıyorum, dudaklarından küçük bir horlama kaçıyor. Zihinsel ve fiziksel olarak sert bir kadın ama horlaması şimdiye kadar tanık olduğum en narin, en değerli şey. Elimde değil. Telefonumu çıkarıp onu bir dakika boyunca kaydediyorum.

Horlayan bir ajanla selfie çekmek için kamerayı çeviriyordum ki gözleri fal taşı gibi açıldı, hala uykunun ağırlığını taşıyordu ve son derece sevimliydi.

Telefonumu kucağıma bırakıyorum. "Uyan ve parla, Uyuyan Güzel."

Doğruldu, siyah dalgalarını dizginlemeye çalıştı ama başaramadı. "Neredeyiz biz?"

Pencereden dışarı bakıyorum. Buckingham Sarayı çok yakında görünecek. "Göreceksin."

Saray görüldüğü anda Serena nefesini tutuyor. "Çok güzel, değil mi?" Onu yakaladığım için mutlu bir şekilde sırtıyorum. "Hayır."

Sevinçten çok dehşete düşmüş görünen Serena'ya bir bakış fırlatıyorum.

"Hayır, hayır, hayır, hayır. Ben burada olamam." Sanki dışarı atlayacakmış gibi çantasını ve kapının kolunu tutmaya çalışıyor.

"Burada olamaz mısın? Yani, sarayın bahçesine mi atlayacaksın? Harika bir fikir."

Gözlerini kırptırıyor, sonra koyu kahverengi gözleri benimkileri buluyor. Öfke görmeyi bekliyordum ama korku mu görüyorum? Hayır, bu doğru olamaz.

Beynimin arkasında bir yerlerde bir alarm çalıyor - tehlikeli bir soygunun ortasındayken beni belaya karşı uyanan alarmin aynısı. Altıncı hissim bir sorun olduğunu haykırıyor ve kalbim -hain- göğsümde çarpıyor. Serena'yı korkmuş görmek hoşuma gitmiyor. Başka her şey olur. Kızgın mı? Getir bakalım. Gülümsemek mi? Sonsuza kadar. Aşırı özgüven? Bu sadece onun çekiciliğini arttırıyor. Ama gözlerindeki korkuyla ilgili bir şey kalbimi sıkan ilmiği çözüyor. Bu mengeneyi memnuniyetle karşıladım ve son dört yılda ortaya çıkan tüm duyguları boğmasına izin verdim.

"Serena, sorun ne?"

Korku geldiği gibi gidiyor, yerini yoğun bir öfke alıyor. "Bilincim yerinde değilken beni sınırdan geçirmeyi bırakır mısın?"

İçgüdülerim bana bu hikâyede daha fazlası olduğunu söylüyor ama onu tüm makul duyguları öfkeyle savuşturduğunu bilecek kadar uzun süre izledim. "Uyanırken yapmayacaksın."

Gözleri alev alev yanıyor. "Beni suçlayabilir misin? Yemin ederim yapacağım son şey olsa bile seni bir balık gibi fileto yaparım."

"Oldukça hastalıklısın."

"Neden buradayız Liam?"

"Mücevher kutusunu almalıyız."

"Neden Londra'da?"

"Gerçekten her ayrıntıyı ele almak zorunda mıyız?"

"Evet. Ve hazır başlamışken, her bir suçunuzu itiraf ederseniz, bana çok zaman kazandırmış olursunuz."

Araba bir kafede duruyor ve ben de cevap vermemek için bu kesintiyi kullanıyorum. Cruz'un beni arabadan inip binanın arkasından takip ederken daha fazla mücadele etmesini bekliyorum, bu da başka bir binaya, sonra da bir yeraltı tüneliyle başka bir binaya bağlanıyor. Ama o tam arkamda kaldı.

İleride bir yeraltı dairesine tek bir kapı var; önünde bekleyen kimse yok. Bu iyiye işaret. Daireyi ucuza aldım çünkü hiç penceresi yok ve temelde tüm güvenlik kurallarına aykırı. Şimdiye kadar kimse beni burada bulamadı. Kapı kolunu kaldırıncaya bir tuş takımı çıkıyor. Pimi giriyorum, sonra anahtarımı yerleştiriyorum ve tarayıcının retinamı kör etmesine izin veriyorum.

"Ciddi misin?" Cruz deadpans. "Sence de bu biraz abartılı değil mi?"

"Hayır, aşırıya kaçmak hareket halindeki bir arabadan atlamak olur. Bekle, bunu zaten yaptık. Senin gibi bir federali buraya getirmemeliydim bile. Burası benim sığınağım. Ve şimdi tehlikede."

"Acıması bir bekar evi mi?"

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Beni yaraladın." Sonra kapıyı itip açıyorum. "Cennete hoş geldiniz."

Serena karanlık odaya bakar. "Daha çok cehenneme benziyor. Kokusu da öyle."

Oof. Öyle. "Bir kemirgen çatlaklardan girmiş olmalı." Onu içeri sokup kapıyı arkamızdan kilitliyorum. Odanın içinde dolaşıp ışıkları yavaşça yakıyorum ve siber istasyonumu açıyorum.

"Cehennemde banyo var mı?" Serena soruyor.

Belli ki gizli sığınağımdan istediğim kadar etkilenmemiş ve bu beni çok rahatsız ediyor. "Şu koridorun sonunda solda."

Talimatlarıma uymadan önce teşekkür bile etmedi. Bir FBI ajanını getirmem gereken son yerin ana üssüm olduğunun farkındayım. Otuz üç güvenli evimden biri mi? Elbette. Ama burası? İmkânı yok. Burada beni sonsuza dek hapsedecek kadar kanıt bulabilir... tabii nereye bakacağını bilirse.

Köşeyi döndüm dediğimde ciddiymdim. Eskiden zevk için çalardım. Ama şimdi... uzmanlığımı kullanmanın daha yaratıcı bir yolunu buldum diyelim. Ki bu da oldukça eğlenceli. Ben gerçek hayatta bir kanunsuzum, yanlışları çoğunlukla yasal yollarla düzeltiyorum.

Bütün bir duvarı kaplayan projektörü açıyorum. Uğultu odayı dolduruyor ve göğsüme bir sıcaklık yerleşiyor. Evimdeyim. Ne yazık ki Cruz'dan kurtulur kurtulmaz taşınmak zorunda kalacağım. Her türlü federalle döneceğine şüphe yok.

En sevdiğim bilgisayarımın başına oturdum. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, yedi tane var. Her biri belirli amaçlar için kullanılıyor. Birkaçı sadece tuzak ve IP adreslerini yeniden yönlendirmeye ve dünyanın her yerinden sinyalleri sektirmeye yardımcı oluyor. Bazıları bilgisayar korsanlığı için, bazıları da takip için kullanılıyor. Tüm bu bloğu bir hafta boyunca çalıştırmaya yetecek kadar kule ve güç istasyonum var. Ama tespit edilemez.

Bir siber güvenlik firmasının tam altındayım, bu hem uygun hem de ironik. Sistemimi mükemmel hale getirmek yıllarımı aldı. Bu bilgisayarların her biri on adamın işini yapıyor. Tüm blokları kontrol etmek için kodlar ayarlayabiliyorken, beni kaçınılmaz olarak arkamdan bıçaklayacak bir hırsız ekibine kimin ihtiyacı var? Herhangi bir yere girebilir, istediğimi alabilirim ve kimsenin haberi olmaz. Bilgisayarlarımı hazırladığım sürece. Saat 2:59'da bir müzeye girdiğim anda güvenlik kameraları bozulacaktır. Resepsiyonda çalışan Shelly saat tam 3:00'te bir telefon alacak ve köpeğinin öldüğünü bildirecektir. Güvenlikte duran Xavier, saat 3:03'te dördüncü katta acil bir durumla ilgili olarak aranacak. Müzenin istenen kanadı 3:04'te boşaltılacak. Güvenlik sistemi 3:05'te otuz saniyeliğine devre dışı kalacak. Yangın çıkışı iki dakikalığına devre dışı bırakılacak. Sonra özgürüm. Herhangi bir şey bu planları bozar, zamanımı geciktirir veya kesintiye uğratırsa, basitçe pes edip ertesi gün ayarlarım.

Çok kolay. Gerekli tüm araştırmaları yaptığım sürece. Görevimi tamamladıktan sonra, algoritmalarımın bir diğeri internette benimle ilgili iz bırakan tüm resimleri arıyor ve onları siliyor. Ben hiç orada olmadım.

Tam elimdeki konuya dalmak üzereydim ki Cruz'un çok uzun zamandır banyoda olduğunu fark ettim. Bilgisayarı uyuttum ve sessizce koridora indim.

Banyonun kapısı kapalı ve banyo akıyor. Ama içinde olmadığına dair bir his var içimde. İçerideki kameraya erişiyorum. Kendimi savunmam gerekirse, bu koruma amaçlı. Casusluk için değil. Şüphelendiğim gibi, banyoda Cruz yok.

Yatak odamda bir ses duyuyorum ve yatak odası kamerasına erişiyorum. Ama onu ana yayında göremiyorum. Bu da demek oluyor ki... Hayır.

Gizli odanı bulmuş.
Bu kadın benim ölümüm olacak.

OceanofPDF.com

Chapter 10

Serena

GİZLİ ODASINI BULDUM. Numaralı dolaplarda saklı çalıntı eserlerle ağzına kadar doluydu. O kadar da zor değildi. Onun gibi insanlar her zaman bir şeyleri gözden uzakta saklarlar. Ve belli ki buraya son gelişinde acelesi vardı. Hareketli duvardaki resim çerçevesi hâlâ eğikti.

Dolapların üzerindeki numaraları inceledim. Ardışık değiller. 514 ile başlıyor, tahminimce bir tarih. Sonra 712'ye gidiyor. Başka bir tarih.

Aptal adam.

Aradığım tarihi en altta buldum. 922. Scarlett'in doğum günü.

Odasından çaldığım iğneyi çıkardım -gerçekten de komodininin üzerinde duruyordu- ve onunla kilidi açtım.

İşte burası. *Gerçek* mücevher kutusu. Kristali elime aldığımda sesli bir şekilde iç çektim. Nihayet.

Dolaplara kazınmış diğer olası tarihleri deşifre etmeye çalışarak yukarı bakıyorum. Burada başka ne saklıyor?

"Aradığınızı buldunuz mu?"

Zıplıyorum, iğneyi cebime atıyorum ve Liam'a ters ters bakıyorum. "Yani Winthrop'lara milyonlar değerindeki yüzüğü verecektin ama

On bin dolarlık mücevher kutusunu kendine mi sakladın? Sen nasıl bir hırsızsın?"

Dudaklarını büzüyor ve burnundan bir nefes veriyor, burun deliklerini hayal kırıklığıyla genişletiyor. "Yüzük bir aile yadigârı ve haklı olarak onların. Ama Winthrop'lar sadece Scarlett'in mücevher kutusunun çalındığını biliyorlar. Neye benzediğini bile bilmiyorlar. Yemin ederim, umurlarında bile değil."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Ama sen biliyorsun?" "Evet."

Aniden verdiği cevap ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Neden?" Omuz silkiyor. "Hoşuma gidiyor."

Bu çok belirsiz, şüpheli. "Anlat bana."

"İyi." Karşı duvara yaslanıp bir ayağını diğerinin üzerinden geçiriyor. "Bu daha büyük bir hazinenin parçası."

Tahmin edilebilirliği karşısında kaşlarımı kaldırıyorum. Tabii ya. Saçma hikayelerini satmasıyla tanınan bir dolandırıcı, başka ne bekleyebilirdim ki? "Şaka yapıyorsun değil mi?"

Başını iki yana sallar. "Sawyer'ın ilk etapta bu yüzden onun peşine düştüğünden şüpheleniyorum."

"Hazine nedir?" Ama bilmek istediğimden emin değilim.

"Sorduğuna sevindim." David Attenborough'nun romantik ses tonunu taklit etmek için sesini alçaltıyor. "Uzun zaman önce, Kral V. George'un hükümdarlığı sırasında, Kraliyet Ailesi'nin en başarılı mücevher yapımcısı-"

"Kes şunu. Sesin çok saçma geliyor."

Ama devam ediyor. "... insanoğlunun bildiği en süslü parçaları yapıyordu. Fabergé yumurtasını düşünün. Bunu tamamlaması on beş yılını aldı, ancak nakliye sırasında mal kutusu kayboldu. Yüzük yapımcısı çok sinirlenmiş ve kraldan kalan ücretini ödemesini istemiş. Kral reddetmiş ve onu Güney Amerika'ya sürmüş. Yüzükçü bir daha hiç görülmedi ve hazine de asla geri alınamadı."

"Ve sen bu kutunun seni doğruca bu zor hazineye götüreceğine mi inanıyorsun?" Düşündüğümde daha safmış.

Gözleri kısılıyor ve tam boyuna doğru düzeliyor. "Bulmacanın daha fazla parçası var ama evet. Bu kutunun kayıp mücevherlerle aynı sevkiate olduğına inanılıyor. Sanırım bu kutuyu alan adam hazineyi de çaldı."

"Bu tam bir hipotez." Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. "Bir sorum var. Eğer Winthrop'lar bu kutudan haberdar değillerse, Scarlett nasıl oldu

Sonunda ne olacak?"

Cevap vermeden önce alt dudağını çiğniyor. "O çaldı."

Kutunun bir zamanlar Atlanta'daki bir müzeden çalındığını biliyordum ama onu çalanın *Scarlett* olduğuna inanmamı mı bekliyor? Birçok ulusun sevimli, muhteşem ve yetenekli ikonu? Şaka yapıyor, değil mi? Alt metni okuyabiliyorum. Çaldı ve suçüstü yakalanmamak için ona hediye etti. Çünkü içten içe böyle bir adam. İyiliksever değil. O tarafı rol yapıyor. Ona güvenmemi sağlamak için oynadığı bir rol.

Liam çenesine vurarak, "Harika bir fikrim var," diyor. "Sen ve ben hazineyi birlikte aramaya ne dersin?"

Bu adamla hazine avına çıkmamın imkanı yok.

"Yalanlarla beslendiniz. Bu sadece bir kutu." Kristal kutuyu ellerimle kavrayarak ayağa kalktım.

Gözleri benimkilere dikilmişti. "Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Ağır bir iç çekişle gözlerimi deviriyorum. "Ben hiçbir şey bilmiyorum. Ben sadece gerçeklikle daha uyumluyum. İnsanlar kayıp hazineleri bulamaz Liam. Takip edilecek bir harita ya da labirent yok. Hepsi senin gibi aptalları kandırmak için uydurulmuş bir efsane."

İrkildi. Onun inanç sistemini yıktığım için neredeyse kendimi kötü hissediyorum. Ama bir noktada, bir çocuğun Noel Baba'nın gerçek olmadığını öğrenmesi gerekiyor. Bir adım daha yaklaşıp göğsünü dürtüyorum. "Böyle bir hazine olsaydı, senden çok daha zeki biri tarafından bulunurdu."

Dudaklarında bir gülümseme belirliyor ve ben onu azarlarken bunu komik bulması beni kızdırıyor.

"O zaman sanırım ne kadar zeki olduğumu kanıtlamam gerekecek." Parmağımı yakalayıp dudaklarına götürüyor ve ben çekip alamadan parmak ucuma bir öpücük konduruyor.

Bu şimdiye kadar birinin yaptığı en tuhaf şey, yine de kalp atışlarım kontrolsüz bir şekilde hızlanıyor.

"Ne. Neydi? O neydi?" Homurdanıyorum.

"Sakin ol, alingan. Buna sevgi deniyor. Bunu daha önce hiç deneyimlemediğin için üzgünüm."

Yumruğumu yüzüne doğru fırlatıyorum ama kolayca engelliyor.

"nasıl göstereceğin üzerinde çalışacağız. , bir planım var."

Cevap vermiyorum ama istemeye istemeye onu takip ederek, yüzde ellisi bilgisayar ekranları ve canlı ve parlayan dev kulelerle kaplı ana yaşam alanına giriyorum. Bu fare deliğinden bir roket fırlatabilirmiş gibi görünüyor.

Liam bilgisayar duvarının önündeki tek sandalyeye oturur. "Sen takside uyurken Winthrop'ların ev ağına girdim ve iki gün içinde Lang sarayında bir galaya katılacaklarını öğrendim. Yüzükle birlikte onları orada yakalayacağız."

Bu işte bir bit yeniği var. Bahse girerim biz daha dairesinden çıkmadan *önce* bunu biliyordu. Ben kutunun sahte olduğunu anlamadan önce. Yedek bir planı vardı. Ya da belki de asıl plan buydu.

Şakaklarımı ovuyorum. Adam kafamı karıştırıyor.

"Gala iki gün sonra. O zamana kadar ne yapacağız?" Bir FBI ajanı olarak kariyerimin elimden kayıp gittiğini hissedebiliyorum. Büroyu kaçırıldığımı ikna edebilirim ama bir *hafta* boyunca etrafta alıkonulmadığım belli bir şekilde dolaşırken görülürsem bana inanmazlar.

Liam sandalyede arkasına yaslanıyor, ellerini başının arkasında birleştiriyor ve sırtıyor. "Önerilere açığım. Sadece sen ve ben... Olasılıklar sonsuz."

Yanından geçip sandalyesinin arkasına vurarak onu ve saçmalıklarını yere düşürüyorum.

Kendini toparlayıp dururken inliyor. "Bu hiç hoş değildi." Omuz silkiyorum. "Kibar olmayı hiçbir zaman faydalı bulmadım."

"Bu bazı şeyleri açıklıyor." Bilgisayara geri dönüyor ve bir düğmeye basıyor. Bir projektör önündeki duvarı aydınlatıyor. "Sanırım zamanımızı boşa harcamak için mükemmel bir plan bulmuş olmam iyi bir şey. Kral'ın kayıp hazinesini bulacağız."

Son derece ciddi. Duvarda bu zor hazine hakkında bir araya getirdiği her ipucu ve olası yerlerle dolu bir harita var. Tam olarak kırk iki tane. Ben hızlı bir sayıcıyım.

"Sence Louvre'un altında gömülü olabilir mi?" Gülüyorum. Kesinlikle hayal görüyor.

Burnunu kıvırıyor, sonra birkaç tuşa basıyor ve Louvre'un üzerindeki X işareti kayboluyor. "Artık değil."

"Oh, seni durdurmama izin verme. Büyük hayaller kur. Belki de doğrudan sarayın altında oturuyordur. Bu ironik olmaz mıydı?"

Bana bir bakış fırlattı. "İğnelemeyi takdir etmem iyi bir şey. Kutuyu göreyim." Kutuya uzanıyor, ama ben geri çekiyorum, ondan uzak tutuyorum. "Geri vereceğime söz veriyorum," diyor, sanki bir çocukmuşum gibi bana söz veriyor. Ve nedense kutuyu ona bırakıyorum.

Onu ters çeviriyor ve altında bir yazı var. Eski bir aile armasına benziyor. Çoğu yıpranmış ama en köşede iki harf tutan bir kartal pençesine benzeyen bir şey var.

"Şuradaki baş harfleri görüyor musun? 'CM'?"

Başımı sallıyorum. Çapraz referanslı

"Yüzyıl önce Avrupa'yla bağlantılı olan tüm CM'ler için bazı aramalar yaptım, kraliyet ailesiyle, mücevher yapımcılarıyla ve diğer birkaç şeyle bağlantısı olabilecek kişilerle çapraz referans yaptım" baktı, sonra başka tarafa baktı- "ve bir liste hazırladım."

Ekрана fırlattığı tüm bilgilerle başım dönüyor. Sadece yedi isim kaldı. Sonuncusu hariç hiçbiri dikkatimi çekmiyor.

"Cillian Moore." İsim dudaklarımdan dökülüyor. Bu isim tüylerimi diken diken edecek kadar tanıdık geliyor ama nereden bildiğimi çıkaramıyorum.

"İyi göz." Liam beni değerlendiriyor ve ekranda başka bir görüntü belirliyor. Tam arma. "Arma onunkiyle eşleşiyor. Yani ya kutu onun içindi ya da o çaldı. Ben ikincisi üzerine bahse giriyorum. Zamanının tanınmış bir efsanesiydi. Yüzyılın en büyük soygunlarından bazılarını gerçekleştirdi."

"Yani bir suçluydu," diyorum.

Çenesini ovuşturuyor. "Sanırım o da var. İngiltere'de saklandığı birkaç yer vardı. Birkaç tanesini listeden çıkarabildim. Geri kalanlarına doğru bir maceraya çıkalım mı? Yarın Moore malikanesinde başlayalım derim." Bana çok fazla yaramazlık ve umut dolu gözlerle bakıyor.

Yapmamalıyım. Yapmamak için yüzlerce neden var. Ama öldürecek biraz zamanımız var ve bu 'macer'a' karşılıklı olarak faydalı olabilir. Belki birinin telefonunu çalabilirim, Liam'ı büyük bir soygun yaparken yakalayabilirim. Bedenime uygun kıyafetler bulabilirim. Küçük şeyler.

"Tamam."

"Bu kadar heyecanlanma. Yanlış bir fikre kapılabilirim." "Ama eğer bu hazineyi bulursak, hepsi benim olacak."

Bir kahkaha attı. "Çok tatlısınız Ajan Cruz. Belli ki pazarlık sanatında ustalaşmamışsınız."

Kaşlarımdı kaldırdım. "Tamam, hepsini alabilirsin. Ama ben seni anlıyorum." Dudakları seğirdi. "Böyle hissettiğini bilmiyordum-" "Seni hapse atabilirim."

"Sanırım gayet iyi takas edebilirsiniz."

Chapter 11

Serena

"AH, BELGRAVIA." LIAM cadde boyunca yürüyor. Noel'deki bir çocuk gibi, biz yürürken tüm güzel manzaraları ve güzel şeyleri işaret ediyor. Bu adamın nasıl usta bir hırsız olduğu beni aşıyor. Alamet-i farikası olan pahalı bebek mavisi elbise pantolonunu ve dar beyaz düğmeli bluzunu giyiyor. Ama gömleği amacına uygun kullanmıyor.

En üstteki üç düğme açılmış ve altından altın zincirli bir kolye görünüyor ki ben bunu şatafatlı ve iğrenç buluyorum. Kol düğmeleri de açık ve dirseklerinin altına kadar kıvrılmış. Dikkat çekmekten kaçınmıyor. İlgiyi çekiyor ve hoş karşılıyor ve epeyce de dikkat çekiyor. Tamamı kadınlardan oluşan üç turist grubu yol sormak için onu durdurdu bile. Onların bariz flörtlerine bayılıyor, sanki bunun için para alıyormuş gibi birkaç dakikasını kadınları övmek ve onlara tapmakla geçiriyor.

Beni rahatsız etmiyor. Aslında, bana sadece bildiklerimi hatırlatıyor. O bir oyuncu ve yalancı.

Güneş soluyor ve beraberinde turuncu ve pembe tonlarını getirerek tarihi binaları parlayan ışığa boyuyor. Ama kendimi hafif, tuhaf ve hatta romantik hissetmiyorum. Sırtım tutuldu ve ellerim kenetlendi.

her yoldan geçeni, her arabayı, her pencereyi bela işaretleri için kontrol ediyoruz. Sokaklardan ek, ne kadar erken olursa o kadar iyi.

Bir el benimkini kavırıyor ve saldırganın üzerine atılıyorum.

Liam'ın gözleri şeytani bir şeye dönüşmeden önce genişliyor. "Sana bir gl aldım." Burnumun dibinde güzel bir pembe gl tutuyor.

"Dikenleri zehirledin mi?"

"Hmm, bunu dşünmeliydim. Ama hayır, sanırım boynuzsuz.

Ve neredeyse senin kadar güzel."

Bunu yapmasından nefret ediyorum. Aptal yalanlarını hiç istemeyen masum kadınlara yaymasından nefret ediyorum ama bunu bana yapmasından daha da çok nefret ediyorum. Kendimi güzel hissetmediğim için değil. Ama her yaptığında göğsümde garip bir şey oluyor. Adını koyamadığım, açıklayamadığım bir his. Ama beni savunmasız hissettiriyor.

Ben savunmasız değilim.

Gl elime tutuşturdu ve nedense ben de tuttum.

"Bu taraftan." Sırtımın alt kısmına nazik bir el koyarak sola gitmemi işaret ediyor.

Bu caddedeki diğer restoranlar parlak ve renkli, ancak burası tamamen koyu renkli ahşap, siyah koltuklar ve düşük ışıklar. Anında rahatlatıyor. Burada kendimi daha güvende hissediyorum.

Liam tekrar sırtımı okşuyor ve midem bulanıyor.

1 Mayıs Mayıs, güvenli değil. şimdi bir çıkış planı oluşturun.

Gözlerim uzak duvarın yanında, banyonun yanındaki yeşil çıkış tabelasına takılıyor. Kaçmak çok kolay olurdu... ama nedense ev sahibesini yemek odasına kadar takip ediyorum.

İki adım sonra fırsatı yakaladım. Bir kadının telefonu masanın üzerinde dururken, kadın sağındaki adama doğru eğilmiş, kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Yrngemi uygun şekilde ayarlıyorum ve masanın yanından geçerken telefonu kaydırıp cebime sokuyorum.

Bizi çiftten uzağa oturturken hostese gülümsüyorum. Bir telefonum ve bir silahım var. Bir kadının başka neye ihtiyacı olabilir ki?

Liam buraya daha önce gelmiş olmalı çünkü menüye bakmadan ikimiz için de sipariş veriyor. Açlıktan lyorum ve araya girmeye alışmıyorum. Bu noktada her şeyi yiyebilirim.

Garson kız siparişlerimizi geri götürdü ve Liam bana döndü.

"Birileri mutlu." Liam bana bakıyor, ani ruh hali değişikliğimin nedenini anlamak için beni inceliyor.

Dudaklarımı kaşlarımı çatmaya zorluyorum. "Uzun zamandır yemek yemedim."

Su bardağını alıp dudaklarına götürüyor ama içmiyor. "Çaldığın telefonla bir ilgisi olduğunu düşünüyordum."

Gülümsemem kayboldu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Koltuğunda öne doğru eğildi, bakışları benimkileri yakaladı. "Ben bir hırsızım, Cruz. Eğer görünürde bir fırsat varsa, onu bulurum. Ve şunu da belirtmek isterim ki ben, dünyaca ünlü sanat hırsızı, telefonu pas geçerken, sen, sadık ajan, onu çaldın. Peki... burada kötü adam kim?"

Şu anda gerçekleri söylemeye nasıl cüret eder? "Öncelikle, dünya çapında bir üne sahip olduğunu düşünmen çok küstahça. İkincisi, *beni* kaçırdın. Ve telefonumu çaldınız. Bir psikopat tarafından rehin tutulurken herkesin yapacağı şeyi yapıyorum."

"Her şeyden önce" -ses tonumu taklit ederek bir parmağını kaldırdı- "Hayatını kurtardım. O adam gitmene izin vermezdi. Bu sırada telefonunun kaybolması benim suçum değil. İkincisi, eğer benim rehinem olsaydın, belinde bir silahla dolaşmana izin vermek yerine seni odamda kilitli tutardım. Benden kaçmak isteseydin, kaçabilirdin. O yüzden sorum şu Cruz, seni burada tutan ne?"

Ağzından çıkan tüm kelimelerden nefret ediyorum, çünkü o haklı. Ondan kurtulmak için yüzlerce kez daha fazla çabalayabilirdim. Ama kaldım. Aptalca bir nedenden ötürü, burada benim için bir şeyler olduğuna inanıyorum. Kendimi ülkeme, ekibime kanıtlamak için bir fırsat. Ajan Ford.

Üşüme kollarımı kaplıyor ve ısınmak için onları ovuyorum. "Hak ettiğin şeyi almanı sağlamak için buradayım."

Öne eğiliyor, gözleri parlıyor. "Peki ben neyi hak ediyorum? Benimle geçirdiğin iki günden sonra, beni neyden suçlu buluyorsun?"

"Adam
kaçırma."

"Seni
kurtardım."

"Sen..." Neden başka bir şey düşünemiyorum? Yaptığı tüm yanlışlara rağmen, bir şekilde onları düzeltti. Evsiz bir aileye ev verdi, butiğe para bıraktı ve beni bizi öldürmeye çalışan insanlardan kurtardı.

"Evet?" diye soruyor, hevesle daha da yaklaşarak. "Sen... yalan söylüyorsun."

"Suç sayılmaz."

Gözlerimi deviriyorum. "Yalan söyleme şekline bakılırsa öyle olmalı." "Benim yaptığım gibi mi?"

"Bilirsin, flört etmen, zavallı kadınlara tek bir kelimeyle onlara aşık olduğunu düşündürmen. Etrafa şeker gibi sahte iltifatlar saçıyorsun."

Arkasına yaslanıyor, meraklı gözleri hesap yapıyor. "Kıskanıyorsun."

Bir kahkaha attım. "Ben gözlemciyim. Ve sana bunu söylemeyecek kadar çok insanı manipüle etmeni izledim."

Parmaklarını masaya vurarak o anı uzatıyor. "Kelimeler en büyük silahlarımızdır, Cruz. Ben kendi silahımı nezaketle kullanmayı seçiyorum, sen ise" -biftek bıçağını bana doğrultmak için eline aldı- "tehditle kullanmayı tercih ediyorsun." "Nezaket mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "İltifatlarına

inanmamı mı bekliyorsun?

samimi mi? Peki ya o kadına 'broşuna bayıldığını' söylediğin zaman? O şeytan gözlü bir rakundu."

Dudakları seğiriyor. "Evet, ama bu onun için özeldi, gururla takacak kadar özeldi ve bu tür bir özgüvene bayılırım."

Buna nasıl karşı çıkacağımı bilmiyorum. Liam'ın katmanları var. Kafa karıştırıcı ama itici olmayan katmanlar. Ve itici olmaması... daha itici.

"Tüm iltifatlarım içten, aşkım, özellikle de senin için."

Kalbim, patlamaya hazırlanan bir bomba gibi bir çentik atıyor. Kırmızı kabloyu kesme zamanı.

Neyse ki yemeğimiz servis ediliyor ve ben tüm dikkatimi yemeğe veriyorum, bir yandan da nefis makarna ve sarımsaklı ekmekle karnımı doyuruyorum. Yemek yerken tek kelime bile etmiyoruz. Beni baştan çıkardığını, blöfünü görmemi istediğini anlayabiliyorum ama ona bu zevki tattırmayacağım. Boş midemi doldurmak için olabildiğince hızlı ve hanımefendice yiyorum.

Yemeğimin son lokmasını da bitirdikten sonra, "Tuvalete gitmem gerekiyor," diyorum. "Eminim öyledir. Telefonu aldığınızdan emin olun."

Liam elindeki kadehi

Bana doğru şarap.

Bez peçetemi masaya fırlatıyorum ve neredeyse tuvalete koşuyorum. Neden gitmeme izin veriyor? Bana güvenmesi mümkün değil. Bu telefon görüşmesini yaptıktan sonra, o ölü bir adam. Öyleyse neden bunu yapmama izin veriyor?

Başımı sallıyorum. Onunla ilgili her şey bir hile, bir oyun. Öyle olmasa bile. Ve sürekli her şeyin geri tepmesini ve başka bir silahın yüzüme dayanmasını bekliyorum.

Kadınlar tuvaletinin güvenliğine girdiğimde telefonu çıkardım. Tanrıya şükür kilitli değildi. Arama uygulamasını açıyorum ve bir numara yazmak üzereyken donup kalıyorum. Ne diyeceğim? Ajan Ford'a söylersem, bana

ve ben tuvaletten çıkmadan önce Liam'a yedi farklı ekip gönder. Ama bu işi başkasının devralmasını istemiyorum. Nedenini açıklayamam ama bunu yapmak zorundayım. Ford'a ve *kendime bunu* yapabileceğimi kanıtlamak için.

Onun yerine Caleb'in numarasını yazıyorum. O da kendini kanıtlamaya hevesli ve Liam'ı yakalamama yardım edecek.

Caleb'in sert sesi ilk zil sesinde cevap verir. "Alo?"

"Harris," diyorum, damarlarımdan rahatlama akıyor.

"Cruz?" Caleb neredeyse bağılıyor. "Neredesin?"

"Londra'dayım. Kaçırıldım ve ben-" Telefon elimden kapıldı ve Liam'a doğru döndüm.

Ama Liam değil.

"Merhaba." Bir dev beni selamlıyor ve yüzüme bir yumruk iniyor. Telefon parmaklarımdan kayıyor ve ben de onunla birlikte yere düşüyorum.

OceanofPDF.com

Chapter 12

Liam

CRUZ banyoda yeterince uzun kaldı. Arama yapması için birkaç dakika izin verdim ama birkaç dakika dayanabileceğim tek süre. Ne yaptığını bilmek zorundayım. Duygusallaşıyor muyum? Zayıf mı? Aptal mı? Bu kadın beni yukarıdakilerin hepsi yapıyor. Belki de hayatımda yeni bir sayfa açmaya gerçekten hazır olduğumun bir kanıtıdır. Beni kilitlemesini *istiyorum*. Ve sadece inanılmaz seksi olacağı için değil. Bitirmeye hazırım. Sürekli arkamı kollamaktan, sürekli kaçmaktan bıktım. Yoruldum artık. Serena'nın değiştiğini görmesini istiyorum.

Ama beni hapse atarsa, yanlışlarını düzeltmek için uzmanlığıma güvenen bir düzine insana yardım edemem. Başkalarının için dürüst olmayan şeyler yapıyorum, bu da onu iyi yapıyor. Öyle değil mi? Fakirlerden çaldıklarını zenginlerden çalışıyorum, tek bir bilgisayardan korkunç şeyler yapan aşağılık adamları alaşağı ediyorum. Zarar verdikleri insanlar bunu yapamaz. Ama ben yapabilirim.

Yine de yaptığım hiçbir şey yeterli olmayacak.

"Hesap?" Garson masaya bir dosya bırakıyor ve ben de cüzdanımı çıkarıyorum. İçine iki tane yüz poundluk banknot sıkıştırıyorum ve cebimden küçük bir zarf çıkarıp dosyanın diğer tarafına koyuyorum. Masanın üzerine bırakıp arka tarafa doğru yürüyorum.

Tuvalet için köşeyi dönüyorum ve işte o zaman baygın bir Cruz'un siyahlar giymiş bir dev tarafından çıkışa doğru sürüklendiğini görüyorum.

Şu kadın. Onu hiçbir yere götüremem. Cebimden bıçağı çıkarıp peşlerinden fırlıyorum ve dev, ara sokakta bekleyen minibüsün yanında durduğu sırada arka kapıdan çıkıyorum.

"Bir kadını elde etmenin tek yolu bu mu?" Ben .

Adam durdu, yavaşça döndü.

"Hadi ama. İstedğin kişi benim." Yaklaştım, kollarımı teslim olur gibi açtım. Bilesin diye söylüyorum, asla yapmam.

Gülüyor. "Bire iki. Bu gece beklediğimden daha iyi gidiyor." "Komik, ben de tam aynı şeyi düşünüyordum."

Parmaklarımın arasında sakladığım bıçağı sağ omzuna saplıyorum. Yaltaklanıyorum. Yarım santim daha aşağıda olsaydım Cruz'u vurabilirdim. Nişancılığım üzerinde çalışmalıyım.

Adam küfrediyor ama Cruz'u tutmayı bırakmıyor.

Hah. Ben bunu kafamda farklı gördüm.

"Patron, kışkırtılmadığım sürece kimseyi öldürmeme izin verilmediğini söyledi. İşleri kolaylaştırdığın için teşekkürler." Bir koluyla Cruz'u serbest bırakır ve bel kemerine uzanır.

Cruz kendine gelir, kafasını devin burnuna atar ve aynı anda silahı elinden alır. Dev homurdanarak silaha uzanıyor ama Cruz ondan önce davranarak silahı kuruyor ve kafasına nişan alıyor.

"Dizlerinin üstüne çök," diye bağıyor.

Tüm sahne yaklaşık iki saniye sürdü. "Vay canına, bu çok ."

Sandra Bullock'un Miss Congeniality tarzında, kolaymış gibi kötü adamı alaşağı ediyor.

Serena'nın kafası bana doğru dönüyor, kara gözleri bana hançer gibi saplanıyor. "Hiçbir şey için teşekkürler."

"Onu yavaşlattım."

"Önce sen *beni* yavaşlattın."

"Bilincin yerinde değildi!"

"Doğru fırsatı yakalayana kadar numara yapıyordum!" "Ben de sana verdim."

"Neredeyse beni bıçaklayacaktın!"

"Bu aşık atışmasını bölmekten nefret ediyorum-" Cruz kafasına silahla vurup onu önümüzdeki on-on beş dakika boyunca susturmadan önce adamın söyleyebildiği tek şey bu.

Ona bakakaldım. "Onu sorgulayacağımızı sanıyordum."

"Bunu neden yapayım ki?" Takım elbise ceketini açıyor ve rahat bir nefes alarak silahını kılıfından çıkarıp pantolonunun arkasına sokuyor.

"Neden yapmayalım ki?" Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Eğer iletişim kurmazsak bu ilişkinin asla yürümeyeceğini biliyorsun. Ve eğer sen sürekli insanları bayıltırsan..."

Cruz minibüse gider ve ortalığı karıştırır. Elinde fermuarlı bağlarla çıkıyor. "Bunu senden duymak çok zengin. Bizim bir ilişkimiz yok. Ama kim olduğunu öğrenmeye bu kadar kararlıysan, üstünü aramana izin veririm."

Homurdanıyorum ama onu bir direğe sürüklemesine yardım ediyorum. Onu bağlamak için işe koyuldu, ben de ceplerini karıştırdım. Anahtarları havaya atıp yakaladım. "Bingo."

"Ben sürerim," diyor Serena, anahtarları çalışarak. Onları sıkıca tutuyorum. "Bana güvenmiyor musun?"

"Sanırım bunu çok açık bir şekilde ifade ettim."

"Belki de fikrinizi değiştirmenizi isterim."

" bir şey olmayacak." Anahtarları aldı ve sürücü koltuğuna atladı. O bensiz yola çıkmadan önce aceleyle yolcu tarafına geçiyorum. Her ne kadar metalik kenarlar ve sivri uçlarla kaplı otoriter kişiliğini sevsem de, düzenli programda bir değişikliğe hayır demezdim.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" Kasıtlı olarak sağa dönerken soruyorum.

"Bu aracı saklamak için bir yer arıyorum." "O zaman sola dön."

Düz devam ediyor. Sonra sola dönüyor.

"Sağa."

Sola dönüyor.

Çok inatçı. Ona ters yönleri söylüyorum ve bir şekilde ipucu bulmak için minibüsü yağmaladığımız yere varıyoruz.

Kaputu açıp rastgele birkaç kabloyu çekiyorum, sonra da minibüsü bulanı yavaşlatmaya yeteceğini umarak akünün bağlantısını kesiyorum. Cruz bir kutu mermi alıyor ve adamın silahını bir nehre atıyor, biz de gizli sokaklardan ve tünellerden geçerek saklandığım yere doğru ilerliyoruz.

Kapıyı arkamızdan kapatıp kilidi yerine kaydırırken bir nefes verdim.

"Yani..." Cruz arkasını dönüyor, koyu renk saçları katlanmış saçlarının tepesini okşuyor.

Silahlar. "Planına uygun gitti mi?"

Yutkunuyorum "Ne?"

"Aptal olma. 'Yemeğe çıkmakla' tam da bunu yapmayı umuyordun."

Hmm. Zeki ve tehlikeli: ölümcül bir kombinasyon. "Neredeyse kaçırılmanı ama-"

"Seni adi herif-"

Ayaklarımı altımdan çekip alıyor ve ben daha düşünmeden yumruklarını savuruyor. Yumruklardan biri yanağıma geldi.

Demek istediğini anladı.

Onu ters çeviriyorum, bileklerinden tutup başının üstünde yere sabitliyorum.

"Evet, tamam. Kabul ediyorum. Ülkeye tespit edilip edilmediğimizi görmek istedim. Görüldüğümüze göre de... Nasıl ilerleyeceğimi biliyorum."

"Ve bunu yapmanın en iyi yolu *bu* muydu?" Omuz silkiyorum. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Bunu hücre arkadaşına sakla." Homurdanıyor, beni üzerinden itmeye çalışıyor ama hiçbir yere gitmiyorum. Onu daha sıkı tutuyorum, merhametime kalmış olmasından hiç zevk almıyorum. Hem de hiç.

Tamam, yapıyorum. Aramızdaki boşlukta onun sıcak nefesini, avuçlarımın altında bileklerinin pürüzsüz tenini hissederken bunu yapmamak çok zor.

Beni tekrar itiyor ve dizini tehlikeli bir şekilde kasıklarına yaklaştırıyor. "Ortağıma her şeyi anlattım, bu yerin konumuna kadar. Sabaha burada olur."

Yüzünü inceliyorum. Gerçekten inceliyorum - onunla tanıştığımdan beri yapmak için can attığım bir şey. O obsidyen gözlerde tam olarak aradığım şeyi buluyorum. Aslında dikkatimi çeken şey gözlerinin hemen üstünde, neredeyse saç çizgisinin içine gizlenmiş bir yara izi. Küçük bir yara izi var, sadece yarım inç, pürüzsüz ama dikiş atılmadığı için .

Tekrar gözlerine baktım. "Ben B.S. diyorum."

"Ne istersen söyle. On iki saat içinde senden kurtulacağım." Boğazı düğümleniyor ve başka tarafa bakıyor.

"Sanırım kumar oynayıp burada kalacağım." "Keyfine bak, seni kilitlemek daha kolay."

Yanağımın içini ısıriyorum. "Senin için her şeyi yaparım, katil."

Beni itti, ben de ayağa fırladım ve ona elimi uzattım. Kabul etmedi. Zavallı bir kaybeden, ama umurumda değil.

"Kanepede uyuyacağım," diyor.

Ona küçümseyici bir gülümseme veriyorum. "Çok tatlısın. Ama hayır. Sen benim penceresiz yatak odamı al, ben de kapısı ve güvenlik sistemi olan oturma odasını alayım."

"Gerçekten kaçacağımı mı düşünüyorsun? Ortağım seni tutuklamak için geldiğinde tam burada olacağım." Kollarını kavuşturuyor ama çenesinin hafifçe eğilmesinde bir anlam var.

Ona inanmıyorum. Tahminimce saldırıya uğramadan önce aramayı bitirecek zamanı olmadı. Eğer aramayı *bitirmişse*, burada kalıp tutuklanmayı beklemek istemiyorum. Ama *bitirmediyse*, bu gidebilir demek. Bunun olmasına izin veremem.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sanırım göreceğiz, değil mi? Ama bil diye söylüyorum, eğer o kapıdan bensiz çıkarsan, hazineyi ve tutsağın olarak beni kaybedersin."

"Küçük hazinenizi önce ben keşfedersem olmaz."

Ellerimi ovuşturuyorum. "Bu bir meydan okuma mıydı, Ajan Cruz?"

Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Alınma ama seni pek meydan okuyan biri olarak görmüyorum." Topuklarının üzerinde dönerek banyoya doğru ilerliyor.

Geri çekilen figürüne sırtıyorum. Ne yaptığının farkında bile değil.

Chapter 13

Serena

BAŞIM BÜYÜK BELADA. Ve bariz olandan daha fazlası. Liam'ın aptal planı, fark ettiğinden çok daha fazlasını başardı. Caleb'a değerli bir şey söyleyemeden lanet olası bir tuvalette saldırıya uğradım. Noktaları çabucak birleştirip beni bulması ve buradan çıkarması için dua etmek zorundayım.

Liam'ın bu gece bir planı olduğunu biliyordum. Bu yüzden tuvalette saldırıya uğradıktan sonra ben de kendi planımı yaptım. Adamın 'kaçırmasına' izin verecek, beni restorandan sürükleyerek çıkaracak, sonra da üstünlüğü ele geçirip aracıyla ortadan kaybolacaktım. Liam olmadan. Aptalca basitti. Ve bir şekilde Liam yine de mahvetti.

Çünkü artık burada olamam. Burası güvenli değil. Beni restorandan çıkarırken telefondaki adamın sesini duydum. "Onu yakaladım." O adam Liam için orada değildi. Burada kalıp beni tekrar bulmasını bekleyemem.

Banyo lavabosunda yüzüme biraz su sıçratıyorum, bir kez, sonra iki kez. Temiz bir yüz havlusu bulmak için dolabı açıyorum ama... O da ne?

Uyku hapları. Hap şişesini elimde yuvarlarken alt dudakımı ısırıyorum. Bir kapı kapandığında, bir diğeri gerçekten açılır.

Üç tanesini tezgâhın üzerine döküyorum ve makyaj masasının üzerindeki seramik heykelcikle eziyorum. Pudrayı bir parça tuvalet kağıdına sürüp katiyorum.

Sıkıca tut, sonra belime sok.

Koridordan mutfğa doğru yürürken yüksek sesle esnedim.

"Çayınız var mı?" Liam'a soruyorum, ona doğru zar zor bakıyorum. Bilgisayarın başında oturmuş harıl harıl yazıyor ama ben girince duruyor.

"Çay ister misin?" Sesi neredeyse suçlayıcı.

"Her gece yatmadan önce içmeyi seviyorum. Rahatlamama yardımcı oluyor." Hayatımda hiç yatmadan önce çay içmek kadar saçma bir şey yapmadım. Uyguladığım tek rahatlatma tekniği, gözlerim kapalıyken silahımı arka arkaya on kez söküp takmaktır. Harikalar yaratıyor.

Liam mutfğa girerken kaşlarını kaldırıyor. "Gerçekten mi? En sevdiğin lezzet hangisi?"

"Ros-Lavender." Bu bir çay, değil mi?

"Lavantam var. Yine de en sevdiğim değil." Bir çaydanlık çıkarıp içine su dolduruyor. "Bize biraz hazırlayayım."

"Sorun değil, meşgul gibi görünüyordun." Yanına yaklaştım ve çaydanlığı almaya çalıştım.

"İsrar ediyorum." Diğer elini benimkini çıkarmak için kullanıyor. "Uyumak için çay gibisi yok."

Boynum yanıyor. Bilemez mi? Kesinlikle bilemez. Yine de bir şekilde adam her şeyi biliyor ve bu sinir bozucu.

Ondan bilinçli iki adım uzaklaşıyorum. "Madem ısrar ediyorsun."

Beş dakika sonra, tezgâhta önüme bir fincan koydu ve sonra kendi fincanını almak için döndü.

"Zehirli mi?" Arkası dönükken tozu benimkinin içine atarak soruyorum. Tuvalet kâğıdını pantolonuma tıktırıp çayı hızlıca karıştırıyorum.

"Dene ve öğren." Bir dönüyor ve fincanını dudaklarına götürüyor.

"Yani..." Parmağımı çay fincanının kenarında gezdiriyorum. "Takas yapmanın sakıncası yok değil mi?"

Gözleri bir şeyle parlıyor. Heyecan mı? "Hiç de değil." Fincanını indiriyor ve ben de aynısını yaparken tezgâhın üzerinden kaydırıyor. Porselen fincanları kaldırırken birbirimize bakıyoruz. İkimiz de ilk çatlayan olmak istemiyoruz. Ama kaşları kalkık ve blöfümü görmeyi bekliyor. Onu satmak zorundayım.

Küçük bir yudum alıyorum ve iğrenç bitki suyundan öğürmemeye çalışıyorum, ki gözleri yaptığım her küçük hareketi izlerken bunu yapmak daha zor. Ürkütücü. Bardağı dudaklarımdan çekip var olmayan fazlalığı yalıyorum. Bakışları tekrar benimkilere kayıyor.

"Tüm içeceğin bu mu?"

"Neden? Zehir sadece tüm bardağı tükettiğimde mi işe yarıyor?"

Sadece fincanı dudaklarına götürüyor... ve yudumluyor. Bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyorum ve çayın geri kalanını uzun, haşlayıcı, iğrenç bir yudumda boşaltıyorum.

"Tatlı rüyalar." Gülümsüyor.

"İyi geceler." Ben de sırtıyorum, sonra ayağa kalkıp koridordan odasına doğru ilerliyorum.

Ama o beni takip ediyor.

"Ne yapıyorsun?" Ona doğru dönüyorum.

"Buna ne olduğunu söyleyelim." Sert göğsü benimkine değene kadar öne doğru adım atıyor. "İkimiz de birbirimize güvenmiyoruz, bu yüzden ikimiz de burada, bu büyük yatakta uyuyacağız."

O bu kadar yakinken düzgün düşünemiyorum. Vücudunun sıcaklığı dikkat dağıtıcı ve tamamen keyifsiz değil. Ama yanlış. Tamamen yanlış.

"Peki." Sırf onu benden uzaklaştırmak için kabul ediyorum. Onu geri itiyorum, sonra da topuklarımın üzerinde dönüp odaya giriyorum. Çok yorgunum ve son kırk sekiz saat içinde arabadan atlayıp defalarca bayıldığım için vücudum ağrıyor. Yatak cennet gibi görünüyor. Tadını çıkaramayacak olmam çok kötü.

Düzgünce yapılmış yatağın iğrenç yastıkları çekip alıyorum, sonra da ortadan ikiye ayırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesinde belirgin bir mizah var. "Bir duvar yaratıyorum."

"Uykunda bana asılırsın diye mi endişeleniyorsun?"

Alay ediyorum. "Kesinlikle tam tersi."

Yüzümden bir tutam saçı çekerek çevremde dolaşıyor. "Ah Cruz, Çin büyüklüğünde bir duvar bile seni benden koruyamaz."

Vücudumda bir ürperti dolaşıyor ve arzuya benzer bir şeyle orta bölgemde durma noktasına geliyor. Ama bu doğru olamaz. Liam'ı bu şekilde arzulamıyorum. Kelimelerle ve manipülasyonla arası iyi.

Yorganı kaldırarak onu uzaklaştırıyorum. "Sen diğer tarafı al."

"Sadece bir sorun var." Elim tutup beni durdurdu. "*Bu* benim tarafım." Sırtımı göğsüne dayadım, sıcak nefesi yanağımı okşuyor. Boyun eğmemek ya da sinmemek için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Ben her zaman kapıya en yakın yerde uyurum."

"Ben de." Parmaklarını kolumda gezdiriyor. "Görünüşe göre bir . Bunun için öpüşelim mi?"

Dönüyorum ve dirseğimi karnına indiriyorum. Ben istemeyerek yatağın diğer tarafına geçerken o sadece gülüyor. Ona sırtımı dönerek yan yatarken ona bakmayı reddediyorum.

"Ayakkabılarınla mı uyuyorsun?" diye düşünüyor. "Ne kadar rahatlatıcı."

Bir fermuar sesi duyuyorum ve ona doğru dönüyorum. "Ne yapıyorsun?"

Hâlâ gömleğini ve pantolonunu giymiş durumda ama elinde küçük bir keseyle gülüyor. "Anksiyete ilacımı alıyorum."

Şaşkınlığım yüzüme dövme gibi işlenmiş olmalı.

"Ne? Hırsızların kaygı çekemeyeceğini mi sanıyorsun? Bu sadece iyi olanlar için mi geçerli?"

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben de... uh oh. Düzenli olarak uyku haplarıyla anksiyete ilaçlarını mı karıştırıyor, yoksa onu öldürdüm mü? Buraya geldiğimden beri bunu yapmaya çalışıyorum ama *aslında* onu öldürmek istememiştim. Dudağımı sertçe ısırdım. Burası gittikçe ısınıyor mu? İki tane tehlikeli bir kombinasyon olsaydı evinde uyku hapi bulundurmazdı, değil mi?

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirerek bir nefes alıyorum. "Sadece... kendinden çok emin ve kaygısızsın."

Kaşları havaya kalktı. "Bu bir iltifat mıydı?"

"Hayır."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Şey, . En azından her zaman değil."

Bilmek istemiyorum. Sormayacağım. Bu onu daha az suçlu yapmaz, ama belki de daha insan yapar? Neden bana hiç söylemedi? Gerçi neden söylesin ki? Ben sadece onu adalete teslim etmeye çalışan bir FBI ajanıyım. Böyle zayıflıkları olan birinin güveneceği biri değilim.

"Ne kadar süre?" Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. "Hayır, üzgünüm. Boş ver. Buna cevap verme."

Ama öyle. "Her zaman." Bir elini saat beş yönündeki gölgesinin üzerinde gezdiriyor. "Ailem için hiçbir zaman yeterli olmadım. Sanırım bu beni çok etkiledi. On beş yaşımdayken en sevdiğim arkadaşım kayboldu ve bunun benim hatam olduğundan korktum." Duraklıyor ve kalbim tekliyor. Karşı duvardaki rafı inceliyorum. Kartal heykelini ve şelale resmini. Gözlerinden kaçmak için her yere ve her yere. "Ondan sonra daha da kötüleşti. Sonra Scarlett oldu."

Tamam. Scarlett. Kız arkadaşı. Sevdiği kadın. Başımı yastığıma koyup derin bir nefes çekiyorum.

"Şey..." Boğazımı temizliyorum. "Yardım aldığınıza sevindim."

Ayakkabılarını çıkarıp yatağa uzanıyor ve bana doğru yan dönüyor. "Sen mi?"

Yutkunuyorum. "Tabii ki."

"Benden hoşlanmaya başladığın için mi?" Yastık duvarı yüzünden yüzünü göremiyorum ama sırtışını hissedebiliyorum, sanki kaderimi görebiliyor ve bu kader beni ve onu içeriyor.

"Hayır."

Esniyor. "Bir gün belki sana inanırım."

Ellerini çırpıyor ve ışıklar sönüyor. Daha rahatlatıcı olmalı ama değil. Çok karanlık ve çok sessiz. Ses yok, ışık yok. Sadece havada bir gerginlik ve nefes alışının sesi var. Yemin ederim kalp atışlarını da duyabiliyorum. Hayır bekle, o benim.

Neden yarışıyor?

Silahımı yastığımın altına sokuyorum ve vücudumu ayarlıyorum.

Planıma sadık kalmalıyım. Uykuya dalar dalmaz buradan gideceğim. Uykuya dalmasını beklerken gözlerimi kapatıyorum.

Ve bekle.

Ve...

Göz kapaklarımı zorla açarken adeta inliyorum. Göğsümde ağır bir yük var ve nerede olduğumu hatırlayamıyorum. Gözlerimi tekrar tekrar kırıştırarak bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. Herhangi bir şeye. Duvardaki bir saat mi?

Hayır, . Öğleden sonra birde olduğu yazıyor.

Bu da ne böyle? Bu terk edilmiş mağarada pencere yok, bu yüzden teyit edemiyorum, ama her şey... yanlış geliyor.

Göğsümdeki ağırlık hareket ediyor ve çığlık atıyorum.

Liam'ın yüzü, görünüşe göre benimkinin yanında olduğu yerden fırladı. "Neyin var?" Sesi sersemlemişti ve saçları uykudan dağılmıştı, sadece çalar saatten gelen küçük ışık parçacığı tarafından görülebiliyordu.

"Sen." Onu itiyorum, ancak elim tenine değdiğinde gömleksiz ve çok sıcak olduğunu fark ediyorum. Yatağa tamamen giyinik gitti. "Bu

öğleden sonra birde."

Kaşlarını çatıyor, saate bakıyor. "Bu nasıl oldu?" Tam olarak nasıl olduğunu biliyorum. "Bana ilaç verdin!"

"Bana tekrar ilaç verdin!"

Yastığa yaslanıyorum. "Senden nefret ediyorum."

"Ben de şu anda senden pek hoşlanmıyorum," diye homurdanıyor. Ellerini çırpıyor ve ışıklar parlayarak irislerimi yakıyor. "Beni de mi soydun?" diye soruyor göğsünü sıvazlayarak.

"Hayır." Aramızda kalan tek bir yastık var, ki bu son derece endişe verici ve onu da ona fırlatıyorum.

"Sana inanamıyorum," diye mırıldanıyor.

"Ne oldu? Büyük planlarını mı bozdum?" "Seninkileri mahvettim mi?"

Ona dik bakıyorum. Bir .

"Ortağın ve kapıyı kıran FBI ekibi nerede?" diye soruyor, mavi gözleri bu sabah doğal olmayan bir şekilde soğuk. Bu öğleden sonra.

Yutkunuyorum. "Banyoda saldırıya uğradığımda Ajan Harris'in her şeyi duymamış olması mümkün."

Liam en azından biraz azarlanmış görünme nezaketini gösteriyor ve önce göz temasını kesiyor. "Hadi ama, galadan önce kat etmemiz gereken çok yol var. Ve mozoleye gizlice girme fırsatını kaçırdım." Hala gömleksiz bir şekilde gömme dolaba doğru yürümeden önce tekrar küfrediyor. "Saat dörtte Moore Malikanesi'ne biletimiz var."

Son söylediği şeyi atlıyorum. "Anıt mezarın gündemde olduğunu hatırlamıyorum."

"Çünkü benimkindiydi, seninkinde değil." Dolabındaki en az on beş takım elbise çantasının arasından takım elbise çantası çıkarır çünkü adam gündelik giyime inanmaz.

Kemerine uzanıyor, ben de aceleyle banyoya çekiliyorum.

Son ikisini mahvettiğinden beri yeni bir plana ihtiyacım var. Belki galada onu ikiye katlayabilirim.

Caleb bunu çözecektir. Bundan eminim. Liam'la birlikte olduğumu ve galaya katılacak olan Winthrop'larla buluşmayı planladığımızı anlayacak ve buradan çıkmama yardım edecek.

İçimden homurdanıyorum. Caleb zihin okuyucu ya da gelecekte haber veren biri değil. Etrafta bulabileceği bir kanıt yok. Beni bulmak için ipleri gevşetmesi gerekecek.

Belki de beni bulmak umurunda değildir.

Bu düşünce kalbimi durdurdu. Biz sadece ortağız ve sadece birkaç aydır ortağız. Ford'u aramalıyım. Ama artık çok geç.

Caleb'ın beni bulabileceğine güvenmek zorundayım. Ve bulduğunda, Liam'ı teslim etmeye ve sonunda özgür olmaya hazır olacağım.

Ama gerçekten olacak mıyım?

Kendimi nefes almaya zorlayarak ellerimi yanan suyun altında ovuyorum. Her şey yüzüme patlamadan önce bu ülkeden gitmeliyim. Bu da Liam'ın planladığı her şeyi öğrenmem ve bunları kendi kaçışımı planlamak için kullanmam gerektiği anlamına geliyor. Ama bundan kurtulmanın tek yolunun Liam'la birlikte olmak olduğundan endişelenmeye başlıyorum.

Banyodan çıkıyorum ve Liam'ı bilgisayarının başında söylenirken görüyorum. Onun sinirlenmesi beni daha da sinirlendiriyor. Bunu kendi başına o açtı. Ama dilimde bekleyen kesici sözleri geri alıyorum.

"Tamam, bakın," diyorum. "Birbirimize karşı çalışmayı bırakırsak daha etkili olabileceğimizi düşünüyorum. O yüzden bana planı anlat. *Hepsini*. Sır yok."

Sandalyesinde arkasına yaslanır, dudakları büzülür. "Cezbedici. Neredeyse kulağa hoş geliyorsun." Başını sallıyor. "Sana güvenmiyorum."

"Tetikçiler tarafından yakalanmadan Winthrop'lara ulaşmamı istiyorsun."

"Bu tartışılır." Dudakları kıvrılıyor. "Görünüşe göre, eve bir tane getirmişim."

Ben. İşinde berbat olması iyi bir şey."

Yumruklarımı sıktım. "Beni bu işe sen sürükledin, şimdi de ben buradayım. Doğru düzgün yapalım." Bir çocuk gibi ayağımı yere vurmama bir saniye kaldı. Neden bu kadar mutsuz olmak zorunda?

"Pekala, madem takım çalışması ruhundasınız...?" Duraklıyor ve onay için yukarı bakıyor.

"Öyleyim," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Dediğimi yapacak mısın?"

Alt dudağımı o kadar sert ısıırıyorum ki kan geliyor. "Evet."

Ayağa kalkıyor, benim alanıma giriyor. Saçları uykudan dağılmış, ki bu çok hoş-

Hayır. Böyle şeyler düşünme.

"Peki ya bu yolculukta tehlike bizi bulursa," diyor Liam, sesi alçak ve imalı bir şekilde, "ve güvende kalmanın tek yolu bir heykelin arkasında sevişmek olursa?"

"Eğer-" Kelimede boğuluyorum, dudaklarına bir bakış atıyorum, onları itici bulmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Onun yerine yanaklarıma kan doluyor ve gözlerimi .

"Bağlam açısından, eğer bu mutlak son durum senaryosuysa ve gerekli tüm kriterler yerine getirilmişse... o zaman güvenlik açısından uygun olacağını düşünüyorum. Ancak ağızlar her zaman kapalı kalmalıdır."

Mavi gözleri öylesine ıslıl ıslıl parlıyordu ki, insan bu manzara karşısında sarhoş olabilirdi. "Ajan Cruz, bir yere varacağımıza inanıyorum. Şimdi son bir soru. Elbiseler hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Seni sakatlayacağım."

"Dört gözle bekliyorum. Ama şu anda randevunuza geç kaldık."

OceanofPDF.com

Chapter 14

Liam

Her şeyi gördüğümü sanmıştım ama bundan daha iyisi olamaz: Özel Ajan Serena Cruz bir elbise dükkanında.

Serena için bir elbise mağazasından randevu aldım. Çok pahalı değil ama ucuz da değil. Serena birkaç gündür izini kaybettirdiği için FBI'ın peşimize düşmesi ihtimaline karşı çok fazla dikkat çekmek istemedim. Ama çok endişeli değilim. Eğer onu arıyorlarsa, mükemmel planlamam sayesinde şu anda Florida'da bir yerlerde olmalılar. Yine de elbise mağazasında kesinlikle dikkat çekiyoruz. Serena tüm elbiselerden çok korkuyor, tüllerden ve ipeklerden yanacakmış gibi kaçıyor. Küçük bir çay fincanı dükkanında yürüyen bir dev gibi.

kırmaktan ya da daha kötüsü sahip olmaktan korktukları için herhangi bir şeye dokunmaktan kaçınırlar.

Özel bir odaya götürüldüğümüzde Serena "Hayır," diyor. "Bunu yapamam. Bunu yapmayacağım."

En rahat koltuğu seçiyorum ve gömülüyorum. "Bir elbise denemek ister misin?" "Elbise giy. Vegan olmayı tercih ederim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir vegan olarak asla hayatta kalamazsın. Elbiselerin nesi var?"

"Her şey!" diye tıslıyor. "Onların içinde koşamam, çitlerin üzerinden atlayamam ya da dvşemem.

Peki silahımı nereye saklamam gerekiyor?"

Hayal gücümün Cruz'un bir elbise içinde tüm bunları yaparkenki görüntüsünü canlandırmasına izin veriyorum. Ve bundan hoşlandığımı söylemek yanlış olmaz. "Silah kısmını çoktan çözdüm," diyorum. "Ama Avrupa'da o yırtık kotla dolaşıp dikkat çekmeden duramazsın." Bilmem gerekirdi. Son kırk sekiz saattir dikkatim başka bir şey üzerinde değildi.

En az on elbise taşıyan bir kadın kapıda beliriyor. Göz ucuyla Serena'nın titrediğini görüyorum. Ayağa kalkıyorum, onu belinden yakalıyorum ve kaçmasına fırsat vermeden kendime çekiyorum.

Kadın gülümseyerek, "Merhaba, ben Abigail ve bugün size yardımcı olacağım," diyor.

şimdi gerginim. "Sadece sen mi?"

Abigail başını salladı.

Cruz'a elbise giydirmek için on kişiye daha ihtiyaımız olabilir.

Abigail, Serena'ya mükemmel bir komuta sesiyle, "Gel," diyor.

Serena hareket etmiyor.

"Uslu dur." Onu ileri doğru itiyorum ve bana ters ters bakarak geri dönüyorum.

Birkaç kez daha drttkten sonra, onu doğruca soyunma odasına kendim ittim.

Abigail elbiselerin fermuarını açarken başını kaldırıyor. "Hadi başlayalım." "Sen en kötüsüsün," diye mırıldanıyor Serena sadece benim kulaklarım için.

"O ne aşkım?" Yaklaşıyorum. "Kalmamı mı istiyorsun? Dileğin benim için emirdir-"

Serena beni perdeden öyle sert itiyor ki neredeyse düşüyordum ama kendimi tutuyorum ve kanepeye dönerken kıkırdıyorum.

Abigail bir sihirbaz olmalı; otuz saniye geçmeden perdeler açıldı ve Cruz soluk pembe bir yazlık elbiseyle dışarı ıktı. Gece kıyafetlerinin yanı sıra gündüz elbiseleri de istemiştim. nce daha basit olanlarla başladığımıza sevindim. Serena'ya bu kadar kadınsı bir şeyle bir kez baktığımda kalbim hızla çarpıyor ve nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. İki inçlik fırfırlı askılar sırtından geçiyor ve ndeki korseli stle buluşuyor. Ptikare desenli ve Serena'nın kaşlarını atmasından bundan nefret ettiğini anlayabiliyorum. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

"Wh..." Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Serena'nın güzel olmak için elbiseye ihtiyaı yok ama onu böyle görmek daha nazik ve tatlı görünmesini sağlıyor. Zararsız.

Serena, "Nefret ediyorum," der ve odaya geri döner.

Bir dakika sonra neredeyse aynı elbiseyle ama bebek mavisiyle geri dönüyor. Bir öncekinden daha sofistike ama yine de genç ve eğlenceli görünüyor.

"Bunu alacağız," diyorum.

"Hoşuma hiç söylemedim," diyor

Serena. "Seviyorsun."

"Yapma."

Sırıtiyorum. Şimdi ergen gibi davranıyor. Bu elbise mükemmel.

"Neden gündüz elbisesine ihtiyacım olsun ki?" diye soruyor.

Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Hatırlıyor musun sevgilim, bundan sonra Moore Malikânesi'ni gezeceğiz. *Gündemimizde* vardı."

Serena dudaklarını büzüyor, sonra gözleri parlıyor. "Doğru ya, ondan sonra da Louvre'un altında kayıp hazine mi arayacağız?"

Ona azarlar gibi bakmaya çalışıyorum ama tutmuyor. Kaşlarını kaldırmış bize bakan Abigail'e, "Şimdi de gece kıyafetlerini deneyelim," diyorum.

Serena homurdanır ve mağaza çalışanı peşinde olduğu halde odaya doğru yürür.

Telefonumu açıyorum, Cruz değişirken günün geri kalanı için planlar yapıyorum. Bu sefer daha uzun sürüyor ve kadınla kavga ettiğini duyuyorum.

"Onları giymeyeceğim."

"Senin memelerin var. Bunları giyiyorsun," diyor

Abigail. "Neden normal bir sütyen giyemiyorum?"

Bu konuşmaya gülmekten kendimi alamıyorum.

Perde açılıyor ve Cruz ipeksi kırmızı bir elbiseyle dışarı çıkıyor. Telefonum elimden kayıyor ve ona uzanıyorum ama parmaklarım uyuşuyor. Kalbim o kadar sert atmadan önce yavaşlıyor ki fiziksel olarak acı veriyor.

Baş döndürücü. Üst kısmı göğsünü sarıyor ve tek bir omuz askısıyla çaprazlama geçiyor. Etek kaburgalarının altından genişliyor ve yere kadar dalgalanıyor. O kadar yüksek bir yırtmaç var ki, zihnimin olmaması gereken yerlerde dolaşmasını engellemek için bakışlarımı ayırmam gerekiyor. Narin askı, kollarındaki ve omuzlarındaki zayıf kasları öne çıkarıyor. Ellerim açıkta kalan teninin her santimini keşfetmek için kaşınıyor, sonra beline dolanmak ve onunla tam burada, bu elbise dükkanında dans etmek istiyorum. Dans edeceğimiz şarkıyı şimdiden biliyorum. Keane'den *Somewhere Only We Know*. Bir gün bu bizim düğün şarkımız olacak.

"Kocanız bunu beğendi." Abigail'in sesi transımı bozuyor. "O benim değil-" diyor Serena, aynı anda ben de "Benim" diyorum.

Cruz'un yüzü giydiği elbise kadar kızarıyor ve bana kaşlarını çatıyor. Buz gibi bir bakış odanın ısını değiştiriyor. "Ben bilmiyorum." Odaya dönüyor ve ancak gözden kaybolduğunda beynim yeniden çalışmaya başlıyor. Telefonumu elime alıp bacağıma birkaç kez vuruyorum. Neyim var benim böyle? Daha önce hiç elbise giymiş bir kadın görmemiş gibi davranıyorum. Ama *onun* gibi bir kadını daha önce hiç böyle bir elbisenin içinde görmemiştim. Ve bu çok inanılmaz. O benim arzumun nesnesi. Onun resmini yapmak, onu sonsuza dek böyle ölümsüzleştirmek istiyorum. O asla unutulmayacak kadar güzel.

Başımı sallıyorum. Odaklanmam gerekiyor. Serena'nın ne kadar seksi görüldüğünden başka pek çok şeye.

Sonra yine sade siyah bir elbiseyle dışarı çıkıyor ama elbisenin kıvrımlarını sarışında hiç de sade bir şey yok. En sevdiğim galerideki ana sergi gibi her biri sergileniyor. Derin V yakasından uzun bacaklarını uhrevi gösteren transparan eteğine kadar onu sonsuza kadar inceleyebilirim.

Yanına yaklaşp elini tutuyorum ve onu kendi etrafımda döndürüyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Keyif alıyorum," diye mırıldanıyorum.

Beni itti. "Eğlenmek için senin değilim. Elbise denemekten bıktım," diyor odaya geri dönerken kadına.

Abigail bana bakıyor, gözlerinde bir uyarı var. "Ona değer veriyorsun."

"Yapacağım," diyorum tereddüt etmeden, kendimi şaşırtarak. Kalbimin çoktan gittiğini sanıyordum ama hâlâ yıllar önce bıraktığım yerde, göğsümün içinde duruyor. Ve deli gibi atıyor.

Kalp krizi mi geçiriyorum?

Parmağımı boynuma götürüp nabzımı hissediyorum. Çok hızlı.

Neyim var benim? Flört edip umursamayabilirim. Ama içimde bir şey şu anda gerçekten umursuyor. Ve bu beni her şeyden çok korkutuyor. En son birini böyle önemsemişimde, o ölmüştü.

Nefesimi tutuyorum, içimde tutuyorum, sonra yavaşça bırakıyorum. Bu bir daha olmayacak.

"Liam?" Cruz normal kıyafetleriyle görüş alanımda belirdi. "İyi misin?"

"Mükemmel." Hissetmesem de yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "O kadar kötü müydü?"

"Evet." Kestirip atıyor. "Bende travma var."

"Gel, bunu atlatmana yardım edeyim." Elini tuttum ve onu dükkâna doğru yönlendirdim.

"Hayır, bekle." Topuklarını . "Beni yanlış anladın. *Sen* benim travma kaynağımsın."

"Bu durumda, daldırma terapisinin çok işe yaradığını duydum. Hadi öpüşelim." "Rüyanda görürsün Hawthorne."

Ne hayal ettiğimi bilmesine bayılıyorum.

OceanofPDF.com

Chapter 15

Serena

LIAM, Moore Malikanesi'ni gezebilmemiz için mavi elbiseyi giymemde ısrar etti. Dürüst olmak gerekirse, silahımı kalçama nasıl bağlayacağımı buldu. Yardım etmesine izin vermedim tabii ki. Elbise mağazası deneyiminden sonra zaten kendimi dengesiz hissediyorum. Özellikle de Liam'ın kırmızı elbisenin içinde bana kocaman gözleri ve ayrık dudaklarıyla bakışından sonra. Sanki bir hayalete bakıyor gibiydi.

Sanki Scarlett'e bakıyormuş gibi. Zorla giydirildiğim elbiseye neredeyse tıpatıp benzeyen bir elbiseyle çekilmiş ünlü bir fotoğrafı var. Onu düşünüyordu. Kayıp gözlerinde bunu görebiliyordum.

Ben muhtaç bir kadın değilim. Bir ilişki için ne zamanım var ne de Liam'la bir ilişki istiyorum. Ama hoşuma gitsin ya da gitmesin, güvensizliğim var. Kalbim dergi kapaklarını süsleyen bir kadınla kıyaslanmayı ve yargılanmayı kaldıramıyor. Kalbinin ait olduğu kadınla.

"Planın üzerinden tekrar geçmeme gerek var mı?" Liam Lamborghini'sinin sürücü koltuğundan bana bakarak soruyor. Bunu evinden birkaç blok ötedeki bir depodan çıkardığında neredeyse ölüyordum. Kendimi hiç araba insanı olarak görmemiştim... ta ki bu sanat eserini görene kadar. Son otuz dakikadır sürücü koltuğuna nasıl oturacağımı çözmeye çalışıyordum. "Turist gibi davranmak için pratik yapman mı gerekiyor?"

"Federal bir ajan olduğumu ve casusluk yapabileceğimi hatırlıyorsun, değil mi?" "Yetenekli mi?" Kelimeyi dudaklarının üzerinde yuvarlıyor. "Elbette. Başarılı mı? O kadar da değil.

çok. Henüz etkilenmedim."

"Hislerimiz karşılıklı."

Gülüyor, bu da sinirlerimi daha da bozuyor. "Bulmayı başardığım eski günlüklere göre-

"Hackleyebildiğin müze sitesini mi kastediyorsun?"

"Hangisi seni daha çok etkiledi?"

"Dürüstlük."

"O zaman dürüst yoldan devam edeceğiz. Eğer günlükler gerçekse, mülkte bir yerde gizli bir bölme olmalı. Ama malikânenin web sitesinde hiçbir şeyden bahsedilmiyor, yani ya böyle bir yer yok, halkın bilmesini istemiyorlar ya da var ama henüz bulunamadı."

Gözlerimi deviriyorum. "Eğer varsa, bulunmamış olmasına imkân yok."

"Ne olursa olsun, kendim görmek isterim," diyor Liam ve ana yol ve özel bir şeritten aşağı.

Arkama yaslanıyorum, bakışlarım dışarıya, İngiliz yazına kayıyor. Güneş meşe ağaçlarının arasından parlıyor. Ağaçlardan birinde bir şey parlıyor ama ne olduğunu anlayamadan geçip gidiyoruz.

Bir sonraki ağacı inceliyorum ve tekrar görüyorum. "Bütün bu arazi boyunca kameralar var."

"Merak etmeyin. Sadece aşağıya inmeleri gerekirdi." Liam gülümsüyor, açıkça kendinden memnun.

"Yani burada kimse bizi öldürmeye çalışmayacak mı?" Silahı elbisemin hafif kumaşına sürtüyorum.

"Garantili. Sahte hesaplarımdan birine beni Versailles'da gösteren bazı değiştirilmiş fotoğraflar yükledim."

Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Bu kadar yakışıklı bir adam nasıl bu kadar zeki olabiliyor? Aynı insanda var olamayacaklarından değil, ama bu *kadar* iyi olması beni rahatsız ediyor. Hepsinde. Neden bunu bencilce amaçlar için kullanmak zorunda?

önünde durduk. Otoparkta sadece birkaç araba daha var.

Kendime rağmen, tenimde küçük bir heyecan tınısı uğulduyor. Ya bir hazine bulursak? Saçma, biliyorum ama Liam'ın bu işi bu kadar ciddiye alması beni de onun gibi inanmaya itiyor.

Liam'ın girdiği ana girişin içinde küçük bir ofis vardır. İki bilet satın alır ve görevliye cevabını bildiğine şüphe olmayan sorular sorar. O iğrenç meraklı tavıyla flört ederken kadının yüzü aydınlanır.

"Burayı Collette ve Finnick Moore inşa etti, doğru mu?" Liam soruyor.

"Evet. Finnick zamanının en nazik insanlarından biriydi." Kadın sanki o dönemde yaşıyormuş gibi konuşuyor. "Korkunç oğlu Cillian kaçıp gittikten sonra, ebeveynleri servetlerini başkalarına yardım etmek için kullanmaya karar verdi ve sokaklarda ölebilecek yüzden fazla ebeveynsiz çocuğu barındırdı, besledi ve eğitti."

"Ve oğlu hiç geri dönmedi mi?"

O da soruyor. "Yaptıysa bile, arka taraftaki bahçivanın evine kapatıldı, böylece huyları çocuklara bulaşmazdı." Liam'a arazinin haritasını içeren bir broşür uzatıyor.

"Teşekkür ." Ona başıyla selam verdikten sonra bana döndü. "Gidelim mi aşkım?" Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. "Önden buyur, Düşün Çiçeği."

Elimi tutuyor ve beni arka kapıdan dışarı çıkarıyor. "Sanırım önce benim gitmemi istedin, böylece kışımın manzarasının tadını çıkarabilirdin ve söylemeliyim ki, senin tarafından nesneleştirilmeyi umursamıyorum."

Onu görmezden , söz konusu Liam Hawthorne olduğunda her zaman en güvenli hareket tarzı budur.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, doğruca bahçe evine gider.

"Orada hiçbir şey gizli değil," diyorum aptal elbisemin üstünü düzelterek. Sutyen olmadan rahat edemiyorum. Ama korseli üst kısım şaşırtıcı derecede destekleyici. Elbise neredeyse... *neredeyse* hoş. Hafif ve havadar ve kendimi... güzel hissediyorum. Benim ayakkabılar. Koşmam gerektiğinde kaymama ya da ayağımın altındaki her taşı hissetmeme neden olarak beni sadece engelleyecek düz ayakkabılar.

Silahımın hâlâ güvenli bir şekilde oraya bağlı olduğunu teyit etmek için kalçamın yan tarafını sıvazlıyorum. "Burada hiçbir şey olmayabilir. Ya da... hazineye giden bir anahtar bulabiliriz.

Bunun üzerine bahse girelim mi?" Liam sorar. "Kompartımanı ilk bulan mı?"

"Hayır."

"Hadi, Cruz, biraz yaşa."

"Tamam. Eğer kazanırsan, önümüzdeki iki saat boyunca seni öldürmeye çalışmayacağım." "Yirmi dört saat."

"Dört."

"Ben alırım. Eğer kazanırsan, cep telefonumu yirmi dakikalığına kullanmana izin vereceğim."

"Vay canına, ne kadar cömert bir adam ."

"Bu tavır için on beş yapalım." Kalçasıyla bana vuruyor ve kendime rağmen gülümsememek için dudakımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Liam kapıyı açık tutuyor. "Önden buyurun leydim."

Küçük kulübede başka kimse yoktur, büyük olasılıkla bir suçlunun evini görmenin gereksiz olduğunu düşünmüşlerdir. Liam kapıdan içeri adımını attığında gözleri kısılır ve anında arama moduna geçer. Bu hazine avı konusunda çok ciddi. Yanıldığını kanıtlamak için can atıyorum.

Ama ya haklıysa?

Sanırım bu bölmeyi ilk bulan ben olacağım.

Kulübenin diğer ucuna geçiyorum; Liam bana doğru bakmıyor bile. Duvarları ve kitaplıkları yokluyor. Kısacası tüm evi arıyor. Bunu yapabilirim.

Kır evinde ana mutfak ve oturma alanı dışında sadece iki oda bulunmaktadır. Banyoyu es geçiyorum. Kim hazinesini tuvaletin üstünde bırakır ki?

Yatak odası seyrek ve havada bayat bir küf kokusu taşıyor. Sanki mülk müze olduğunda her şey temizlenmiş ama bir daha asla temizlenmemiş gibi. Bir duvarda av malzemeleri, bir dolapta bir çift pantolon ve kolları kabarık eski düğmeli gömlekler var. En üst rafta tüvit bir şapka duruyor. Parmaklarımı dolabın her santimetresinde gezdiriyorum. Hiçbir şey yok. Yatağı, masayı ve komodinin etrafını aradım. Hiçbir şey yok. İç çekerek ayağa kalktım ve pencereden dışarı baktım. Ağaçlar çiçek açmış ve beni çağırıyor. Evi aramayı bir kenara bırakıp ağaçlara doğru yürüyorum. Bir süre ağaçları takip ettikten sonra bir daire çizdiğimi fark ediyorum.

Bu çok garip. Yatak odasından düz bir çizgi gibi görünüyorlardı.

Odanın içinde yürüyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Pencere altı bölmeye ayrılmış, her biri son derece eğri ama... Yaklaşıyorum. İlk kez baktığım sağ üst bölme o kadar eğri ki, ağaç çizgisinin düz gittiğini gösteriyor. Ama bu tek. Cama bastırıyorum, ama gevşemiyor. Gevşek değil; kenarlarında çatlak yok.

Yatağa çekilip tekrar tüm pencerelere bakıyorum ve ağaçların birleştiği noktayı bulana kadar her iki formdaki ağaç çizgisini inceliyorum. Dibe yakın dalları kurumuş tek bir büyük meşe ağacında.

Dışarı fırlıyorum ve ağaca çarpana kadar eğriyi takip ediyorum, sonra dönüp bakıyorum. Bulduğum yerden hem ana ev hem de kulübe görünmüyor.

Mükemmel bir saklanma yeri... ama aynı zamanda göz kulak olmak için yeterince yakın.

Büyük gövdenin etrafında yürüyorum. Gövdenin yarısına kadar uzanan küçük siyah bir düğüm var. Dallara tutunup kendimi yukarı çekiyorum, kollarımı ve elbisemi sert ağaç kabuğuna sürtüyorum.

Sağlam bir dala tutunup üstüme uzanıyorum. Bir esinti elbisemin arkasını havaya savuruyor ve nefes nefese kalıyorum, elimi kıcıma götürüyorum. Aptal elbiseler. Ne büyük bir rahatsızlık. Elbisem kontrol altına alınınca tekrar uzanıyorum ama bir şey hissedip hissetmediğimi anlayamıyorum. Daha yükseğe çıkmalıyım. Diğer ayağımı o dalda sabitliyorum ve daha iyi bir açı elde etmek için dönüyorum. Bir dal yüzümü sıyrıyor ama ayak parmaklarımın üzerine çıkıyorum, geriniyorum, beklenti tenimde uğulduyor.

Yarığa bir göz attım ve... midem bulandı. Parlak bir şey vardı. Ona uzandım... tam o sırada ayağımın altındaki dal kırıldı.

OceanofPDF.com

Chapter 16

Liam

Ağaçlardan birinin tepesinde mavi bir parıltı yakalıyorum ve bir an için nabzım yavaşlıyor. Bir şeyler ters gidiyor. Serena tarafından uyuşturulduktan sonra uyandığımdan beri bunu hissediyorum. Kadının üzerinde bir uyarı etiketi olmalı.

Serena tarafından gafil avlandığım için mi endişeliyim, yoksa daha haince bir şey mi var, karar veremiyorum. Bu tür şeylerde her zaman altıncı hissim olmuştur ve birçok soygunu zamanlama ve havadaki endişe hissi nedeniyle iptal etmişimdir.

Mümkün olduğunca sessiz hareket etmeye dikkat ederek ağaçların kenarlarından gizlice geçiyorum.

Ağaçtaki kişi daha yükseğe tırmanır ve sonra çok eğlenceli bir küfür mırıldanır.

Demek kayboldu.

Ağacın etrafında dönüyorum, tam altında duruyorum ve beni fark etmesini bekliyorum. Onun yerine ağaçtaki bir düğüme uzanıyor. Ama bu hareket ağırlık taşıyan ayağının altındaki dalı kırıyor ve düşüyor.

Bu noktada düşünmeme gerek yok. Serena'yı kurtarmak ikinci doğam gibi. Onun çırpınan, bana doğru düşen bedenini yakalıyorum ama darbeyi hafife alıp tökezliyorum ve başımı sert bir dala çarpıyorum.

"Ah," diye homurdanarak onu kollarımın arasında düzeltiyorum. "Liam?" Nefes nefese kaldı. "Ne yapıyorsun?" "Seni kurtarıyorum. Tekrar ekleyebilirim."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu."

"Gerçekten mi? Çünkü son zamanlarda gerçekten zor durumdaki bir genç kız gibi davranıyorsun." "Beni yere indir."

"Bana ne bulduğunu gösterene kadar olmaz." Yumruk yaptığı elini başımla işaret ediyorum. Sanki içinde ne olduğunu unutmuş gibi bakıyor.

"Asla olmaz. Hazineyi buldum ve hepsi benim."

Yanaklarım sıkıştı. "Gerçekten mi?" Şimdi ilgimi çekti. "Görebilir miyim?"

"Hayır." Başını sallıyor ve kendini kollarımdan kurtarmaya çalışıyor ama ben de bir hazine buldum ve onu da bırakmaya niyetim yok.

"Seni bir öpücükle takas edebilir miyim?"

Gözleri ona ihanet ediyor, benden uzaklaşmadan önce hızla dudaklarıma kayıyor. "Gereksiz."

Onu serbest bırakıyorum, tam elini açtığı anda... Küçük nesneye gözlerimi kısarak bakıyorum, sonra kıkırdıyorum.

Serena elini tekrar kapatır.

"Kurşun mu?"

Yutkunur, daha uzun durur. "Evet, o *benim* hazinem; onu ben buldum ve sen ona sahip olamazsın." Yüzünü kurtarmaya çalışıyor ama boynunu ve yanaklarını kaplayan kırmızı renk, bu inatçı tavrıyla onu kesinlikle sevimli gösteriyor.

"O zaman sanırım hazinemi paylaşmayacağım." Ona takıldım. Ona söylemeyi planlamıyordum ama şimdi itiraf ettim. Bu kadın söz konusu olduğunda benim neyim var?

Gözleri benimkilere kaydı. "Bir şey mi buldun?"

"Belki." Dönüyorum ve arabama giden yolda yürümeye başlıyorum.

"Nereye?" Çakıllı yolda arkamdan topallayarak ilerliyor.

"Banyoda."

Serena yavaşlar. "Yalan söylüyorsun."

Ona sırtımı döndüm. "Elimi küflenmiş tahtadan dolayı kirlettiğim konusunda neden yalan söyleyeyim ki? Hazine saklamak için mükemmel bir yer. Her zaman gözün üzerinde olabilir. Hatta günde birkaç kez."

Burnunu kıvrıyor. "hazine bulmadım." Sırıttıyorum. "O zaman yeterince iyi bakmadın."

"Bana gösterir misin?"

"Tamam." Durdum ve elimi cebimden çıkarıp anahtarı ona doğru salladım.

"Anahtar mı?" diye soruyor, sanki emin değilmiş gibi. "Evet, yani... hazinenin anahtarı."

"Ya da birinin yanlışlıkla oraya bıraktığı bir anahtar."

"Bunun için mükemmel bir şekilde uygun küçük bir oyuğun arkasına mı düştü?" Anahtarı cebime sokarak soruyorum.

"Olabilir. Sana orada bir hazine varsa, birilerinin onu çoktan bulduğunu ve izlerini örttüğünü söylemiştim."

"Hayır." Evin içinde dolaşmaya devam ediyorum. "Sanırım doğru bölmeyi ve bulmacanın bir parçasını buldum, bu da daha önceki iddiamızı kazandığım anlamına geliyor ve dört saat boyunca beni öldürmeye çalışamazsın."

"Denemeyi tanımlamak mı?"

Hızla ona dönüyorum ve onu benimle birlikte evin kenarına doğru sürüklüyorum. "Artık beni böyle itip kakmak yok," diye mırıldanıyorum, bileklerini soğuk taşlara dayayarak. "Bana yumruk atmak, tekmelemek ya da küfretmek yok." Elim kolunun üzerinden omzuna doğru kaydırıyorum ve parmaklarımı saçlarına . Dudaklarımı yanağının üzerinde gezdiriyorum ve kulağında duruyorum. Ben giderken nefesinin keskin bir şekilde kesilmesini kaçırmıyorum. Diğer elimi boynuna götürüyorum, başparmağım nabız noktasına bastırıyor ve memnuniyetle gülümsüyorum. Benden hiç etkilenmediğini iddia ediyor ama kalp atışları tamamen başka bir hikâye anlatıyor. "Yine de istersen beni sıkıştırabilirsin. Görünüşe göre bundan hoşlanıyorsun."

"Gerçekten mi?" Yanağı benimkine degecek şekilde dönüyor. Ve bu sefer kalbim hızla çarpıyor. "Bunun gibi mi? Ya da..."

Kadifemsi yanağını yanağımda hissettiğim için gecikmiş tepki sistemimi suçluyorum. Bir saniye, onu yakaladım. Sonra, o beni yakaladı.

Kafa kilidinde.

Ve can havliyle sıkıyor.

"Kuralları... çiğniyorsun," diye homurdanırken kolu bir boa yılanı gibi boynuma dolanıyor. Bir kolumu beline doluyorum, sonra onu kaldırıp omzuma atıyorum. O kıpırdanıp inmek için sırtına vururken ben nefes nefese kalıyorum.

"İndirin beni!"

"Bu senin hatan. Beni öldürmeye çalışmadan iki dakika bile duramadın."

"Biri elbisemin üstünü görecek!" diye bağılıyor ve kıcıma iyi bir çimdik atıyor.

Karşılığında tamamen örtülü arka tarafını çimdikliyorum ve o da inliyor.

"Seni gerçek bir esir gibi bağlamak zorunda bırakma beni." Poposunu tekrar okşuyorum.

Yaşlı bir adam önümüzden geçiyor ve bize endişeli bir bakış fırlatıyor. Onu gülümseyerek yatıştırıyorum. "Bu oyunlara çok meraklı."

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyor arkamdan.

Ben de öyle duydum.

OceanofPDF.com

Chapter 17

Liam

Kasabaya doğru ilerlerken güneş batıyor. Cruz son derece sessiz. Huysuz bir çocuk gibi, kollarını kavuşturmuş ve somurtuyor.

"Hadi ama, üzgün olduğumu söyledim," diyorum radyo kadraniyla oynayarak. Çalışmıyor. Bugün bozuk olan ve tedirginliğimi artıran bir şey daha. Moore Malikanesi'ni gezdiğimden beri daha iyiye gitmedi. Sadece daha da kötüleşti.

Serena kızgın gözlerini bana çevirdi. "Beni çakılların üzerine kafa üstü düşürdün."

"Teknik olarak ikimizi de düşürdüm. Göründüğünden daha ağırsın." Bana yumruk attı ve ben de bunu hak ettiğim için yanına kâr kalmasına izin verdim. Bir kadını bu şekilde düşürmek son derece rahatsız edici ve utanç vericiydi.

"Sırtım spazm geçirdi."

"Sırtın mı kasıldı?" Bana şüpheyle bakıyor. "Kaç yaşındasın, dede?"

"Sen söyle. Dosyası arka cebinde olan sensin."

"Bu bir ölüm listesi." Işıldıyor, yüzünü ilk kez iyice görebilmem için dönüyor. Kaşına gömülmüş küçük çakıl parçaları var ve şimdi daha kötü hissediyorum.

"Özür dilerim. Döndüğümüzde temizlenmene yardım edeceğim."

"Yardımaınıza ihtiyacım yok."

"Yine de her zaman buna ihtiyaç duyuyorsunuz."

Surat asan çocuk pozuna geri dönüyor ve öylece kalıyor. Dakikalar ilerledikçe göğsüm ağırlaşmaya devam ediyor... ve araba küçülüyor. İçimden atamadığım bir önsezinin yanı sıra, bu arabada kesinlikle sadece benim hissettiğim yüksek bir gerilim seviyesi var. Serena'nın elini kucağından almak ve bileğinin iç kısmına bir öpücük kondurmak istiyorum. Onu öpmem için bana yalvarırken adımları fısıldadığını duymak istiyorum. Bu kadın baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali ama benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

İçimi çekiyorum, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve ona bakıyorum. Ama yüzü kayıtsızlık içinde bir çalışma. Sadece altın rozetini okşayışındaki titizlik yanlışı bir şey olduğunu ima ediyor.

"Bekle, neredeyiz? Gitmemiz gereken yol bu değil," diyor Serena ben karanlık bir sokağa saparken.

"Bir şeyler yapmalıyım."

"Burası aynı restoran. Ne yapıyorsun? Beni yine kurtlara mı yem ediyorsun?" Kapıdaki tutuşu sıkılaşıyor.

"Seni kurtlara yem etsem, korkarım dönüp sürüye liderlik edersin." Hafiflemeye çalışıyorum ama hâlâ içimi kemiren bir şey var ve kelimeler dışlarımla sıkarak çıkıyor. "Sakin ol. Sadece postalarımı almaya geldim."

"Mektupların mı?"

"Burada bekle. Geri geleceğim." Arabayı park edip iniyorum ve onu içeri kilitliyorum. Kapıyı açmaya çalışıyor ve yerinden oynatmayı reddedince bağırıyor. Pencereden ona bakıyorum, elimi kulağıma götürüp 'üzgünüm, seni duyamıyorum' diyorum.

Bir parmağını boğazına götürüyor.

Bu mesajı açık ve net bir şekilde aldım. Ona bir öpücük göndererek karşılık verdim.

İyi bir önlem için anahtarlığın kilit düğmesine bir kez daha basıyorum. Sürücü koltuğuna sürünerek otursa bile işe yaramayacak. Çok pahalı bir arabaya sahip olmanın avantajları.

Dönüp binanın arka kapısına yöneliyorum. Dün gece burada bıraktığımız adam gitmiş, Tanrı'ya şükür. Birisi onunla ilgilenmiş olmalı.

Banyoyu geçip doğruca mutfağa gidiyorum.

"Tim Diamond için kırmızı sipariş," diye sesleniyorum servis penceresinden.

Mutfakta sadece bir kişi cevap verir. Genç adam, İngiltere'nin zengin ve karanlık kişileri için posta odası olarak kullanılan bir kapıdan içeri dalar.

Bu restoran bunu yapmak için harika bir yol. Tabii yakalanıp kapatılana kadar. Ama müşterileri sorunları uzak tutmakta başarılı. Tek kural, mektubun gerçek bir kişiden gelmemesi. Bu yüzden sahte isim.

Son dört yıldır büyükbabamla iletişim kurabilmemin tek yolu bu, bu yüzden dün gece biz buradayken bir mektup bıraktım. Cruz inansa da inanmasa da, ziyaretimiz sadece bir kaçırma girişimi ve benim onu kurtarmak için yaptığım büyük bir plan değildi. Bu sadece içinden zaferle çıktığım mutlu bir kazaydı.

Genç adam elinde bir mektupla çıkageldi ve hiç konuşmadan bana uzattı.

Arabaya dönüyorum. Serena artık çığlık atmıyor ama hâlâ ruhuma hançer gibi bakıyor.

Arabanın kilidini açtım ve içine atladım. Kıçım koltuğa sıkışıyor ama... biraz *fazla* yumuşak. Yüzümü buruşturuyorum ama hareket etmiyorum. "Bu da neydi?"

Serena nazlı nazlı gülümsüyor ve küçük bir kavanozu havaya kaldırıyor. "Her şeyin daha iyi görünmesini sağladığını söyledi. Hepsine ihtiyacımız olacağını düşündüm."

"Sakin bana araba koltuğuma bir kavanoz balmumu sürdüğünü söyleme." "Tamam, söylemem."

Gözlerimi kapatıyorum. Önemli değil. Tamir edilebilir. Takım elbisem... atılabilir.

"Seni öldürmeye çalışmadım," diyor masumca.

"Belki de yapmalısın. Daha az masraflı olur."

Ve sonra bir şey oluyor. Daha önce tanık olmadığım bir şey.

Serena gülüyor. Gerçek, derin, hakiki bir kahkaha.

Duymayı arzuladığımı bilmediğim bir ses, ama onu duymak terk edilmiş kalbimin bir parçasını uyandırıyor gibi görünüyor.

Gözlerimi pencereden ayırmıyorum, durmasını istemiyorum. Ama sonunda, küçük kıkırdamalara dönüşüyor. Ve bu bir işkence. Çünkü çok sevimli.

Tekrar sustuğunda, sanki etrafımızdaki hava kalıcı olarak değişmiş gibi oluyor. Artık sadece düşman değiliz. Belki, sadece belki, kaderimizde daha fazlası vardır.

Depoya park ettikten sonra mektubu hatırlıyorum. Serena'nın görüp görmemesini umursamadan ışığı yakıyorum. Bu kötü bir şey, değil mi? Ona bir şeyler göstermeye, kendimi göstermeye devam etmemeliyim ama içimden bir ses hayatımı onunla paylaşmayı, yalnız kalmamayı arzuluyor.

Ama mührü sökerken bana bakmıyor.

Damarlarımdaki kan buza dönüşüyor. Bu büyükbabamın kırtasiye malzemesi ama el yazısı değil.

Liam,

Değerli büyükbabanı tekrar görmek istiyorsan, sen ve kız Scarlett Winthrop'un kutusunu bu Çarşamba Lang Galası'nda bana getireceksiniz. Saat tam 9:30'da döner merdivenin altına bırakın, sonra büyükbabanız size geri verilecek.

Hızlı çalış. Yaşlı adam pek iyi görünmüyor.

Kalbim hem kontrolsüz atıyor hem de hiç atmıyor gibi görünüyor. Bu dünyada gerçekten ailemden saydığım tek kişi olan büyükbabamı kaybettim. Her yaz beni babamın öfkesinden ve çenemi ve üç kaburgamı kıran sağ kroşesinden koruyan adam.

"Sen iyi misin?" Serena soruyor.

Kağıdı buruşturup cebime sokuyorum. Arabadan inip depoyu kilitlerken cevap vermiyorum, zihnim saatte milyonlarca mil hızla çalışıyor. Ne kadar hızlı yürürsem, düşüncelerim o kadar hızlı geliyor, ama yine de onları geride bırakmaya çalışıyorum.

Çok aptalım. Ülkeye geldim ve onun güvenliğini mahvettim. Yaptıklarımın bedelini ödemeyi hak etmiyor.

Onu kim kaçırdı?

Mektup imzalanmamıştı. Winthrop'lar olamazdı; onlar asla böyle düşüncesizce bir şey yapmazlardı. Ayrıca, kutudan haberleri bile yoktu. İstedikleri yüzük. Scarlett'in eşyalarını başka kim bilebilir ya da önemseyebilir?

Onlara yakın biri mi? Ya da bende olduğunu bilecek kadar Scarlett'e yakın biri?

Vincent Sawyer olabilir mi? Dışarı mı çıktı? Bu mümkün değil. Onunla ilgili sistemimdeki birçok uyarıdan biri tarafından bilgilendirilmiş olmalıyım.

Winthroplar için çalışan biri olmalı. Kutunun bir hazineyle bağlantılı olduğunu bilen ve ona sahip olmak isteyen biri. Winthrop'lara ulaşmalı, onları ödülü iptal etmeye ikna etmeli ve

Bu işin arkasında kim var? Ve onları bulduğumda.

Yoluma çıkan bir taşı tekmeliyorum, bunu yaparken de küfrediyorum.

Ama ya Winthrop'larla bağlantılı biri değilse? Yanlış yaptığım biri . Benden intikam almaya çalışan biri.

Bu aday listesi biraz şaşırtıcı.

Daireye dönmek için üç blok koşuyorum ama Cruz bana ayak uyduruyor.

Güvenli bir şekilde içeri girdiğimizde, doğruca bilgisayarımın başına geçiyorum. "Liam," diyor Cruz.

Onu görmezden geliyorum. Bu eğlenceli bir oyundu ama artık oyun bitti. Gidebilir, yetkilileri arayabilir. Onu burada zorla tutmayacağım. O daha iyisini hak ediyor, tıpkı büyükbabam gibi. Neden etrafımdaki herkes yaptıklarımın bedelini ödemek zorunda?

"Liam," diyor bu sefer daha yüksek sesle ve başımı kaldırıp bakıyorum. " oluyor?" "Hiçbir şey."

Kaşları çatılıyor ama gözlerinde görmeye alışık olduğum öfke yerine acımaya benzer bir şey var. Bu çok daha kötü. "Hiçbir şey olmadığını söyleyebilirim. O notta bir şey var. Anlat bana; yardım edebilirim."

Alay ediyorum. "Bana yardım mı ediyorsun? Bu çok komik."

"Yardımcı olabilirim." Ayaklarını sürüyerek geldi. "Notu bana ver." "Hayır." Bilgisayara dönüyorum.

"Onu senden alacağım."

"Denediğini görmek isterim."

Başımı arkaya yatırıp dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce hiçbir işaret vermiyor. Bütün vücudum uyuştı. Dudakları benimkilerin üzerinde. Nefes alamıyorum. İşimi yapamıyorum. Damarlarımdaki kana ihtiyacım varmış gibi onun öpücüğüne ihtiyacım var. Daha fazla. Tüm endişelerim kayboluyor. Özgürce süzülüyorum. *Sonunda.*

Ve sonra çekiliyor. Elinde bir not. Göz kırpyorum. "Az önce beni kullandın."

"Can sıkıcı, değil mi?" Kâğıdın üzerinden bana sırtıyor.

"Pek sayılmaz." Beni istediği zaman kullanabilir. Beni tekrar kullanabilir. Şimdi lütfen, böylece başarısız olduğum tüm yolları düşünmek zorunda kalmayayım.

"Büyükbaban mı?" Serena ciyaklar. Gözleri dehşetle dolarken not parmaklarının arasından kayıyor.

"Öyle görünüyor." Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Bilgisayarına dönüyorum ve yıllar önce ona aldırduğım güvenlik yayınlarını araştırıyorum. Bana hacklemeyi ve kodlamayı öğreten bir adam için, güvenlik konusunda onunla savaşmak zorunda kalacağımı düşünmemiştim. Ama yayınlar dün gece kesildi ve bir daha da . Neden daha önce kontrol ? Kameralar kapanmadan önceki videoyu tekrar izledim.

ama masum büyükbabamın çalışma odasında kitap okumasından başka bir şey yok. Neden sistem patladığında bana haber vermedi? Artık çok geç.

Serena bir elini karnına bastırıyor ve bilgisayarlarımın önünde bir ileri bir geri adım atıyor. "Notta beni çağırdılar. Sana yardım etmek zorundayım."

Donuyorum. O kısmı unutmuşum. Notta *neden* ona hitap edilmiş? Onun kim olduğunu biliyorlar mı? Onu büroya fidye olarak vermek istiyor olmalılar.

"Hayır." Bu benim pisliğim. Başka birini buna sürüklemek istemiyorum.

Volta atmayı bıraktı. "Ne demek *hayır*? Bunca zamandır yardımım için yalvarıyorsun ve şimdi teklif ettiğimde *reddediyor* musun? Anlamıyorum."

"Ben karmaşık bir insanım," diyorum koltuğumda geriye yaslanarak. Nasıl oldu da galaya katılmayı planladığımı biliyorlar mıydı? Davetli listesindeki takma isimlerimden birini tanımış olmalılar. Kimin hangisini tanıdığını hatırlamak zorlaşıyor.

Başımı sallıyorum. Başka seçeneğim yok. Önemli olan tek şey büyükbabamı geri almak. Bunun için bir tuzağa doğru yürüyeceğim.

"Liam, anlamıyorsun. Onu bulmana yardım etmeliyim."

Kaşlarımı kaldırdım, daha fazlasını bekliyordum. "Nedenmiş o?"

"I-" Avucunu alnına bastırıyor, parmakları titriyor. "Sadece yapıyorum, tamam mı?"

Ayağa kalkıyorum, bilgisayarların etrafında yürüyorum ve tam önünde duruyorum. "Bana nedenini söyle, Serena."

Alt dudağını çiğniyor; sonunda bana açılmaya çok yakın. Ama hala saklanıyor.

Elini uzatıp usulca sıkıyorum. "Anlat bana."

Gözleri irileşiyor ve ulaşamayacağım bir yere sığıyor. "Çünkü ben bir federal ajanım. İnsanlara yardım ederim, Liam. Bu benim işim."

Kollarımı kavuşturuyorum. Bana yardım etmek istediğini çünkü beni önemsediyini itiraf etmesini istiyorum. Burnumu kırıstırıyorum. "Üzgünüm, yeterince iyi değil."

"Tamam. Yardım etmeyeceğim. Yakalanırken iyi eğlenceler." Cruz stomps uzakta. Korkarım ki olacak olan tam olarak bu.

Chapter 18

Serena

Bilgisayarda hararetle yazmaya devam ederken Liam'ın sırtına BAKIYORUM. Ona mı yoksa kendime mi daha çok kızdığımın emin değilim. Onu neden öptüm ki? Zayıflığından faydalanmak için tamamen stratejikti. Ama dudaklarım onunkilere değdiği anda, tüm zamanı ve mantığı unuttum. Olması gerekenden bir saniye daha fazla kaldım.

Bir elimi hâlâ sızlayan dudaklarıma götürüyorum. Neden bu öpücük onu savunmasını bırakacak kadar etkilemedi? O kadar egoist bir adam ki, her şeyi kendi başına yapabileceğini düşünüyor. Yardım edecek kaynaklarım var, şu anda yok ama bulabilirim. Gerçi daha fazla ajan getirirsem Liam'ı tutuklayacaklar, muhtemelen biz büyükbabasını güvene alamadan ve kendi yöntemleriyle yapmakta ısrar edecekler ki bu da her zaman en iyisi değil.

Yine de önemsiyorum. Olması gerekenden çok daha fazla. Eğer ona yardım etmezsem, büyükbabasının ölmesine isteyerek izin verirsem, kendimi asla affetmeyeceğim.

Göğsümü tutuyorum, sürekli olarak orada ikamet eden derin ağrıyı hatırlatıyorum.

Bu iş ne zaman bu kadar kontrolden çıktı?

Liam'ın kamburlaşmış sırtını inceliyorum. Adam sofistike ve klas bir duruşun timsali ama şu anda kendi üzerine çökmüş durumda. Korkunç derecede kafa karıştırıcı bir nedenden ötürü, onu kaldıran kişi olmak istiyorum. Ama o bana izin vermiyor.

Yerdeki çantayı kaptığım gibi onun odasına gidiyorum. Liam benim için bazı ihtiyaçlar sipariş etmişti ve umarım içinde eşofman da vardır. Çantayı yatağın üzerine bırakıp açıyorum. Tam üstünde siyah dantelli bir sutyen duruyor ve tam benim bedenimde. Hayır, hayır. Bunu düşünmüyorum. Aradığım şeyi bulana kadar aşırı sayıdaki iç çamaşırını karıştırmaya devam ediyorum: pijama.

Lavanta ipeğini görünce rahatlayarak iç çektim ve çıkardım.

Bekle, geri kalanı nerede? Gerçekten bu küçük atleti ve şortu giyeceğimi mi düşünüyor? Rüyalarında.

Giysi dolabına gidiyorum, beğendiğim bir tişört ve eşofman bulana kadar özenle katlanmış her giysiyi acele etmeden parçalıyorum. Tişörtleri bile şık ve sıkıcı, biri hariç hepsi. Üzerinde Van Gogh'un kaba bir çizimi ve 'Gogh bunun için' yazısı var.

Tişörtümü giyerken kendi kendime gülümsüyorum.

Sonra mutfağa gidip kendime fıstık ezme bir sandviç yapıyorum.

Liam asla yerinden kılmılamaz. Gidebilirim ve o fark etmez. Umursayacağını da sanmıyorum. Fidyeye notunu bulduğundan beri farklı biri oldu. Sanki beni burada istemiyormuş gibi. Ve görünüşe göre, bir beyin travması geçirmişim. İstenmek istiyorum. Yararlı olmak istiyorum.

Gitmeliyim ama ona ya da kendime açıklayamadığım nedenlerden dolayı . Büyükbabasına yardım etmeliyim.

Liam'ın dosyasına göre, ona mirasını veren kişi büyükbabasıydı.

Ama aynı zamanda ona istediği ve ailesinden hiç görmediği sevgiyi de verdi. Kalbim göğsümde yüksek sesle ve acıyla çarpıyor. Benim ailem yoktu. Sadece, sonunda o bile pes edene kadar beni büyütmek zorunda kalan bir büyükbabam vardı. Keşke onun büyükbabasına sahip olsaydım.

Şakaklarımı ovuyorum, başım zonklamaya başlıyor. İşim hayatı kurtarmak için fedakârlık yapmamı gerektiriyor ve bazen kurallar bulanıklaşıyor. Bu konuda bir şey yapabileceğim büyükbabasının ölmesine izin vermeyeceğim. Eminim ki bunu açıkladığımda Ajan Ford anlayacaktır.

Liam'ın bilgisayarını hâlâ projektöre bağlı ve görüntüler ekranda uçuşurken Lang sarayını incelediğini anlıyorum. Görüntüler arasında o kadar hızlı geçiş yapıyor ki zar zor yetişebiliyorum ama görünüşe bakılırsa bir harita çıkarıyor. Ya da güvenlik kameralarını hackliyor. Muhtemelen ikisi de.

Gözleri göğsümü buluyor ve kaşları . "Bunu giyebileceğini söylemedim."

"Yapamayacağımı

söylemedin." "Sana pijama

aldım."

Omuz silkiyorum, dudaklarımda bir parça gülümseme beliriyor. "Takas yapabiliriz diye düşündüm." Kaşları havaya kalktı ama yemi yutmadı. Bu biraz hayal kırıklığı yarattı.

Hayır, öyle değil. İğrenç bir şekilde çapkınlık yapmaması onun için alışılmadık bir durum.

Çünkü hepsi bir numaraydı. Dolandırıcılığının bir parçası. Dolandırıcılığın arkasındaki adamı tanıyor muyum? Tanımaya başladığımı sanıyordum ama şimdi emin değilim.

İçimi çekiyorum, kafa karıştırıcı düşüncelerim başımın daha çok ağrmasına neden oluyor. Bu kadar kolay pes etmeyeceğim. Kanepeye yerleşiyorum ve o planını yaparken ben de kendi planımı yapıyorum. Sonuçta ben de orada olacağım, Liam yüzüğü Winthrop'lara geri verdikten sonra onu yetkililere teslim etmeye hazır olacağım. Ama büyükbabasını geri almadan önce onu teslim edemem. Çizgiler artık resmen bulanıklaştı.

Gözlerimi ovuşturuyorum, başımdaki ağrı düşünmem için çok fazla. Yarın cevapları bulacağım. Ayağa kalkıyorum, boynumu esnetiyorum ve Liam'ın odasına gidiyorum. Çılgınca çalıştığı için bu gece uyuyacağını sanmıyorum, bu yüzden yastık engelinden vazgeçip uzanıyorum.

Saat farkından mı, defalarca uyuşturucu almaktan mı, yoksa hayatım için koşturmaktan mı bilmiyorum ama hiç buradaki kadar iyi uyumamıştım. Silah rutinimi tamamladıktan sonra yastığımın altına koyuyorum ve hemen uykuya dalıyorum.

Bir ses beni uyandırdı ve yataktan fırladım. Silahım elimde ama çok karanlık ve nereye nişan bilemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım. Bir homurtu var ama nereden geldiğini tam olarak kestiremiyorum.

Bir ses daha, sonra bir lanet. Karanlığı aradım. "Liam?"

Işıkları yakmadan önce tekrar küfrediyor. Işık bana onun daha önce hiç tanık olmadığım bir resmini sunuyor. Saçları dağınık, gözleri vahşi, zor nefes alıyor, gömleğinin düğmeleri çözülmüş ve tökezliyor. Sarhoş mu?

"Özür dilerim, seni uyandırmak istememiştim," diyor ve komodinin yanında dizlerinin üzerine çöküp tek çekmeceyi açıyor. İki elini de içeri sokup eşyaları etrafa savuruyor. "Nerede bu?"

"Ne?"

"Haplar. Haplarımı bulamıyorum." Gömleğini çekiştiriyor, nefes vermesi gittikçe hızlanıyor.

Anksiyete geçiriyor.

Yatağın üzerinde sürünüyorum ve küçük siyah keseyi bulana kadar çekmeceyi karıştırıyorum. Onu uzattım.

Açtı ve içinde ne olduğunu görebildim. Sadece bir hap değil. Ağzına kadar her gün için farklı haplarla dolu bir tepsi. Hepsini alıyor ve yutuyor.

"Liam?" Sesim ancak fısıltıya dönüşüyor. "Bunlar da ne?"

Bir yudum su içiyor, ardından sırt üstü yere düşmeden önce gömleğini yırtıyor. Göğsü çok hızlı bir şekilde yükselip alçalıyor, derisi göğüs kafesinin etrafından içeri doğru çekiliyor. Şu anda tamamen çaresiz durumda.

"Liam?" Tekrar fısıldıyorum. "Neye ihtiyacın var?"

Göğsü hızla hareket etmeye devam etmesine rağmen hâlâ cevap vermiyor. Bayıldı mı?

Yere atladım ve üzerine diz çöktüm. Gözleri kapalı ama nefes alış veriş hâlâ ağır. Bileğini tutup kalbinin atışlarını sayıyorum. 125. Bu çok mu yüksek? Neden düşmüyor? Ambulans çağırmalı mıyım?

Şimdi kalp atış hızım çok yüksek.

"Liam?" Yanağını , sesime bir çaresizlik notası yapıyor ama nedenini bilmiyorum. "Liam," diyorum daha yüksek sesle, bu sefer onu hafifçe sarsarak.

Seğiriyor ve sol gözü tekrar kapanmadan önce çatlayarak açılıyor. Nefes alıyor ve aldıktan sonra göğsü gevşiyor gibi görünüyor.

Damarlarımdan rahatlama akıyor ama gözlerini açmıyor. Neden gözlerini açmıyor? Başının yanına oturup yavaşça kucağıma alıyorum. Şu anda sert zeminde yatmaması gerekiyor ama kucağımda olmak daha da kötü. Parmaklarım başını kavıyor ama sağ elim başıboş dolaşıyor, kulağının etrafındaki düzensiz buklelerle oynuyor. Çok tatlı kahverengi saçları var ve onu ilk gördüğümünden beri beni çileden çıkarıyor. Saçları her zaman gürdü. Amerika'dayken evcilleştirilerek boyun eğdirilirdi ama burada, nemde, vahşi ve baştan çıkarıcı. Diğer elimi saçlarının arasına sokuyorum.

"Benim için endişeleniyordun."

Ellerimi çekerek sarsılıyorum. Ama hala onun altında sıkışıp kaldım. Mavi gözlerinde çok meraklı bir bakış var.

"Senin iyiliğin için endişelendim."

Tamamen rahatlamış bir şekilde kucağımda durduğu yerden tembelce gülümsüyor ve bu beni daha da rahatlatıyor. "Ya da başka bir deyişle, *endişeli*."

İtiraf etmeyi reddederek başımı sallıyorum. "Az önce ne oldu? Bu biraz endişeden de öte bir şeydi."

Gözlerini tekrar kapatıyor ve bakışlarım göğsüne kayıyor, yavaşladığını teyit etmek için yükselip alçalmasını izliyorum. "Düzensiz bir kalp atışım var... ve birkaç küçük kalp problemim daha var. Bu durum anksiyete ile birleşince bazen böyle oluyor."

Başımı salladım. "Kalp komplikasyonları tıbbi kayıtlarınızda yok." Amerika'ya ilk geldiğinde dosyasına göz gezdirmiştim.

"Hayır, ama Owen Shipp'in tıbbi kayıtlarında var."

Owen Shipp mi? Bu onun listedeki takma adlarından biri değildi.

Liam küfrediyor. "Bunu sana söylememeliydim." Sürekli gülümsemesi dudaklarından siliniyor. "Şimdi bunu bana karşı kullanacaksın."

"Almayacağım." Bu ilaca ihtiyacı olduğu açık ve bunu alabilmesinin tek yolu Owen Shipp olmaks, bunu ortaya çıkararak hayatını tehlikeye atmayacağım. Sanırım bu da çizgilerin bulanıklaştığı bir başka alan.

Gülüyor. "Elbette yapmayacaksın. Benden o kadar nefret ediyorsun ki her gün beni öldürmek istiyorsun. Ama adımı vermeyeceksin."

Kelimeler acı veriyor, olması gerektiği gibi. Bana neden inanmadığını anlıyorum. Her hareketinde ona karşı çıktım. Ve paylaşmayı reddettiğim sırlarım var. Bana güvenmek için hiçbir sebebi yok.

Ama artık ondan nefret etmiyorum ve bu da sorunun bir parçası. Yavaşça altından çekiliyorum ve ayağa kalkıp ona elimi uzatıyorum. "Uyumalısın."

Elimi tutuyor ve ilk başta beni aşağı çekmeye çalıştığını düşünüyorum, ama o kadar kendinden geçmiş ki onu belinden desteklemek zorunda kalıyorum.

"Hayır, bekle. Büyükbabamı kurtarmam gerek" diye mırıldanıyor.

"Bunu yarın yaparız," diyorum ve onu yatağına itmeden önce yatağının kenarına ulaşmasına yardım ediyorum.

"Biz mi?" Bana bakıyor.

"Evet. Sana yardım edeceğim ve sen de bana izin vereceksin." "Otoriter olman hoşuma gidiyor," diye fısıldıyor tembelce.

"Ben her zaman otoriterim."

"Biliyorum." Gözleri vücudumda geziniyor. "Bu arada bu benim en sevdiğim tişört. Sana daha çok yakışıyor." Sonra yatağın ortasında yüzüstü yuvarlanıyor ve saniyeler içinde uykuya dalıyor.

Bir yastık kapıp kanepeye götürüyorum. Bilgisayar uyuyor, uyandırmaya çalışıyorum ama şifre istiyor. Neden gerekmeyeceğini düşündüm ki? Bu adamın espresso makinesinde ve televizyon kumandasında parmak izi tarayıcısı var. Bu çok kaba.

Sandalyede sinirli bir şekilde arkama yaslandığımda çöp kutusundaki buruşuk bir kağıt dikkatimi çekiyor. Kenarlarına bastırarak çekip çıkarıyorum. Görüntü şekillenirken kalbim durdu. Bu *benim*. Dudaklarımın çok ince olması ve elmacık kemiklerimin yeterince yüksek olmaması dışında neredeyse mükemmel. Ellerim titriyor ve kağıdı buruşturup çöpe atıyorum. Bu ben değilim. Bu ben değilim. Neden beni çizsin ki?

Ama kendime bile inanmıyorum. Sandalyeden fırlayıp sahteyle arama olabildiğince mesafe koyuyorum.

Masanın üzerinde, ben uyuduğumda orada olmayan yaklaşık elli sayfa kâğıt var. Yaklaştım ve kalanın planı olduğunu fark ettim. Kırmızı çizgiler ve planlarla kaplı. Her potansiyel çıkış, her kör nokta. Tüm sağduyuma rağmen sabahın erken saatlerine kadar inceledim.

Ona yardım edeceğimi ve zayıf halka olmayacağımı söyledim. Bu gecedan sonra ne yapacağıma karar vermem gerekecek. Ama az önce bir görev için işe alındım ve başarıyla tamamlayacağım.

Uyandığımda Liam'ın yüzü tam benimkinin
üzerindeydi. "Ne istiyorsun?"

Homurdanıyorum.

"Sabah insanı değilim," diyor, sanki bunu biriyle tartışmış ve şimdi karar vermiş gibi.

"Ben 'yüzümde başka birinin yüzüyle uyanacak' türden bir insan değilim."
Onu itip kakıyorum. "Saat kaç?"

"Dokuz. Daha uzun uyumanıza izin verirdim ama horluyordunuz."

"Ben horlamam."

Kaşlarını kaldırıyor. "Evet, öyle."

"Hayır. Kendimi hiç hasta olmamak için eğittiğim gibi horlamamak için de eğittim. Eğer horluyorsam, bunun nedeni rahatsız kanepenizin beni garip bir pozisyonda uyutmasıydı."

Kaşlarını kaldırıyor. "Kendini hasta olmamak için mi eğittin? Bunun imkânsız olduğuna eminim. Tabii vücudundaki tüm hücreler senin kadar inatçı değilse."

Kaşlarımı çattım. "Bütün gün seninle çalışmak zorunda kalacaksam kahveye ihtiyacım var."

"Komik, ben de aynı şeyi düşünmüştüm." Şimdiye kadar gördüğüm en küçük bardağı kaldırdı. Bir yüksükten biraz daha büyük.

"Bu onu kesmeyecek."

"Sadece dene."

Sıvıyı ağzıma götürüyorum ve... gözlerim yuvalarından fırlıyor. Mükemmel sıcaklıkta ve cennet gibi.

"On beş tane daha

lazım." "Tamamdır."

Gözlerimi açtığımda Liam'ın elinde gerçek bir kupa olduğunu görüyorum. Hevesle alıyorum, sanki ilk çocuğummuş gibi göğsüme bastırıyorum.

"İşe koyulmaya hazır mısın?" Liam soruyor.

"Üzerime koy." Dizlerimi göğsüme çekerek kanepeye yaslanıyorum.

Başını sallamadan önce gözleri bir an için parlıyor. "Pekâlâ, işte plan. Kutuyu galaya getireceğiz, Winthrop'ları bulacağız ve büyükbabamı geri alacağız."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu kadar mı ileri gidebildin?"

Gözleri parlıyor. "Hayır, sadece iyi kısıma geçmeye çalışıyordum. Dans becerilerin nasıl?"

Aptal kanepesine kahverengi sıvı kusuyorum. "Hiç becerim yok. Hiçbir yeteneğim yok."

"Senin ölü ağırlık olacağını biliyordum. Beni takip edebileceğini düşünüyor musun?"

Çenemi sıkıyorum. Yapabilmek ve istemek iki farklı şey. "Neden dans etmek zorundayız?"

"Eğer yapmazsak şüpheli görünecektir. Bir kılıfa, orada olmamız için gerçek bir nedene ihtiyacımız var ve tüm konuklara bir göz atmam gerekecek."

"Neden dans etmemiz gerektiğini hâlâ anlamıyorum."

"Belki de istiyordumdur." Gözleri benimkilere düşüyor, mavi derinliklerinde sıcak ve baş döndürücü bir şey büyüyor. "Belki de oradaki en güzel kadınla dans etmek istiyorum ve kimsenin onu benden çalmasını istemiyorum."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Aklım benimle oynadığını biliyor ama kalbim Liam'ın kollarına sarılmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyor. "Dans edebiliriz. Ama bütün gece değil. Sadece olası tüm açılardan riskleri değerlendirecek kadar uzun." Bu inandırıcı bir bahane, değil mi?

"Nasıl isterseniz," diyor. "Teslimatı yaparken Winthrop'ları yalnız yakalamak istiyorum, bu yüzden güvenlik sisteminin tam dokuz yirmi yedide devre dışı kalmasını ayarladım. Eğer bu bir tuzaksa, onlar bizi yakalamadan önce dışarı çıkabileceğiz."

"Sonra ne oldu? Winthroplar büyükbabanı perdenin arkasından mı çıkaracak?" Winthroplar hakkında pek bir şey bilmiyorum. S-A-C Ford'a göre, burunlarını -ve paralarını- ait olmadıkları yerlere sokma eğilimindeler, ama bu mantıklı değil. Neden onu kutuyu ve yüzüğü tonlarca insanın olduğu galaya getirmeye zorladılar? Böyle güçlü bir çift hain planlarını özel olarak yaptı.

"Winthrop'lardan ziyade onlar için çalışan ve hazineden haberdar olan biri olduğunu sanıyorum."

Bu daha mantıklı olurdu. Kolay para kazanmak isteyen düşük maaşlı bir güvenlik görevlisi.

"Büyükbabamı nerede tuttuklarını bilmiyorum," diye devam ediyor Liam, "ama evin yakınlarında bir yerde olmalı. Onu görene kadar takas yapmayacağım."

"Görüş alanlarımız," diye düzeltiyorum.

Duraklıyor, gözlerini bana diyor ama ben bakışlarımı kaçırıyorum.

Devam ediyor. "Kutuyu 9:30'da yerinde bırakmamız gerekiyor, bu da büyük olasılıkla birinin onu ya da beni kaçırmak için merdivenin yanında bekleyeceği anlamına geliyor. Bu yüzden kutuyu bıraktığımız anda ışıkları söndüreğim. Dans pistine geri dönüp kimin aldığını izleyebileceğiz. Sonra da onu takip edeceğiz."

Başımı sallıyorum, kafamdan geçiriyorum. Merdiven boşluğu dans pistinden sadece on metre uzakta, ışıklar kapalıyken dansa girip çıkmak ve düşüşü yapmak kolay olacak.

"Planlara baktım," diyorum. "Giriş ve çıkışlarda güvenlik çok sıkı olacak. Ya bir sorun çıkarsa? Fark edilmeden dedenle birlikte nasıl çıkacağız?"

"Bu hoşlanmayacağın kısım." "Sence bunun sevdiğim bir kısmı var mı?"

"Uçurumdan atlama hakkında ne düşünüyorsun?"

Damarlarıma dolan heyecanla savaşıyorum. "Elbiseler yerine bunu tercih ederim." Gülümsüyor. "Sürprizlerle dolusunuz, Ajan Cruz."

Yarısını bile bilmiyor.

"Uçurumdan denize atlayacağız, sonra ne olacak? Paris'e mi yüzeceğiz?" Ona baktım.

"Tabii ki hayır. Bir yatım var. Biz konuşurken birileri onu yerine taşıyor. Saray Dover yakınlarında. Yata atlayıp Norwich'e doğru küçük bir gece gezintisine çıkacağız."

Tabii ki bir yatı var. Planının son kısmını düşünmemeye çalışıyorum. Bir gece gezisi kulağa inanılmaz romantik geliyor ama onunla gitmeyeceğim. Gidemem.

"Gerçekten büyükbabanın uçurumdan atlayacağını mı düşünüyorsun? O oldukça yaşlı."

"Tabii ki hayır. Bu B planı, unuttun mu? A planı, bizi ve onu güvenli bir yere götürmek için bekleyen arabaya binmek."

Göğsüm biraz iniyor. Uçurumdan atlayacağım için heyecanlıydım. Görünüşe göre her şeyi düşünmüş. Her şeyi...

Boğazımı temizliyorum. "Konuk listesine erişiminiz var mı?"

Bir şeyler yazıyor ve ekranda bir belge beliriyor. Yüzden fazla ismin olduğu sırayı tarıyorum. Kanım damarlarımda buza dönüşüyor. *Sebastian Sanchez*.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve kendimi her şeyin yolunda olduğuna ikna ederek isimleri okumaya devam ediyorum. Yıllar geçti ve ben değiştim. Beni tanımayacaktır. Ama ya tanırsa? Gözlerimi kısıtıp kapatıyorum. Başka seçeneğim yok. Geçmişimden birinin Liam'ın büyükbabasını kurtarmama engel olmasına izin vermeyeceğim.

"Bu iş bittiğinde hapse atacak başka suçlular mı arıyorsunuz?" Liam soruyor. "Yoksa aşık mı olmak istiyorsun?"

İki soruya da cevap vermeye zahmet etmedim. "Sen iyi misin?" Liam soruyor.

Ama içimde kalan korkuyu yutuyorum ve kendimi her şeyin yolunda gideceğine ikna ediyorum. "Evet."

"Tamam. Hadi çalışalım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Uçurumdan atlama alıştırması mı?" Bu tam da şu anda isteyebileceğim türden bir dikkat dağıtıcı.

"Dans." Ben de

bundan

korkuyordum.

OceanofPDF.com

Chapter 19

Liam

SERENA dans edemediğini söylerken yalan söylemiyordu. Kollarımda bu kadar kaskatı dururken bir ördeğe öğretmekte daha şanslı olabilirim. Daha dans bile etmiyoruz. Zar zor sallanıyoruz, müziği hissetmeye çalışıyoruz. Ayağının takılmamasına o kadar dikkat ediyor ki en az yedi kez üzerime bastı. Elleri, daha doğrusu pençeleri beni öyle bir sıkıyor ki morluklarım olacak.

Şarkı vals olarak değişiyor. Bunu deneyeceğimizden değil.

"Farklı bir şey deneyelim."

"Tanrıya şükür." Pençelerini tenimden çekip odanın ortasına yerleşiyor ve yine masanın üzerindeki haritayı inceliyor. Odama bir kravat alıyorum - ucuz ipek bir kravat, mahvolmasına aldırmayacağım. Arkasından yürüyorum ve yüzüne sarıyorum.

Serena kravatı iki eliyle kavradı, döndü ve saniyeler içinde kollarımı kilitledi.

Benim hatam. Bu kadına yaklaşırken onu uyarmam gerektiğini unutmuşum. "Ne yapıyorsun?" Kaşlarını çattı. "Beni boğmaya mı çalışıyorsun?"

Kollarımı kurtarmaya çalışıyorum ama o sıkı sıkı tutuyor. "Sana dans etmeyi öğretmek için göz bağı kullanacaktım."

"Hayır. Sana güvenmiyorum."

"Sorun da tam olarak bu zaten. Bana izin vermek yerine liderlik etmeye çalışıyorsun." Sonunda kolumu kurtarıyorum ve ağrıyan yeri ovuyorum.

Kravatı ellerinin arasında tutuyor. "En akıllıca hareket tarzı bu gibi görünüyor."

İç çekiyorum. "Bana güvenmezsen bunların hiçbiri işe yaramaz, Serena. Ve benim bu iş için."

Ses tonumdaki bir şey ona ulaşmış olmalı, çünkü yüzü giderek yumuşuyor. Ama ikna olmaktan çok uzak.

"Sana bir önereceğim," dedim.

"Takas mı?"

"Bir dans için bu göz bağını tak, bana istediğin kadar soru sormana izin vereceğim. Söz veriyorum, sana gerçeği söyleyeceğim."

Gözleri benimkilerden uzaklaşıyor. "Belki de sırlarını bilmek umurumda değil."

Sesimi alçaltıyorum. "İkimiz de bildiğini biliyoruz." "Bana gerçeği söyleyeceğine neden inanayım ki?"

Bir elimi yüzümde gezdirip gözlerimi kısıtırarak kapatıyorum. "Yalan söylemekten yoruldu. Gerçek beni tanıyan kimsem yok ve bu çok yalnızlık verici. Bu yüzden, beni hem baştan çıkaran hem de korkutan o büyük kahverengi gözlerinle bana bakamadığın sürece, belki sana tek başıma saklamaktan bıktığım sırlarımı anlatabilirim."

Gözlerimi açtım ve dudaklarımı birbirine kenetledim. Bunların hiçbirinin dışarı çıkmaması gerekiyordu.

Gözleri yumuşadı ve yutkunmadan önce üç kez gözlerini kırıştırdı. "Bir dans. Bu kadar. Büyükbaban için."

"Bir dans."

Göz bağını bana uzatıyor ve dönüyor. Ama bağı kafasına geçirirken parmaklarım titriyor. Belki de cevap veremeyeceğim bir şey soracak diye korkuyorum. Sırlarımı bana karşı kullanacak diye. Çok fazla şey anlatacağımdan ya da belki de yeterince anlatmayacağımdan. Belki de konu ona geldiğinde kontrolün tamamen bende olduğuna güvenmiyorum, çünkü şu anda hiçbir şey kontrolümde değil. Gömleğinin yakasının hemen altında küçük bir dövmenin saklandığı boynunun arkasına doğru kayan gezgin gözlerim kesinlikle değil. Onun için koştururan, çaresiz düşüncelerimi kontrol edemiyorum.

Düğümü bitiriyorum ama parmaklarım saçlarından ayrılamıyor. Çok yumuşak ve uzun, neredeyse beline kadar. Ellerimi saçlarından aşağı

uzunluğunda.

Parmak uçlarını sırtının alt kısmında gezinirken vücudunda bir ürperti dolaşıyor. "Pahalı şampuanımı kullandın, değil mi?"

"Bana özgür göründü." Titriyor.

Keşke sahip olduğum her şeyin onun için nasıl özgür olabileceğini bilseydi. Aniden döndü. "Tamam, hadi şu işi bitirelim."

Derin bir nefes alıyorum ve aradığım şarkıyı buluyorum. Keane'in sesi gizli yerlere serenat yapmaya başlıyor ve ellerini tutuyorum, birini omzuma koyup diğerini benimkinde tutuyorum. Hemen sertleşiyor, tırnaklarını batırıyor.

"Bana bir soru sor," diye fısıldıyorum.

"Tamam... şimdiye kadar çaldığın en pahalı şey neydi?" Dudakları gevşerken tutuşu da gevşer gibi oldu ve ben de bundan faydalanarak bedenlerimizi yaklaştırdım, böylece tek vücut gibi hareket ettik.

"Gördüğüm kadarıyla kolay olanlarla başlıyorsun." Gözleri bağlı yüzünü izliyorum. Bana ona bakmayı bırakmamı söyleyemez, ben de bırakmıyorum. Gözlerimin Serena Cruz'a ait her şeyi yutmasına izin veriyorum; dolgun dudaklarını, üst dudağındaki Eros yayını, sağ köşesindeki küçük beni. "Şey," diye başlıyorum, "sanırım en kazançlı girişim bir hastane çaldığım zaman olurdu."

"Affedersiniz?" Donup kalıyor, ama ben onu daha yakına çekerek hareket etmemizi sağlıyorum.

"Yani, onu alıp binayı çalmadım. Sadece sahibinden çaldım."

"I..." Başını iki yana sallar. "Açıkla."

Gülümsüyorum. "CEO tam bir baş belasıydı. Bakımevindeki tüm hastaları kovacaktı çünkü o parayı geri alamayacağını biliyordu. Etrafında arkadaşı ya da ailesi olmayan insanları düzenli olarak hayat kurtaran makinelerden çıkarıyor ve kimsenin ödemelerini geciktirmesine izin vermiyordu. Çocuğunun kanser tedavisini ödeyemediği için yoksul bir anneyi hapse gönderdi."

"Ne?" Cruz soluk soluğa kaldı ve bunu yaptığında vücudu benimkine daha da gevşedi. "Nasıl yakalanmadı?"

"Yüksek mevkilerdeki arkadaşlar."

"Ama... hastaneyi *nasıl* çaldınız?"

Elimi sırtının küçük kısmına koyup avucumu oradaki narin çukura bastırıyorum. "İtiraf etmeliyim ki oldukça eğlenceliydi. Bazı kişisel mali sıkıntıları vardı ve ben de zengin bir yatırımcı, tüm sorunlarının cevabı olarak ortaya çıktım. Bir gece, zil zurna sarhoşken, bana her sırrını verdi.

ve şifreye ihtiyacım vardı. Hastaneyi onun elinden aldım ve onu bir hamlede hapse gönderdim."

"Hastaneye ne yaptınız?"

"Hala bende. Yetkili bir hastane yöneticisinin günlük operasyonları yönetmesine izin vererek uzaktan denetliyorum ve her ay kanser tedavisi fonlarına katkıda bulunuyorum."

Başını sallar. "Anlamıyorum. Bunu neden yaptınız? Ve nasıl oldu da kimse öğrenmedi?"

"Yaptım çünkü istedim. Çünkü yapabilirdim. Çünkü başka kimse yapmayacaktı." Onu kavrayışımın sıkılaştığını fark ediyorum ve bilerek tutuşumu yumuşatıyorum. "Ve sen asla öğrenmedin çünkü yaptığım işte iyiyim. Sorun çıkaran herkese rüşvet verilebilir. Bildiğin gibi bir sürü takma adım var."

Alt dudağını ısıırıyor. "Evet, ama ben sadece senin... bilmiyorum... bencil olduğun için çaldığını düşündüm."

Bu beni meraklandırıyor. "Benim hakkımda ne biliyorsun?"

"Londra'da Ella ve Richard Hawthorne'un çocuğu olarak doğduğunuzu biliyorum."

Uzun zaman önce benimle ilgilenmeyi bırakan iki kişinin adını duyunca yüzümü buruşturuyorum. Ebeveyn figürleri olmayı bıraktılar. Eğer başladıysalar.

"Fransa'nın en pahalı yatılı okullarından birine gittin ama zar zor mezun oldun. Okulda tembellik etmenden şüpheleniyordum çünkü seninle ilgilendiklerinden daha çok lüks gezilerini ve yaşam tarzlarını önemsiyor gibi görünen ebeveynlerinin dikkatini çekmeye çalışıyordun."

"Ah. Tam kalbine, Cruz. Birkaç yumruk atmaktan çekinme."

Dudakları seğirdi. "Sanata aşıkтын ve oldukça yetenekliydin."

Ayaklarım olduğum yere kök salıyor. Ama o devam ediyor.

"Ergenlik çağındayken bir şeyler çalmaya başladınız -ailenizin fark edeceği kadar büyük şeyler değil. Ya da fark etseler bile umursamadılar. Yirmi bir yaşına geldiğinde, bir gün içinde iki farklı ülkedeki üç farklı müzeden üç farklı tablo çaldın."

Gülümsüyorum ve vücudumdaki gerilim serbest kalarak tekrar dans etmeme izin veriyor. Sonunda güzel bir anı. Bu başka bir hayat gibi geldi. Ve o özel olay, üstünlüğümün genç bir göstergesiydi, olgunluğumun yanlış yönlendirilmiş bir beyanıydı.

O zamanlar dünya hakkında ne kadar az şey biliyordum.

Cruz beni takip etmeye başlayınca tutuşum gevşiyor.

"Sonra bir Lamborghini ve ondan sonra yaklaşık on iki şey daha oldu."

"Lambo benden çalındı. Onu geri çaldım," diyorum, sadece açıklığa kavuşturmak için.

"Elbette." Gülümsüyor ve ben onun dudaklarına çekiliyorum. "Çaldığım son iki şey neydi?" diye soruyorum.

Dudaklarını büzüyor ve bu sefer cevap vermesi neredeyse on saniyesini alıyor. "İtalya'da bir tablo ve Phoenix'te bir tane."

"Bu ikisi arasında ne kadar zaman olduğunu hatırlıyor musun?" "Dört buçuk yıl."

"İnsanlar değişir, Cruz. Ben mücadeleyi ve değerli eşyaları seven cahil bir çocuktum. Sonra her şey değişti."

"Scarlett?" diye fısıldıyor, vücudu kollarımın arasında kaskatı kesiliyor ve garipleşiyor.

"Evet." Yüzümü onunkinin yanına getiriyorum; onun varlığı beni cesaretlendiriyor. "Scarlett'in ölümü beni uyandırdı. Günahlarımın kefareтини ödemek için dört yıl harcadım. Yeteneklerimi haksızlığa uğramış insanlara yardım etmek için kullandım. İşleri yoluna koydum. Bunların hiçbirinin geçmişini değiştiremeyeceğini biliyorum ama..." Yutkunuyorum. "Bir insan kurtarılabilir mi?"

Arka planda şarkının değiştiğini ve yeni bir şeye geçtiğini fark ediyorum ama onu bırakmaya hazır değilim.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki beni itmesini bekledim. Ama yapmadı. "Duruma göre değişir," diyor.

"Sence olabilir miyim?" Fısıldıyorum, aniden benim hakkımda ne düşündüğünü bilmek istiyorum.

"I..." Yutkunuyor. "Bilmiyorum."

Açık bir hayır değil, bu yüzden şimdilik kabul edeceğim. "Ne gerekiyor?" Fısıldıyorum, sesim neredeyse bir yalvarışa dönüşüyor. Bu yükü üzerimden atmak için ne gerektiğini bilmek istiyorum. Ona layık olmak için, yalnızlığa mahkûm edilmiş bir hayattan daha fazlasına layık olmak için ne gerektiğini bilmek istiyorum.

Eli benimkini sıkıca kavırıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor.

"Bana başka bir soru sor," diye fısıldıyorum.

"Artık... yok," diye yalan söylüyor.

"Evet, biliyorsun. Seni kaçırıp Avrupa'ya sürüklediğimden beri sormak istediğin soruyu sor bana. Başka bir planım olup olmadığını, seni ortada bırakıp bırakmayacağımı sor. Bana bilmek için can attığın şeyi sor," diye yalvarıyorum, sesim yükseliyor. Ona her şeyi anlatmaya hazırım. Ona her şeyi anlatmak ve karşılığında her şeyi sormak *istiyorum*. Keşke sorsa. O zaman belki, sadece belki, onun da bana aşık olup olmadığını bileceğim.

"Neden Scarlett'le çıktın?" diye fısıldıyor.

Beklediğim soru bu değildi ve göğsüm daraldı. Şu anda düşünmek istediğim son kişi Scarlett. "Eğlenceliydi."

"Bu mı? Eğlenceli olduğu için mi?"

"Vahşiydi ve o zamanlar ben de öyleydim." Devam edip etmemeyi düşünerek iç çekiyorum. "İlişkımız romantizmden çok bir kılıf gibiydi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Küçük kara kitabınızdaki listede yer alan şeylerin yarısını çaldı. Diğer yarısını da çalmam için beni ikna etti. İkimiz de hırsızdık ve maceracıydık. Yıllarca çıktık ve dürüstçe söyleyebilirim ki oyunun heyecanını beni sevdiğinden daha çok seviyordum."

"Ama sen onu seviyordun," diyor Serena.

Nefesimi tutuyorum. "Evet." Ya da en azından ben öyle sanıyordum. "Ve... hala yapıyor musun?"

Bu soru karnıma vurdu. Scarlett öldükten sonra uzun bir süre hem onun hem de kendi günahlarımın kefaretinin ödemem gerektiğini hissettim. O artık yanımda olmadığında, geçmişteki benliğimin parçaları çözülüyor gibiydi. Ben iyi bir hırsız olabilirdim, ama o uzman bir dolandırıcıydı. Beni sevdiğine inandırmıştı ama ben onun oyununa o kadar çok kapılmışım ki sanırım sadece onun ve başardıklarımızın fikrini seviyordum. Aslında ona hiç aşık olmadım.

"Hayır," diyorum kararlılıkla. O aşk uzun zaman önce öldü, ama Scarlett'in ölümünden duyduğum suçluluk duygusu uzun zamandır kalbimi bir mengene gibi kavırıyor. Bunu bırakmaya, özgür olmaya hazır mıyım? Kollarımdaki kadına bakıyorum ve cevap gün gibi açık. "Onu artık sevmediğimi biliyorsun." Bundan daha fazlasını söyleyemem. Bundan fazlasını itiraf edemem. O sormadıkça. Aramızdaki bu şeyi gündeme getirmedikçe ve uzun zamandır yapmak istediğim konuşmanın kapısını açmadıkça.

Ama hiçbir şey söylemiyor.

Serena'nın elini tutup önce bir, sonra iki kez döndürdükten sonra onu kollarıma çekip daldırıyorum. Saçları halının üzerinde sürükleniyor ve yüzündeki şaşkınlığı izliyorum. Dudaklarına, boynuna bir öpücük kondurmak istiyorum. Onu yukarı çekiyorum, tam da bunu yapmaya niyetliyim, ama kollarımdan kayıyor ve göz bağını çıkarıyor.

"Sanırım artık profesyonel bir dansçıyım. Galayı almaya hazırım." Kravatı bana fırlatıyor ve beni orada öylece bırakıyor, sanki son on dakika hiç yaşanmamış gibi sessiz ve şaşkın. Sanki o kabullerin artık bir önemi yokmuş gibi.

Çünkü dans sona erdi. Onlar bizim yarattığımız bir balonun içinde kalacaklar ve biz de birbirimizi kızdırdığımız normal hayatlarımıza geri döneceğiz.

O hayatla hiçbir alakam olsun istemiyorum.

OceanofPDF.com

Chapter 20

Serena

Liam'ın odasının kapısını kapatıp arkamdan kilitlediğimde kalbim hızla çarpıyor. Parmaklarımı boynuma bastırıp nabzımı sayıyorum. Dakikada yüz otuz atım. Aptal kalp. Sanki spor yapmışım gibi davranıyor. Yapmışım gibi hissediyorum. Göğsümün altındaki kası bu şekilde çalıştırmayalı uzun zaman olmuştu ve bu düşünceyi bile protesto ediyor.

"Onu artık sevmediğimi biliyorsun."

Bu kelimelerin ağırlığı göğsüme bastırıyor, kalbimin etrafındaki zırhın küçük yarıklarına sızmaya çalışıyor. Ama içeri girmelerine izin veremem. Onlar bir yalandı. Benimle oynuyor. Öyle olmak zorunda. O ve Scarlett, Bonnie ve Clyde gibiydiler. Ya da sadece Clyde'dı ve kendisinin hayırsever bir hırsız olduğunu ve bu yüzden herkesten daha iyi olduğunu düşünmem için beni manipüle ediyor. Çünkü bir dolandırıcı tam olarak bunu yapar. Yani hayır, ona inanmıyorum. Ve hayır, bu sözleri benim için özel bir mesajmış gibi okumayacağım. Bu gece yapmamız gereken bir iş var ve sabaha her şey bitmiş olacak. Buna odaklanmalıyım.

Bitkin bir halde yatağa düşüyorum. Yan tarafıma dönerek göğsüme bir yastık koyuyorum.

Nabzım nihayet tamamen yavaşlıyor ve duvardaki saate bakıyorum.

Bekle. Bu da ne?

Saatinde bir kamera var.

Şu adam! Onun ağzından çıkan herhangi bir kelimeye nasıl güvenilebilirim?

Gözlerimi kısıtıp kapatıyorum. Sabah, Liam'ın büyükbabası güvende olduğunda, Caleb'a bir mesaj daha göndereceğim. Umarım bu sefer tam bir mesaj olur. Yakında bu kabus sona erecek.

Ama otuz dakikalık huzursuz bir uykudan sonra, kabus daha yeni başlıyormuş gibi ağır hissederek uyanıyorum.

Altı saat sonra, görevin her yönünü ayrıntılı olarak gözden geçirdik. Nasıl gireceğimizi, nasıl hareket edeceğimizi, ışıkların ve güvenliğin ne zaman kapanacağını ve nasıl kaçacağımızı. Her planın yedek A, B, C ve D planları var. Her türlü senaryoya hazırlıklıyız. Liam'ın hakkını vermeliyim; bu işte çok iyi.

Çünkü o böyle biri. Bunu unutmamalıyım. Beni dansa kaldırdığında kalp çarpıntısı olmayacak. Bu tamamen stratejik olacak. Özlem dolu bakışları ya da dokunuşları olmayacak, çünkü bunların hepsi dolandırıcılık için.

Saçımı Liam'ın saç maşasıyla düzelttim ama nedenini söylemedi. Özel bir tür resim yaparken bunun bir gereklilik olduğu konusunda ısrar etti.

Sonra dün aldığımız malzemelerle makyajımı yapıyorum. Maskara, fondöten ve biraz bronzlaştırıcı. Daha fazlasını yaparsam kendimi palyaçoya çevirmekten korkuyorum.

Liam'ı uyarmak istemediğim için sessizce banyonun kapısını açıyorum. Neden olduğundan emin değilim. Makyaj genellikle kadınları daha özgüvenli yapar, ama bende tam tersi bir etki yaratıyor. Kendimi garip ve savunmasız hissediyorum. Yatak odasına varıyorum, aceleyle içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. İç çekerek kapıya yaslanıyorum. Başardım.

"Az önce beni dışarıda mı bırakmaya çalıştın?"

Liam gömme dolaptan çıkınca sıçradım.

"Yoksa bizi... birlikte mi kilitliyordun?" Gözleri yüzümde gezinirken kaşlarını oynatıyor. "Oh, bu hiç iyi değil."

"Ne?" Yüzümü kapattım, dehşete kapılmışım. Bronzlaştırıcının çok fazla olduğunu biliyordum.

Cebinden bir mendil çıkararak bana doğru yürüdü. Bugünlerde kim mendil taşıyor ki?

Mendili bana uzatacağını sanıyorum ama yanıma yaklaşıyor, aramızda bir adımdan daha az mesafe var, mendili yanağıma doğru kaldırıyor.

"Bu kısmı karıştırmayı atlamışsınız. Alabilir miyim?"

Bazen onun bir sanatçı olduğunu unutuyorum. Tabii ki nasıl görüldüğüm konusunda titiz davranır.

"Tamam."

Daha da yaklaşarak göğsünü kollarıma bastırıyor. Diğer elini yüzümün karşı tarafına doğru kaldırıyor, mendili elmacık kemiğimin ve çenemin üzerinde nazikçe gezdirirken çenemi kavırıyor.

Kapının beni hâlâ dik tutması iyi bir şey çünkü onun şefkati kemiklerimi eritiyor. Gözleri işinden hiç ayrılmıyor ve işini ciddiye alıyor. Sanki ben de onun için tabloları kadar değerliymişim gibi. Nefesimi tutuyorum, onu mahvetmekten korkuyorum, bana ne yaptığını görmesine izin vermekten korkuyorum.

"Bir şey daha var." Mendili bırakıyor ve cebinden bir şey çıkarıp dudaklarıma bastırıyor.

"Wh-" diye başlıyorum ama parmağıyla sözlerimi kesiyor.

"KONUŞMAK YOK. MAHVEDECEKSİN." Parmağını kaldırıp yerine ruj sürüyor ve usta bir ressam gibi alt dudağıma sürüyor. Acele etmiyor ve ne kadar uzun sürerse o kadar başım dönüyor. Bana şaheseriymişim gibi davranıyor. Nefes almam gerekiyor ama alamıyorum. Bana hiç kimsenin dokunmadığı bir şekilde dokunuyor, sanki önemliymişim gibi.

Tüpü çekip yerine başparmağını koyuyor ve dudaklarımı okşuyor. Tüm vücudum onun dokunuşuyla uyum içinde, tüm sinirlerim temas noktasına odaklanmış durumda. Kalp atışlarım kontrolden çıkıyor, avuçlarım terliyor, onun sıcaklığı kavuruyor. Beni öpmesini istiyorum.

Bakışları önce benimkilere, sonra tekrar dudaklarıma yöneliyor. Kalbim göğüs kafesime öyle sert çarpıyor ki duyabiliyor olmalı.

Başı benimkine doğru eğiliyor ve bedenim hareketsiz, bekliyor.

Çenemi eğiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Ama ben karşılık veremedim gitti. Şimdi kırmızının en küçük tonuna sahip olan memnun bir sırıtışla geri çekiliyor. "Mükemmel." İçimden küçük bir heyecan geçiyor ama hemen bastırıyorum.

Nefes alıyorum, sonunda ciğerlerimde, kafamda oksijen var. "Sanırım benden daha çok ruj sürüyorsun," diye yalan söylüyorum.

"Güzel." Alt dudağını ağzına götürüp rengini yalıyor. "Eşleşeceğiz." O dönüp dolaptan bir şeyler alırken ben de çaresizce saygınlığımdan geriye kalanları toplamaya çalışıyorum ve Liam'ın açıkça hacklediği hatalı güvenlik güçlerimi yeniden kuruyorum. Bana dokunduğunda vücudumun böyle tepki vermesinin başka bir nedeni yok.

Sanırım başka *bir* sebep daha var. Ama kalbimi sadece onu sömürmeye niyetli başka bir adama vermeyi reddediyorum. İsteddiği kadar yalan söyleyebilir, değiştiğini iddia edebilir ama ben ona ancak dürüst davranıp teslim olduğunda inanacağım.

"Önce giyinmek ister misin?" Liam beni düşüncelerimden kopararak soruyor. Elbise ve takım çantalarını dolaptan çıkarıp yatağın üzerine seriyor. Benimkinin fermuarını açıp kırmızı elbiseyi ve en alttaki, içinde uyumlu takıların olduğu küçük çantayı çıkarıyor.

"Siyah elbise giydiğimi . Amaç ortama uyum sağlamak değil mi?"

Başını sallar. "Sevgilim, sen asla uyum sağlayamazsın." Tekrar çantaya uzanıyor. "Bunları unutma." Bir dizi silikon sütyeni havaya fırlatıyor ve sırtarak yakalıyor. "Ya da hiç giymeyebilirsin."

"Ver şunları bana." Onları elinden kaptım.

"Mükemmel seçim." Onları bana bırakıyor, sonra diğer elimi alıp dudaklarına götürüyor. "Çabuk üstünü değiştir, seni tekrar o elbisenin içinde görmek için sabırsızlanıyorum." Elimin arkasına yumuşak bir öpücük konduruyor ve kendime rağmen enseme bir kızarıklık oluşuyor. Gözleri yüzümde ve boynumda geziniyor ve ben her saniye daha da ateşleniyorum. Ne oluyor? Kızarmıyorum. Kendimi kızarmamak için eğittim.

Gözleri tekrar benimkilere dikiliyor, alaycı irislerinde şeytani bir parıltı var. Nefesimi tutup benimle dalga geçmesini bekliyorum ama onun yerine elimi bırakıyor, sonra dönüp takım çantasını alıyor ve oturma odasına doğru yürüyor.

Buradaki kamerayı ve dışarıdaki bilgisayarları hatırladığımda rahatlayarak neredeyse yatağa yığılacaktım. Peşinden koşuyorum.

"Bekle." Liam'ın kanepenin üzerine bıraktığı kravatı aldım. "Bunu gözlerinin etrafına koy."

Kaşlarını çatıyor. "Başka bir dans dersi mi? Bu sefer beni sen mi yönetiyorsun?"

"Yatak odanızdaki sürüngen kamerayı kırmamı mı tercih edersiniz?"

Biraz üzgün görünme nezaketini gösterdi. "Bilgin olsun, onları seni giyinirken izlesinler diye koymadım. Onlar hep oradaydı."

"Düşündüm de. Ben üstümü değiştirirken sen yine de bunu giyeceksin."

"Sanki bana güvenmiyorsun." Çantasını yanına bırakarak kanepeye oturdu.

"Bilmiyorum."

"Kırıldım. Güzel bir kalp kalbe sahip olduğumuzu

sanıyordum." "Güven sorunlarım var."

"Anlaşıldı." Kravatı alıp gözlerinin etrafına bağlıyor. Bir kez düğümledikten sonra uzanıp sıkıyorum ve ikinci düğümü ekliyorum.

"Ah," diye . "Ben burada kalacağım." Yerine oturduktan sonra söz veriyor.

"İyi edersin." Daha yakına eğilip dudaklarımın kulağına değmesine izin veriyorum. Kıpırdamadan duruyor. "Yoksa parmaklarını keserim."

Titriyor. "Çok seksisin."

Yüzüm ısınıyor. Tekrar. Bu işe yaramayacak. Ona bir yastıkla vuruyorum - gerektiğinden biraz daha sert- ama ben odaya çekilirken o sadece gülüyor.

Kıyafetlerimi çıkardım ve elbiseyi tuttum. Kadına bu elbiseden nefret ettiğimi söylediğimde yalan söylüyordum. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey giymemiştim. Bana güzel elbiseler alacak bir annem hiç olmadı. Süslenmek için bir nedenim hiç olmadı. Bunu , gerçekleşmemiş prenses fantezilerini yaşayan küçük bir kız gibi hissettim ve eteğin uçuşmasını izlemek için dönüp durmak istedim. Elbiseyi giyip fermuarını çektim ve sütyenimi taktım. Bu şeyler beni endişelendirecek. Ya ? Böyle bir şey var mı? Pek güvenilir görünmüyorlar ve bu gece canımızı kurtarmak için kaçmamız gerekiyorsa, güvenilirliği tercih ederim. Test etmek için birkaç kez aşağı yukarı zıpladım.

"Ne yapıyorsun orada?" Liam arıyor.

"Hiçbir şey." Eğiliyorum, sonra dikleşiyorum ve havaya birkaç yumruk atıyorum. Sütyen yerinde duruyor. Güvenlik kontrolünden geçti.

Liam'ın benim için almakta ısrar ettiği küpeleri taktım. Eşleşen kolyeyi de almak istedi ama ben reddettim. Kolyeler bir cinayet silahı olarak kullanılabilir ve ben onlar için bir katilin işinin yarısını yapmayı reddediyorum. Öte yandan küpelerin pek çok kullanım alanı var. Son küpemi de bitirdikten sonra silahımı kalçama bağladım. Bu yeterli bir koruma gibi gelmiyor, bu yüzden elbisemin fermuarının altına bir bıçak koyuyorum ve boy aynasına bakmak için ayağa kalkıyorum.

Kendimi tanıyamıyorum bile. Gençken olmak istediğim kadın gibi gizemli ve zarif görünüyorum. O hayal uzun zaman önce yok oldu. Rol yapıyorum. Ayakkabıları alıp odadan çıkıyorum.

Sonra izlerimde donup kaldım.

Liam giyinmeye çalışırken gözleri hâlâ kravatla kapalıdır ama fazla ilerleyememiştir. Pantolonunu giymiş ama körlemesine gömleğini arıyor.

Homurdanıyorum.

Dik durur. "Neydi o?" Nefesim kesildi.

"Serena." Bana doğru döndü. "Bana mı gülüyorsun?" Bir adım daha yaklaşıyor ve bacağına sehpaye vuruyor.

Tekrar homurdanıyorum ama elimle sesin üstünü kapatıyorum. Kravatın içini görebiliyor gibi başını kaldırıyor ve bir adım daha atıyor. Elimde olmadan izliyorum. Siyah pantolonu mükemmel dürtüsünü göstermek için mükemmel bir şekilde dikilmiş. Göğsü tamamen başka bir dünya. Kaslardan ve dövmelede saklı sırlardan oluşan bir harita. Güzel bir söğüt ağacı gözüme çarpıyor ve ciğerlerim sıkışıyor. Bir elimi karnıma bastırıp kendimi nefes almaya zorluyorum.

"Neredesin sen?" Bir kol boyu ötede duruyor ve ben bu her ne oynusa kaybetmeyi reddederek dudaklarımı kenetliyorum. "Bilirsin, istediğim şeyleri bulmakta iyiyimdir."

Sözlerine aptalca tepki vererek kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. O beni istemiyor. Ben de onu istemiyorum. Öyleyse neden tüylerim diken diken oluyor? Neden normal nefes almakta zorlanıyorum?

Vücudumun bir şeye karşı verdiği doğal bir tepki ama kesinlikle o değil. O olamaz.

Parmak uçları eteğime değiyor ve kalbim duruyor. "İşte buradasın." Gözleri kapalı olduğu için *sadece* gülümsemesine odaklanabiliyorum. Gözlerinde her zaman var olan ve bana her şeyi sorgulatan alaycı parıltı gizli. Sadece dudaklarının kıvrımlarını ve yanaklarındaki yarım ay kırışıklıklarını görüyorum.

Diğer eli belimi buluyor ve parmakları fermuarın üzerinde gezinerek ellerini bedenime geçiriyor.

"Bir bıçak," diye fısıldıyor. "Bildiğim iyi oldu."

"Bunu senin için saklıyorum." Çıkmayı başardım.

Gülüyor ama elleri elbisemi incelemeye devam ederek sırtıma dolanıyor. Beni göğsüne doğru çekiyor ve ben nefesimi tutuyorum.

"Neden beni tutuyorsun?"

"Neden bana izin veriyorsun?"

O haklı. Bu uygun bir davranış değil ve onu daha önce uzaklaştırmadığım için ben de suçluyum. Onu yakalamam gerekiyordu, böylece iyi bir adam olan amirimin dikkatini çekebilirdim. Bana zarar vermeyecek, beni terk etmeyecek, bana yalan söylemeyecek bir adam.

Onu uzaklaştırmak için iki elimi Liam'ın göğsüne koyuyorum ama bocalıyorlar. Yutkunuyor, bedenini dokunuşumun altında sıkılaştırıyor.

Hayır.

Onu ittim.

Geri adım atıyor, giderken kravatını koparıyor. Gözleri bana dikiliyor, ifadesinde bir şeyler değişiyor. Şu anda gözlerinde alay yok. Çok daha tehlikeli bir şey var. *İstek*. İnkâr etmeye çalışıyorum ama çenesinin sert duruşundan ve kararan gözlerinden okunuyor.

"Bu dünyadaki tüm güzellikleri utandırıyorsun, Serena Cruz. Senden daha dikkat çekici bir yaratılış olmadı."

Tekrar nefes alamıyorum. Göğsüm içimdeki özlemle yanıyor, ama teslim olamayacağımı bilmek daha da çok acıtıyor. Bunu yaptığım an, onun için kaybolacağım.

Liam çabaladığımı hissetmiş olmalı. Yüzüne iğrenç bir sırıtma yerleştirerek arzusunu gizliyor. "Bu gece eğlenceli olacak."

"Olmamasını tercih ederim." Zayıf bacaklarım neredeyse tökezleyerek kanepeye uzanıyor. Ayakkabılarımı giymeye çalışıyorum ama elbisem, daha doğrusu yanıma saplanmış bıçak, tam olarak eğilmeme izin vermiyor.

"Bırak yardım edeyim." Liam dizlerinin üzerine çöküp bir ayakkabı çalıyor. "Hayır, sorun değil."

Bana bakıyor. "İnsanların seninle ilgilenmesine izin vermek iyidir, biliyor musun?"

Beni önemsemek mi? Yoksa beni önemsemek mi? Arada bir fark olduğunu hiç bilmezdim. Ama şimdi hayatımda ikisine de ne kadar az sahip olduğumu fark ediyorum. İkisinden de daha azına razı olmak istemiyorum. Ayakkabıyı ayağıma geçirirken tartışma dudaklarımda son buluyor. Elini bileğimin etrafındaki kayışa götürürken parmağı ayağımın kemeri üzerinde geziniyor.

Her küçük, önemsiz dokunuşun farkındayım, sanki tenime bir maytapla çizim yapıyormuş gibi. Bir ayağı bitirdiğinde diğerine geçiyor ve bu daha da uzun sürüyor. Ne kadar karmaşık olabilir ki? Eli baldırlarımdan yukarı kayıyor ve ben sırıyorum. "Tamam. Teşekkür ederim. İşte burada. Sağ ayak ve her şey. Şimdi seni giydirelim." Mutfağa gitmeden önce gömleğini kanepeden alıp ona fırlatıyorum. Bir içkiye ihtiyacım var.

İki dakika sonra Liam giyinik bir şekilde ve elbisemle mükemmel uyum sağlayan bir kravatla mutfağa geliyor. Bunu ne zaman aldı? Mücevher kutusunun içinde olduğu küçük çantayı alıp omzuna yerleştiriyor. "Hazır mısın?"

Milyon yıl geçse de olmaz. "Evet."

Chapter 21

Serena

Lang Sarayı'na giden taş basamakları çıkarken topuklarım titriyor. Sarayın büyüklüğü ve akın akın gelen konukların sayısı beni şimdiden şaşkına çevirdi.

Teoride Liam'la rehine takası yapmak kolay olmalı. Basit olmalı, hiç korkutucu olmamalı ve bir şeyler ters giderse, eğitilmiş bir özel ajan olduğum için icabına bakabilirim. Ama bir ajan olarak hayatım sadece bir rüyaymış gibi geliyor. Liam beni ana üssümden çaldı, bana bir elbise giydirdi ve beni farklı bir kadına dönüştürdü. Bir eski ben var, bir de yeni ben. Bir haftadan kısa bir süre içinde değiştim ve bu versiyonlarımı, bu gece her şeyi güçlü bir kadın olarak uzlaştırmaya çalışıyorum.

"Bunu yapamam." Liam'ın kolunu kavriyorum ve o da muhtemelen tırnaklarımı itmek için pazusunu esnetiyor.

"Evet, yapabilirsin." Yanından geçtiğimiz yüzlere gülümsüyor. Daha içeri bile girmedik ve kendimi yürüyen bir sahtekâr gibi hissediyorum. Herkes Liam'ın çizdiği bu güzel küçük cephenin arkasını görecektir ve ben daha kapıdan içeri bile giremedim. "Bu iş bittikten sonra bulacağımız hazineyi bir düşünsene."

Şu anda düşündüğüm son şey hazine. Önemmediğim tek şey büyükbabasını geri almak ve korkarım herkes içimi görebiliyor.

"Herkes bana bakıyor," diye tıslıyorum. "Biliyorlar."

Duruyor ve vücudunu bana doğru çevirerek elini yanağımda gezdiriyor. "Bakıyorlar çünkü sen gördükleri en güzel kadınsın."

"Beni gözleriyle yargılıyorlar."

Dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Gözleriyle seni *kıskanıyorlar*." Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Eli yüzümden düşüyor.

"Önemli bir görevden önce ne yaparsın?" diye soruyor, birden ciddileşerek.

"Uh..." Zihnim tamamen boş. Ne yapacağım? "Bir hedefe elli mermi atarım."

Boynu seğiriyor. "Bunu bilmek güzel. Başka ne var?"

"Genelde spar."

"Neden bunu bana yola çıkmadan önce söylemedin?" Bir küfür mırıldandı.

"Boşa giden fırsat."

Kendime rağmen gülümsüyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Her zaman bir sonraki sefer vardır," diyor. "Şimdi, o kapıları kırmadan hemen önce ne yapıyorsun?"

"Her zaman kapı yoktur."

"Varsayımsal olarak konuşuyorum."

"Bilmiyorum. Sanırım zihnimi hedef dışında her şeyden arındırmaya çalışıyorum."

"Tamam, nefes alalım." Nefes alıyor ve ben de onu taklit ediyorum, oynamadığımız ama her zaman içinde olduğumuz bir oyunu kazanmak için nefesimi onun kadar uzun süre tutuyorum. "Bırak dışarı çıksın. Bu sefer gözlerini kapat ve nefes alırken zihnini boşalt."

Nedenini bilmeden yine onun dediğini yapıyorum. Bir nefes daha alıyorum ve nefesimi verirken tüm korkuyu, tüm bilinmezliği de dışarı atıyorum, zihnimi tek bir şeye odaklanmaya zorluyorum: Liam'ın büyükbabasını kurtarmak.

"Sen harika bir federal ajansın," diye fısıldıyor kulağıma, tüylerim diken diken oluyor ve kendime güvenim artıyor. "Bir bakışıyla bir adamı öldürebilen seksi bir suikastçı. Şimdiden kalp krizinin eşiğindeyim."

Biraz dramatik ama garip bir şekilde yardımcı oldu. Başımı sallayıp gözlerimi açıyorum. "Haklısın, ben hallederim."

"İşte benim kızım." Kolunu uzatıyor ve elimi dirseğinin kıvrımına koyarak beni yönlendirmesine izin veriyorum. Bu sefer bana bakan insanlara bakmıyorum. Başımı dik tutup ileriye doğru yürüyorum.

Merdivenlerin tepesine ulaşıyoruz ve kapılardan geçerek büyük balo salonuna giriyoruz. Süslü bir şekilde oyulmuş ahşap tavandan sarkan altın avizeler var. Duvarlar müzelerde olması gereken tablolarla kaplı koyu bordo kırmızısı. Döner merdiven kuzeydoğu köşesinde yer alıyor. Tüm manzara nefes kesici ama kendimi izin vermiyorum. Bunun yerine, her çıkışı onaylıyor, her güvenlik görevlisini sayıyor ve geçen yüzleri inceliyorum.

İnsanlar çoğunlukla etrafta dolanıyor ve konuşuyor, ancak dans pisti güzel elbiseler ve smokinler içinde sallanan ve vals yapan insanlarla canlı.

Liam odaklanmış, çenesi bükülmüş, gözleri sert.

İşte bu yüzden korkuyorum. Liam'ın bu versiyonunu tanımıyorum. Hazırlıklı olmama rağmen, sırf yanımdaki ne yapacağı belli olmayan adam yüzünden nasıl sonuçlanacağını kestiremiyorum.

Liam, "Odada bir tur atalım ve Winthrop'ları bulabilecek miyiz bakalım," diyor.

"Ya burada seni öldürmek isteyen insanlar varsa?" Beni merdivenlerden aşağı indirirken tıslıyorum.

Omuz silkiyor. "Bunu sessizce yapacaklar." "Bu düşündüğün kadar rahatlatıcı değil."

"Tek yapmam gereken bu yüzüğü Winthrop'lara geri vermek, böylece ödül iptal edilebilir ve ben de büyükbabamı kurtarabilirim."

Sanki bu sıradan bir geceymiş, basit bir yanlış anlaşılmaymış gibi konuşuyor ve... ben de aptalca basitten yana oy kullanıyorum. "O zaman gidip onları bulalım."

Yüzleri taramaya devam ederken Liam bana balo salonunun kenarları boyunca eşlik ediyor. Birkaç dakika sonra Winthrop'ları bir grup diplomatın ortasında buluyoruz.

Liam bizi onlara doğru yönlendiriyor. "Unutma, sen bir suçluyu tövbe etmesi için teslim eden acımasız bir ajansın."

Doğru. Tamam. Duygusuz ajan. Bu konuda iyiyimdir. Peki neden gerginim?

"Ah, neredeyse unuttuyordum." Liam fısıldıyor, "Bunları bizim için getirdim." Çantasından bir çift kelepçe çıkarır.

Ve aynı şekilde, sinirler gitti, yerini varlığına eşlik eden sıkıntı aldı. "Seni kelepçelemeyeceğim."

gala."

"Beni şansının hoşuna gideceğini düşünmüştüm." Kaşlarını oynatıyor.

"İkimiz de bunların seni tutmayacağını biliyoruz."

"Bu bir iltifat mıydı?"

"Hayır. Tam tersiydi. Dürüst bir insanın bunlara ihtiyacı olmaz. Onlar sadece sizin gibi suçlulara aittir."

"Hmm." Çenesini sıkıyor, düşünüyor. "Belki de hangimizin suçlu olduğu konusunda farklı görüşlerimiz vardır."

Kalbim göğüs kafesimde güm güm atıyor. Nereye varmaya çalışıyor? Ne biliyor ki? Son ortağımı biliyor olamaz. Etkili insanlarla önemli bir toplantıdan önce beni sinirlendirmeye çalışıyor.

Ve işe yarıyor.

"Sadece çeneni kapa ve bırak bu işi ben halledeyim," diyorum, bileklerini bir kostüm mağazasından çalınmış gibi görünen kelepçelerle kilitliyorum.

"Evet, ." Bana selam verdi. Tam Winthrop'lar bize bakarken.

Her iki yanlarında da koruma olduklarını tahmin ettiğim adamlar var, en yakınımdayken silahı var.

Rolümü oynayarak daha dik duruyorum ve Liam'ın üst kolunu tutuyorum, o da tekrar tekrar esnetiyor. Can sıkıcı bir şekilde.

"Liam?" Kadın öne atılarak 'suçluyu' kucaklıyor. Kafam tamamen karışmış bir halde kolunu bıraktım. Ondan nefret ettiklerini sanıyordum.

Liam kadının omzunun üzerinden göz göze geliyoruz ve göz .

Burada birlikte çalışmak için çok fazla. Benimle oynadı. Bu yüzden büyükbabasını kaçırmadıklarından bu kadar emindi.

Liam sarılmaya karşılık vermek için kollarını kaldıramadığında, Bayan Winthrop onun ellerine baktı ve sonra bana ters ters baktı. "Çıkarın şunları üstünden; yanlış bir şey yapmadı."

"Dört ülkede aranıyor," diyorum sert bir şekilde.

Kaşları kalkıyor ve önemli bir kadın gibi kendini yüksekte tutuyor. "Bunda değil. Ayrıca, bunların çoğu benim kızımdı." Ellerini havada sallıyor. "Çıkar şunları. Dans etmeli ve arayı kapatmalıyız."

Çenem sıkıştı. Scarlett de işin içindeydi. Ve Winthrop'lar biliyordu. Şu anda neler oluyor? Neden bize söylemediler?

Onun bir hırsız olarak değil, harika bir insan olarak hatırlanmasını istediler.

Liam bana dönüyor, bileklerini tutarken zorlukla gizlenmiş bir kıs kıs gülüyor. Kelepçeleri daha da sıkıyorum ve yüzünü buruşturuyor. "Seni bağlayıp pinata olarak kullanacağım," diye tısıyorum sahte gülümsememle onu serbest bırakırken.

"Her zaman olduğu gibi, iradelerimizin buluşmasını dört gözle bekliyorum, Ajan Cruz." Bayan Winthrop'a kolunu uzatmadan önce tekrar gülümser.

Onu dans pistine götürürken arkasından hançer gibi bakıyorum.

"Kadınları kızdırmakta her zaman iyiydi," diyor yanımda biri.

Kafamı kaldırdığımda iri yarı bir adam gördüm. Bay Winthrop. Liam'a tek kelime etmedi. Onu incelerken, bunun Liam'ın Bayan Winthrop kadar masum olduğuna inanmadığı için olup olmadığını merak ediyorum.

"Onlarla tatlı dille konuşmakta da iyiyim," diyorum. Liam'ın cebinden bir şey çıkarıp Bayan Winthrop'un avucuna koymasını izliyorum. Bayan Winthrop yüzüğü alıyor, parmağına takıyor ve Liam'ın omzunda bir gözyaşı birikintisine dönüşüyor. Kalbi kırık bir anneyi dans pistinde sallayan Liam'ın yüz ifadesi metanetli.

Bay Winthrop dudaklarını büzer ve başını sallar. "Öyle. Ama o iyi bir adam." Buna gerçekten inanıyor mu? Başımı sallıyorum ve elimi uzatıyorum.

"Özel Ajan Cruz."

Gözleri tanıyarak parlıyor ve elimi tutuyor. "Kızımızın katilini bulanlardan biri de sendin. Liam'ın masum olduğunu biliyorduk ama gerçek sorumlunun kim olduğunu bilmemekten nefret ediyorduk."

Sadece başımı sallıyorum ve elini bırakıyorum. "Teşekkür ." Küçük bir selam veriyor.

Övgülerinden kaçınıyorum ve onu inceliyorum. Liam'ın büyükbabasını kaçırmadıkları açık ama kimin kaçırdığını bulmaya da yaklaşamadık. Akla yatmayan bir şeyler var. "Sorabilir miyim, madem masum olduğunu biliyordunuz, neden Liam'ın başına ödül koydunuz?"

Kaşları çatıldı. "Ne ödülü?"

Kaşlarımı çattım. "Elli bin dolarlık ödül."

"Ben değildim. Eğer onun başına ödül koysaydım, bunu Scarlett'le çıkarken yapardım," diyor küçük bir kıkırdamayla.

"Yemin edebilirim ki..." ödülün tam olarak nereden geldiğini hatırlamaya çalışırken sesim kesiliyor ama hatırlayamıyorum. Bana S-A-C Ford söylemişti, o da Winthrop'ların *yaptığını varsaymıştı*. Ama onlar yapmadıysa... demek ki hâlâ dışarıda bir yerde ve Liam hâlâ tehlikede. Birden fazla şekilde.

Buz gibi bir korku mideme yerleşiyor. Liam'a söylemek zorundayım. Şimdi.

Şarkı biterken araya girdim. "Affedersiniz. Liam?" Beklentiyle ona bakıyorum.

"Ah." Işıldıyor. "Bu gece dans edeceğime söz verdiğim diğer güzel kadın." Bayan Winthrop'un yanaklarından öpüyor ve bana dönmeden önce ona kocasına kadar eşlik ediyor.

"Hayır, dansa ihtiyacım yok. Konuşmamız gerek."

"Birden fazla iş yapabileceğimize inanıyorum." Bir elini belime dolayarak beni kendine çekiyor. "Yine de bu gece benimle dans etmekten kaçabileceğini sanma. Bir sonraki dansımız saat dokuz yirmi yedide."

Farkındayım. Kırılma noktasını tek sayılı zamanlara ayarlama konusunda garip bir takıntısı var. Bunun daha düzensiz ve daha az planlı görüldüğünü söylüyor. Bence bu çok saçma. "Buradan çıkmamız gerek. Bu bir tuzak."

"Sen neden bahsediyorsun?" Çiftlerin akışı bizi odanın merkezine yaklaştırıyor.

"O ödülü Winthrop'lar koymadı Liam. Başka biri koydu. Muhtemelen senin ölmeni isteyen biri. Büyükbaban da aynı kişinin elinde olabilir."

Etrafına bakarken küfrediyor. "Bunun umulmayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Gel hadi." Beni yerden kaldırdı ve çıplak bir Yunan tanrısının büyük bir heykelinin etrafından dolaştık. Beni kalçanın hemen arkasında durdurdu. Kafası da hemen altında.

değil. Gülüyorum. Ve ne kötü zamanlama.

Arkasına bakıyor, sonra ellerini kalçalarına koyuyor, dudakları seğiriyor. "Bir dakika bile ciddi olabilir misin?" Alay ediyor. Sonra bizi yan çeviriyor, böylece kalçaları yanımızda kalıyor.

"Özür dilerim." Alt dudağımı ısııyorum. "E planının zamanı geldi," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "E planını hatırlamıyorum?"

"Sen bilmiyor musun? Hmm. Yemin ederim senin için lamine ettim." Heykeli işaret ediyor. "Güzel Fransız eğlencesi öpüşmeye katılmalıyız." O plan.

"Hayır, o acil bir durum içindi." Omzuna vurdum. "Gitmemiz gerekiyor. Şimdi."

Liam, "Bu kadar insanın ortasında kimse bize asılmayacaktır," diyor.

"Gerçekten mi? Çünkü kalabalık birçok durumda mükemmel bir bahane oluşturur." "Hayır. Zihnimi boşaltmam ve yeni bir plan yapmam gerekiyor. Bunu yapmak istememin tek bir yolu var."

"Şu anda öpüşmüyoruz!" Omzuna bir tokat atıyorum ve o da teslim olmak için ellerini kaldırıyor.

"Şaka yapıyordum ama yine de seni ikna etmeyi umuyordum." Dalga geçiyor, belli ki her zamanki gibi ortamı yumuşatmaya çalışıyor ama ben bunda hiçbir espri bulamıyorum

durum. "Tamam, bunu düşünelim..."

Yumruklarım sıkılıyor ve ben etrafıma bakıp bulduğum her yüzü inceleyerek peşimizde olabilecek kişiyi ararken sesi uzaklaşıyor. Bizi bekleyenleri. Herkes gülümsüyor ya da konuşuyor. Herkes hariç...

Vücudum buza dönüşüyor, yüzümden kan çekiliyor. Bu

o.

Boğazımdan yükselen paniği yutuyorum ama artık çok geç.

Başını bana doğru çeviriyor. Bunun ağır çekimde gerçekleştiğini görüyorum ve beynimde kayıtlı olan son planı uyguluyorum. Liam'ın takım elbise ceketinin yakalarını kavriyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Ağızı aç bir şevkle benimkine doğru hareket etmeden önce sadece bir an için şaşkın kalıyor. Öpücüğünden şu anda bir şekilde sırttığını anlayabiliyorum. Bir elini belime, diğerini de başımın arkasına dolayarak vücudumu daha iyi kavrayabilmek için yeterince eğiyor. Sonra dudaklarımı ayırıyor ve alt dudağımı dişleriyle ağızına çekiyor. Dizlerimin bağı çözülüyor ve beni tutması için ona güvenerek içine düşüyorum. Beynimin arkasındaki bir şey bunu durdurmam için bana bağılıyor ama bedenim dinlemiyor. Kollarımı göğsünden yukarı kaydırıp boynuna doluyorum ve alt dudağının tadına bakarken onu daha da yakınımaya çekiyorum. Derin ve alçak bir yerden inliyor ve bu içimde bir heyecan yaratıyor.

Hiç böyle öpülmemiştim. Ben hiç böyle öpüşmedim. Bu yepyeni bir macera. Aynı anda hem uçuyor hem de serbest düşüş yapıyormuşum gibi hissediyorum. Belki de Liam'ı öptüğüm içindir - bana durmadan yalan söyleyen adamı. Beni kaçırdı ama aynı zamanda bana değer verdi. Onun nasıl bir adam olduğunu tam olarak bildiğimi sanıyordum ama her seferinde yanıldığımı kanıtladı. Beni şaşırtıyor ve ben bundan zevk almaya başladım.

Göğsümde bu adam için kalbimi ve ruhumu yıkmaya hazır bir ateş var.

Daha önceki tüm çekincelerim yok oldu. Kalbimin kontrolünün, bu öpücüğün kontrolünün bende olduğunu sanıyordum ama şimdi hiç de öyle olmadığını fark ediyorum. Onu itmek asla işe yaramayacaktı; çarpışmak kaderimizdi. Ve çarpıştık da. Şimdi onu öpmeden duramıyorum. O, doyurmam gereken bir bağımlılık.

Dili dudaklarımda gezinirken elleri yanlarımdan aşağı süzülüyor. Onun çok yetenekli ellerinde macun gibiyim.

Ona söylemek zorundayım.

Nabzım yavaşlıyor. Hayır. Yapamam. Şu anda olmaz. Sebastian buradayken olmaz.

Dudaklarımı uzaklaştırıyorum, o da geri çekiyor, gözleri donuklaşıyor. "Beni istediğini biliyordum."

"I..." baktım. Sebastian gitmişti.

Kendimi Liam'dan kurtarıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "F planı zamanı," diyorum.

"Lütfen daha fazla öpüşme olduğunu söyle çünkü bu inanılmazdı," diyor Liam. "Yine de, ben alalım derim-"

Işıklar sözleri kesiliyor. Kolları kayboluyor ve tek bir şey göremesem de gittiğine dair belirgin bir izlenim .

"Liam?"

Bir el ağzımı kapatıyor. Bir diğeri belime dolanıyor. Ralph Lauren'in ezici kokusu duyularıma nüfuz ediyor. Midem bulanıyor.

"Merhaba aşkım," diye fısıldıyor Sebastian kulağıma, kaba sakalıyla yanağıma kaşıyor. "Beni özledin mi?"

OceanofPDF.com

Chapter 22

Liam

HAYIR, HAYIR, HAYIR. Plan bu değildi. Endişe göğsümü pençeliyor. Ama onun yenen pençesine teslim olmak yerine nefes alıyorum. Sorun yok. Uyum sağlayabilirim. Yeni bir plan yapacağım. Elektrikler kesildi. Önemli bir şey değil. Kötü bir şey olmak üzere değil.

Bunu kendime kaç kez söylersem söyleyeyim, midemdeki düğüm daha da büyüyor. Çoktan kötü bir şey oldu. Plan buydu.

Mücevher kutusunun hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için çantamı yokluyorum.

Etrafımdaki insanlar görmek için telefonlarının ışıklarını kullanıyor, ben de kendiminkini çekip çıkarıyorum. Gece görüş gözlüklerim şu anda pek işe yaramıyor.

"Serena?" Işığı ona tutuyorum. Ama o gitmişti.

Tam buradaydı.

Biri onu kaçırdı. Farkına varmak bana bir yük treni gibi çarptı.

Kanım daha hızlı pompalanıyor. Dinlemeli ve bunun bir tuzak olduğunu anladığı anda onu dışarı çıkarmalıyım. Önce büyükbabam, şimdi de o. Etrafımdaki insanları tehlikeye atmadan ne zaman vazgeçeceğim?

Işığımı balo salonunun üzerine tutuyorum ama işe yaramıyor. Diğer yüzlerce el feneri deli gibi etrafta dolaşüyor, ortalığı kasıp kavuruyor.

Kulüp. Hiçbir şey göremiyorum.

Küfrediyorum, sonra dönüyorum, içgüdüsel olarak arka çıkışa yöneliyorum - onların kullanacağı çıkışa.

Serena'yı bulmaya kadar odaklandım ki, çok geç olana kadar adamı görmedim.

Boynuma keskin bir şey çarpıyor ve vücudum uyuşuyor.

Bu sadece kötüden daha kötüye gitti.

Kendime geldiğimde ilk fark ettiğim şey bir teknede olduğum. Karanlık savrulan kamara bunu kanıtıyor. İkinci şey ise çantamın gitmiş olması. Büyükbabamı geri getirebilecek tek şeyi kaybettim. Bunun bir rüya olmasını dileyerek gözlerimi kısıtıp kapatıyorum. Ama onları tekrar açtığımda kaderim aynı kalıyor.

Bekle... Bu teknede tanıdık gelen bir şey var. Gözlerimi kırpıştırıp ne olduğunu bulmaya çalışıyorum. Alet kutuları, bazı balıkçılık malzemeleri, bir sörf tahtası ve... üzerinde LH harfleri olan bir can simidi.

Bu *benim* tekne. O embesiller yatımı çaldılar! Bu ne cüret!

Yıllardır adımımı bile atmadığım depodayım. Bu da şu anda işime yaramadığı anlamına geliyor.

Buraya hiç silah saklamadım. Bariz bir dikkatsizlik.

Ellerim ve ayaklarım birbirine o kadar sıkı bağlandı ki el ve ayak parmaklarım uyuştı.

Bir çıkış yolu ya da herhangi bir bıçak bulmaya çalışarak kıpırdanıyorum ve yanlışlıkla başıboş bir kutuyu tekmeliyorum. Burayı temizlemekten kim sorumluyorsa maaşından kesinti yapıyor.

"Liam?" Karanlıkta bir ses beni buluyor.

"Serena?" Kalbim aynı anda hem yükseliyor hem de düşüyor. O burada. Ama burada olmamalı. Kendimi nefes almaya ve onu bulmaya odaklanmaya zorluyorum. "Neredesin?"

"Bu tarafa," diyor, sesinde zar zor fark edilebilen bir yalpalama. Serena korkmuyor; ağlamıyor ve bu küçük yalpalama kalbimin ona doğru atmasına neden oluyor. Onu korumak için, bu kabusu ortadan kaldırmak için. Bunların hepsi benim suçum.

"Konuşmaya devam et, seni bulacağım," diyorum, sesinin geldiği yöne doğru kayarak.

"Bu direğe bağlıyım. Büyük kutu görünümlü şeyin etrafından dolaş." "O bir jeneratör."

"Nereden biliyorsun?" Cevap vermedim ve ikiyle ikiyi bir araya getirmiş olmalı. "Bu senin teknen mi?"

"Teknik olarak, bu bir yat."

Kıkırdıyor... Yoksa ağlıyor mu? Daha hızlı hareket ediyorum.

Her hareket ipin bileklerime daha sıkı saplanmasına neden oluyor ama durmuyorum. Onu görene kadar kıpırdanıyor ve kıvranıyorum. Ay ışığının bir karesi yüzüne vuruyor, dağınık saçları ve yanağındaki ruj iziyle gölgelenen güzel çerçevesini aydınlatıyor. Elbisesi o kadar yırtık ki omuzlarına zar zor tutunuyor ve yırtmacı neredeyse kalçasına kadar geliyor.

"Sana zarar verdiler mi?" Homurdanıyorum, sonunda ona ulaştım.

"Hayır," diyor, sesi artık zar zor duyuluyor, "ama duyacaklar."

"Hey." Onun bağlı ellerini tutup kendi ellerime koydum. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Peşinde oldukları benim. Seni bırakmaları için onları ikna edeceğim."

Başını göğsüme doğru sallıyor. "Yapmayacaklar."

"Beni hafife alıyorsun, sevgilim."

"Liam..." Bana bakıyor ve gözlerinde beni dehşete düşüren bir şey görüyorum. Korku o kadar derin ve yaralı ki ruhumda hissedebiliyorum. "Benim için buradalar."

Başımı salladım. "Anlamıyorum."

"Artık çok geç," diye fısıldıyor. Nefes alışları hızlanıyor ve eminim ki hiperventilasyonun ya da panik atağın eşiğinde.

"Hey..." Bağlı ellerini göğsüme koyuyorum, böylece kendi kalp atışları yerine benim kalp atışlarıma odaklanabiliyor. "Derin nefes al. Al ve ver."

Uyuyor, düzensiz bir nefes alıyor, tutuyor ve sonra .
Döngüyü tekrarlıyor.

"Aferin kızıma." Bağlı ellerimi kaldırıp çenesini ve yanaklarını kavırıyorum. "Seni güvende tut, Serena, söz veriyorum. Benden şüphe etme, sevgilim." Daha iyi düşünmeden eğilip alnına bir öpücük konduruyorum.

"Sanırım içinde bulunduğumuz durumu unutuyorsunuz," diyor sesi umutsuzluğa yaklaşarak. Ama her şey düşünüldüğünde, durumun o kadar da vahim olduğunu söyleyemem. "Okyanusun ortasında bir teknenin dibinde bağlıyız, silahlı adamlar tarafından kaçırıldık."

"Ve o yarık çok yüksek," diye mırıldanıyorum. Bana göz kırpmıyor.

"Ne? Bizi öldürecek şeyler söylediğimizi sanıyordum."

Yumuşak bir gülümseme aradan sızmakla tehdit ediyor. "Peki, Bay Kapsamlı Planlar. Bundan nasıl kurtulacağız ve nereye gittiğimize dair bir fikriniz var mı?"

Küçük pencereden bakınca uzakta bir sahil görüyorum. Emin değilim ama neredeyse Hastings'e benziyor. Hâlâ Manş Denizi'ndeyiz. Bu daha ideal olamazdı. Bizi Fransa'ya götüreceklerini düşünmüştüm ama sadece İngiltere'yi dolaşmışlar.

"O bıçak hala elbisenin içinde mi?"

"" Onu tutmaya çalışıyor ama elleri çok sıkı bağlı. "Alabilir miyim?" diye soruyorum.

Başını sallıyor ve ben de fermuara uzanıyorum. Garip bir açı ama hassas fermuarı bıçağın sapını kavrayacak kadar aşağı indirmeyi başarıyorum.

"Bana ellerini ver."

Bileklerini uzattı ve ben de ipi gördüm. Kalın ve yavaş ilerliyor ve yaklaşan rıhtım yaklaşıyor. Bir seçim yapmak zorundayım.

"Beni dinle. Biraz daha yaklaştığımızda, atlayacaksın. Batıya gideceksin. Bir bağlantım var-"

"Liam, dur. Neden bahsediyorsun sen?"

"Yeterli zamanımız yok. Senin de buradan gitmen gerek." "Ama onlar beni istiyor, seni değil."

Ellerini serbest bırakırken ona yarım bir gülümseme veriyorum. "Ah Cruz, her şey seninle ilgili değil. Belki de sadece hazineyi istiyorlardır." Uğursuz havayı hafifletmeye çalışıyorum ve ayaklarının dibindeki ip üzerinde çalışmaya başlıyorum.

"Liam, ben ciddiylim." Başını kararlılıkla sallıyor. "Ya seni öldürürlerse?"

Kahverengi gözlerinin bana odaklandığından emin olacak kadar duruyorum. "Uğruna ölmeye değer bir dava."

"Kapa çeneni. Kesmiyorum. Ve bunu biliyorsun. Git buradan. Her zaman yaptığın gibi ortadan kaybol."

Yüzünü tutuyorum. "Kimsenin sana ne kadar özel olduğunu söylemediğine inanmaya başlıyorum." Bunun son öpücük olması ihtimaline karşı dudaklarına yumuşak, kalıcı bir öpücük konduruyorum. Sonra geri çekiyorum. "Ve sana düzeldiğimi söylemeye çalıştığımı inanıyorum. Bir centilmen olduğumu söylemeye cesaret edebilir miyim?"

"O zaman özgür kal ve benimle gel."

"Ben kalıp yatta büyükbabamı arayacağım, sonra da seni takip edeceğim." Yat dalgalanmanın olmadığı bölgeye girerken yavaşlıyor ve o istese de istemese de ben konuşuyorum. Zamanımız yok. "Bu kapıdan sola döneceksin. Hemen sağa dön, sonra sola. Bu sizi yatın arkasına götürecektir. Karaya vardığında, Lambeth ve Cove'un köşesinde sarı bir kulübe var. Şehrin batı tarafında. Terry adında bir adam orada yaşıyor. Ona "Vail'den bir şişe Bordeaux ile geçtiğini" söyle. mı? Aynen böyle söyle."

Başını sallarken hareketleri titriyor. "Anladım."

Ayağındaki ipi çıkarıp onu yukarı itiyorum. "Elbiseni kesmeme izin ver. Seni aşağı çekerken yüzemezsin. Kuzeye yüz. Sadece arka sokakları kullan."

Hiç tereddüt etmiyor ve ben hızla çalışıp sevgili elbiseyi keserken ayağa kalkıyor. "Gitmek zorundasın. Şimdi."

"Liam, acele et. Benimle gel," diye yalvarır.

"Benim için endişelenme, aşkım. Bir planım var."

Merdivenlere yöneldi ama omzunun üzerinden bana bakmak için döndü. "Senin için geri geleceğim."

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Yapma." Ve sonra gitti.

Hmm. Biraz daha tartışmasını beklerdim.

Chapter 23

Serena

Liam'ın talimatlarını izleyerek merdivenlerden ana güverteye çıkarken bacaklarım titriyor. Sırtımı duvara dayayıp gölgelerden uzak durarak kamaranın etrafında parmak uçlarımla dolaşıyorum.

Sesler.

Korku uzuvlarımı sarıyor, beni felç etmekle tehdit ediyor. Ama Liam bana elime geçecek tek şansı sundu ve ben bu fırsatı boşa harcamayacağım. Bu onu Sebastian'ın ellerine bırakmak anlamına gelse bile.

Takviye kuvvetlerle geri döneceğim.

Teknenin bu tarafında sadece bir adam var ama o da telefonuyla karşı yöne bakıyor. Şansımı deniyorum. Sessizce küpeştenin üzerine tırmanıyorum ve vücudumu indiriyorum. Batının hangi yönde olduğunu bildiğimden emin olana kadar gökyüzünü inceliyorum.

Bir süre bekliyorum, hızlı nefesler alıp veriyorum, kendimi hazırlıyorum ve sonra denize düşüyorum.

Buz gibi su tenimi paramparça ediyor ve çığlık atmamaya çalışarak nefesimi tutuyorum. Yüzeye çıkmak yerine, dalabildiğim kadar uzağa dalıyorum. Batıya doğru yüzüyorum, nefesimi tutuyorum, bedenimi uyuşturan acıyla rahatlamaya zorluyorum ve bir daire çizerek yüzmek için dua ediyorum.

Normal şartlar altında nefesimi neredeyse beş dakika tutabilirim. Ama baskı altında bu süre üçe yaklaşıyor. Bu üç dakikanın her acı dolu saniyesini sayıyor, yavaşça kıyıya, en azından kıyının olduğunu hatırladığım yere doğru ilerlerken teknenin geçmesi için dua ediyorum, ama burası çok karanlık ve çok yorgunum.

Yukarı çıkıp biraz hava almalıyım. Ama ya beni tekrar bulurlarsa?

Bir dakika daha burada kalacağım. Saymaya devam ediyorum ama ciğerlerim yanıyor ve vücudum oksijenin suyun altında kalma emrime karşı isyan etmeye değer olduğuna karar veriyor.

Başım su yüzeyine çıkıyor ve hava emiyorum. Etrafıma bakınıp tekneyi arıyorum ama şu anda rıhtıma yaklaşıyor.

Düşünmüyorum; sadece yüzüyorum. Batıya doğru gidebildiğim kadar uzağa. Göğsüm ağrıyor ve bedenim kurşun bir top gibi karanlık uçuruma düşmekle tehdit ediyor ama durmuyorum. Uzaktan gelen bağırıışları duyduğumda kıyıya yaklaştım. Sonra silah sesi.

Hayır! Hayır! Liam.

Göğsümde bir bomba patlıyor sanki. Kendimi kayalık kıyıya çekerken gözyaşlarım sel oluyor. Düşüyorum, sivri kayalar bacaklarımı kesiyor ama devam ediyorum. Sert zemine ulaştığımda koşuyorum.

Sebastian'ın adamları dakikalar içinde her yeri saracak. Mümkün olduğunca uzağa gitmeliyim.

Arkama bakmıyorum ve düşünmüyorum.

Koşuyorum. Ve koşuyorum.

Ve koş.

Saatler sonra, bitkin düşmüştüm. Bedenimi ve ruhumu tüketen acıya rağmen sadece sıkı eğitimim sayesinde dik durabiliyorum. Nerede olduğumu bilmiyorum ve kilometrelerce daireler çizerek koştuğumdan korkuyorum. Açım, susuzum ve donuyorum. Uzunlarım ölü gibi, başım zonkluyor. Düştüğüm yerde bacağım kanıyor ve ayaklarım tamamen uyuşmuş durumda. Vücudumu dik tutmak ve bir ayağımı diğerinin önüne atmaya devam etmek için tüm çabamı harcıyorum. Her adım bir öncekinden daha çok acıtıyor.

O kadar yorgunum ki zihnim bana oyunlar oynuyor. Her gölge dışarı fırlayıp beni yakalıyor gibi. Sanki Sebastian'ın gözlerini sırtımda, en zayıf olduğum anda saldırmak için bekliyor gibi hissediyorum. Devam etmekten başka çarem yok.

Bir sokak görüyorum ve son iki saattir her sokak tabelasında olduğu gibi umut göğsümü aydınlatıyor. Yeşil Sokak.

Bir hıçkırığı bastırdım ve
devam ettim. Hunt Dr.

Snow Cottage Rd.

Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Liam bana yeterince iyi tarif etmedi ve bütün gece kimseyi görmedim. Herkes yatakta, olmasalar bile bana yardım etmek istemezlerdi. Derinlerden gelen bir korku gibi görünüyorum. Liam'ı lanetlemek istiyorum ama zaten yeterince lanetlenmiş durumda. Hayatta kaldı mı?

Hayatta kalmak için ona ihtiyacım var.

Yorgunluğa yenik düşüp kendimi ağlayan bir söğüdün altına saklamak ve ağlamak üzereydim ki bunu gördüm. Lambeth.

Kanlı ayaklarım yeniden canlanıyor ve köşedeki eve doğru koşmaya başlıyorum.

Saat neredeyse sabahın üçü olmalı ama umurumda değil. Çürük merdivenleri koşarak çıktım ve kapıyı yumrukladım.

Hemen çatırdayarak açılır. "Evet?" diye sorar karanlıktan gelen huysuz bir ses. "Vail'den bir şişe Bordeaux ile geçtim."

Kapı hemen kapanıyor.

Yanlış mı söyledim? Hatırlayamıyorum. Çok yorgunum ve üşüyorum.

Sonra mandalın açıldığını duyuyorum ve yattan atladığımdan beri ilk tam nefesimi alıyorum.

Kapı açılıyor ve meçhul kişi beni içeri çekiyor. Bir ışık yanıyor ve bir anlığına kör oluyorum. Ama tekrar odaklanabildiğimde çığlık atıyorum.

Chapter 24

Liam

"*Sen mi?*" Serena ılık atıyor. Gözleri vahşi ve manik. Dehet içinde. Son iki saattir onun gelmesini beklerken ben de aynı şeyi hissediyordum. Sebastian'ın onu yakaladığına ikna olmuştum.

"Beni gördüğüne biraz daha sevinirsin diye dnmtm." Belli ki çok erken.

"Bir silah sesi duydum!" Göğsüme vurdu ve ruhumun derinliklerinden gelen bir iniltiyi bastırdım. "ldğn sanmıştım." Sesi kesiliyor ve bir adım ne çıkıp sağ elimle ona uzanıyorum ama kollarımı itiyor. "Ne yaptın sen? Buraya nasıl geldin? Bütün bunlar bir oyun muydu?"

"Hayır, yemin ederim. Yanamalarından bir dakika önce tekneden inmeyi baardım. Kim ateş ettiyse çok kötü nişan almış. Doğruca buraya geldim. Neden bu kadar uzun sürdü?"

Söylenecek bir başka yanlış şey daha.

Gözleri alev alev yanıyor. "Neden bu kadar uzun sürdü? Bana iki yn verdin Liam. *İki yn!* Ayaklarım kanıyor, donuyorum ve... ve kızgınım!" Bir kitap aldı ve bana fırlattı.

"Paha biçilmez eserleri atmayı keser misiniz?"

"Bu kadar sinir bozucu olmayı keser misin?" diye bağıyor. Sonra bana doğru koşuyor ama beni yere serecek gücü yok. Onu yakalıyorum, donmuş bedenini göğsümde sıkıca tutuyorum.

Korkusunu hissedebiliyorum, sanki onunkinden tenime bulaşıyor. Ben de korkuyorum. Çünkü büyükbabam o gemide değildi. Korkuyorum çünkü Serena haklı. *Onun* peşindeler, bu da aramayı bırakmayacakları anlamına geliyor. Ve ne yaparsam yapayım, sevdiğim herkesi bu karmaşadan kurtaramayacağım için korkuyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye göğsüme doğru bağıyor ve her kelimeyi yumruklarıyla nokt alıyor.

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum." Başının arkasını okşadım. Vücudu çöküyor ve onu yanıma alıyorum. Onu sabit tutarken diğer tarafımdan acı fışkırıyor ama bu onun çektiği acıyla kıyaslanamaz bile. Bu eziyetle başa çıkabilirim. Bunu hak ediyorum. Onu mutfağın yanındaki küçük yatak odasına götürürken, titrek nefeslerinin her biri hançeri kalbimin derinliklerine saplıyor.

Terry iki saat önce onu bulmaya yardım etmek için dışarı çıktı. Gitmek istedim ama beni kalıp beklemeye ikna etti. Beni gerçekten kandırdı. Bayılmışım ve kendime geldiğimde gitmişti.

Çünkü yalan söyledim. Sebastian'ın adamları ıskalamadı. Kurşun sol koluma saplandı ve Terry onu çıkarmak ve bir dikiş seti ve dezenfektan olarak bir şişe konyaktan başka bir şey kullanmadan beni dikmek zorunda kaldı.

Ayrılmak ve Serena'nın boş bir eve gelmesini istemedim. Ama bunun bir önemi olmamalıydı. Gitmeliydim. Serena son birkaç saat içinde cehenneme gidip geldi ve bu kırılmaz kadını tamamen kırdı.

Onu yatağa oturtuktan sonra şifonyeri karıştırıp kıyafet arıyorum. Onları yatağın üzerine bırakıyorum ve Terry'nin daha iki saat önce kullandığı ilk yardım çantasını arıyorum. Bir havluyu ılık suya ve döndüğümde onu kuru gömleği giymiş halde buluyorum ama donmuş bacaklarına pantolonu geçiremiyor. İşte o zaman ne kadar kötü durumda olduklarını anladım. Neredeyse morarmışlardı ve dizlerinden ayak parmaklarına kadar kan içindeydiler.

Lanet ediyorum. Gemiden aynı anda inmeliydik. Onu asla yalnız başına dolaşmaya bırakmamalıydım, özellikle de böylesine travmatik bir olaydan sonra.

"Bırak yardım edeyim." Altına diz çöküp sıcak havluyu bacaklarına sarıyorum. Tıslıyor ve vücudunu bir ürperti sarıyor. "Çok özür dilerim,

Serena."

Konuşamıyor. Konuşabildiğinden emin değılim, ağızı geveliyor ve vücudu kasılıyor... neredeyse hipotermik olmalı. Onu hemen iyileştirmeliyim. Havluyu çıkarıp açık yara olmadığından emin olmak için etrafı silerken inliyor. Sadece birkaçı derin ama antiseptik sürüp bandajlıyorum. Sonra ayaklarını eşofmanın içine sokup kalçalarına kadar kaydırıyorum. Sonra bir çift çorap ekliyorum. Her katmanda biraz daha az titriyor gibi görünüyor. Ama sıcak olmaktan çok uzak.

"Yatağı gir," diyorum, ayağı kalkmasına yardım ederek. Altına girmesi için battaniyeleri kaldırıyorum. Yerleştikten sonra, son bir buçuk saattir ocakta ısıttığım çaydanlıktan bir fincan çay dolduruyorum.

"Buyurun." Oturmasına ve çayı tutmasına yardım ediyorum. Donmuş mor dudakları fincana yapışmak için mücadele ediyor ama bir yudum alıyor, sonra bir tane daha. Bitirdiğinde fincanı komodinin üzerine bırakıyorum ve yatağı, onun yanına giriyorum.

Vücudumu onun yanına kaydırıyorum, bacaklarımızı birbirine doluyorum ve kolumu karnına doluyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye kekeliyor.

"Sen benim tarafımdaydın. Kıskanıyordum." Omzuna bir öpücük konduruyorum. "Sadece bir dakika kalabilirsin. Sana hâlâ kızgınlım."

"Bana sonsuza kadar kızabilirsin. Ama bana söylemen gerek."

"Sana neyi anlatayım?" Büyük bir çabayla kollarımda dönüyor ve bedenini daha da yakınlılaştırıyorum. Bana bakıyor ve alacakaranlıkta gözlerindeki saf işkenceyi görüyorum.

"Sırların, Seraphina."

Chapter 25

Serena

SERAPHINA. Dudaklarından dökülen eski adım her türlü rahatsız edici duyguyu uyandırıyor. Bu artık ben değilim. Asla da olmayacak. Acı, şok, ihanet, keder hepsi yeniden ortaya çıkıyor ve ruhum için savaşıyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum, oda sanki etrafımı sarıyor. Hatırlamıyor. Hatırlayamaz.

"Parçaları birleştirmem biraz zaman aldı. İyi iş çıkardığımı söylemeliyim. Seni tanıyamadım bile," diyor Liam. Bir ürperti bedenimi sarıyor ve Liam beni sıcaklığına daha da bastırarak battaniyeleri daha sıkı sarıyor.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Bakışlarının ağırlığı altında eziliyorum. Eğer biliyorsa, bu hatırladığı anlamına gelir. Ve beni hatırlamasını, ortak geçmişimizi hatırlamasını istemiyorum. Çünkü o zaman sonrasında ne olduğunu açıklamak zorunda kalacağım.

"Yüz yapınız farklı. Dudaklarınız daha dolgun. İnsanların estetik ameliyat yaptırmasının sadece iki nedeni vardır." İğrenç mavi gözleri benimkilere dikiliyor ve vaat ettikleri şey hoşuma gitmiyor. "Daha güzel görünmek için ya da saklanmak için. Önceden de muhteşemdin, bu yüzden ikincisi olduğunu biliyorum." Bir elini yanağıma götürerek yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor. "Ne zaman

anlatır mısın?" diye fısıldıyor. Üzerimdeki tutuşu gevşiyor, nazik ve kalp kırıcı bir şeye dönüşüyor.

"Asla," diyorum dürüstçe. Yorganın sıcaklığı ve Liam'ın vücudu soğuğun etkisini azaltıyor ama damarlarıma yeni bir korku yerleşiyor. Elbette anlamıştı. "Ne zaman öğrendin?"

"Seni kaçırdıktan hemen sonra. Saç çizgindeki yara izini görene kadar emin değildim." Tam o noktaya yumuşak bir öpücük konduruyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Söyleyemem. Çok fazla şey var. On beş yıl önce oraya yapılmasına yardım ettiği yarayı uzun zaman önce unutmaya çalıştım. Beni atları görmek için komşunun arazisine gizlice girmeye ikna etmişti ama dikenli telleri yanlış değerlendirmiştim. Derin bir kesikti ama büyükanneme göstermeye çok korkmuştum. Başına bela olmamdan nefret ederdi. Liam'dan da nefret ederdi ve onun beni kötü etkilediğini söylerdi. Bu yüzden, genç Liam iyileşene kadar neredeyse tüm yaz boyunca her gün yarayı yapıştırmama yardım etti.

Liam bana doğru eğiliyor, ama gözlerim bulanıklaştı ve yüzünü .

Yanağımı okşuyor. "Bunu sana kim yaptı? Kim korkuttu seni? Kim saklanmanı sağladı?"

"O..." Kekeliyorum. Dudaklarım titriyor ve bir mucize eseri, yıllardır kaçındığım kelimeleri söylüyorum. "Sebastian Sanchez."

"Kim o?" Liam soruyor, gözleri bir anda daha da sertleşiyor.

Nefesim hızlı ve sık geliyor ve gömleğini kavıyorum, savrulan anılara karşı sabitliğin tadını çıkarıyorum. Birbiri ardına bana doğru uçuyorlar ama bir tanesini yakalayacak kadar yavaşlatamıyorum. Tenim soğuk ama bedenim çok sıcak. Terliyorum ve donuyorum. Hatırlıyorum ve unutuyorum.

"Seni son gördüğümde sen on dört, ben on beş yaşındaydım," diye fısıldıyor. Bir an için zihnim boşalıyor ve onun sesine odaklanıyorum. "Yaz için büyükbabamın evinden ayrılma ve yatılı okula dönme zamanım neredeyse gelmişti."

Yanağımın içini ısıırıyorum, kendime hatırlama izni veriyorum. Öncesini hatırlamak için. Liam'ın büyükbabası Henry'de sahip olduğum aileyi. Çocukken Liam'a duyduğum aşkı. Tüm yıl boyunca, yaz boyunca onunla geçireceğim birkaç ayı iple çeker, tüm yıl boyunca yapmadığım gibi güler ve oynardım. Hayatımda kaygısız hissettiğim tek zamanlardı.

"Üzerinde işlemeli papatyalar olan beyaz bir gömlek giyyordun." O anıya dönerken sesi uzak bir nitelik kazanıyor ve parmakları sırtımı gıdıklıyor. "Gitmeden önce seni öpmeye kararlıyım, bu yüzden seni o söğüt ağacının altına götürdüm."

"Reddettim."

Başparmağını çenemin altına sürüyor. "Pek bir şey değişmedi."

Keşke öyle olsaydı. "Reddettim çünkü önce seni öpmem için bana meydan okudun."

"On beş yaşındaydım, bir çocuğa biraz kredi verin. Henüz pürüzsüz olmaktan çok uzaktım."

Yüzümü onun sıcak göğsüne gömüyorum, hatırladığımda küçük bir gülümseme beni buluyor. O her zaman pürüzsüzdü. Ben de onu öpmek istemişim ama çok korkmuştum. Bana meydan okuduktan sonra gözlerimde bunu görebiliyordu. O da cesaretini topladı ve beni öptü. Hiç unutamadığım en tatlı, en yumuşak öpücüktü.

"Büyükkannen korkunç biriydi," diyor aniden, göğsü ve kolları bana sıkıca sarılıyor.

Olanları hatırladıkça midem bulanıyor. O gün Liam ve beni söğüt ağacının altında yakaladı ve beni içeri çekti. On altı yaşında hamile kalıp bebeğini bir daha dönmek üzere büyükkanneme bırakan annem gibi bir serseri daha yetiştirmek istemediğini söyledi. Ertesi gün yatılı okula gönderildim. Bu Liam'ı son görüşüm oldu. Büyükkannem ben uzaktayken öldü ve dönecek hiçbir yerim yoktu.

"Ortadan kayboldun," diyor hüzünle, sanki geçmişe dönüp neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Beni Paris'te bir yatılı okula gönderdi. Sonra vefat etti. Soyadımı değiştiren bir aile tarafından evlat edinildim," diye fısıldıyorum, sonraki kısmı ona söylemek istemiyorum.

"aramaya, e-posta göndermeye çalıştım. Seni bulamadım ama aradım. Her yerde."

"Bulunmak istemedim." Gözlerindeki acı dolu tepkiyi yakalayarak geri çekiliyorum. "Hayatımı mahvettiğin için seni suçladım." Liam'la geçirdiğim o gün dünyamı aşağı doğru bir sarmala sokmuştu. Beni evlat edinen aile berbattı. Elimden geldiğince çabuk kaçtım ama sonra daha kötü biriyle birlikte oldum. Başımı iki yana salladım. Hayatımın en korkunç zamanlarında tamamen yalnızdım. Liam'ı aramayı düşündüğüm zamanlar oldu ama o da güvenmemeyi öğrendiğim türden bir adama dönüştü ve ona olan kızgınlığım daha da arttı. Ondan gerçekten nefret ediyordum. Ama nefretin komik yanı da bu; o kadar çok tutkulu duyguyla sarmalanmış ki, birini diğerkinden ayırmak çok zor.

Hala soğuk olan tenime rağmen yatak aniden çok sıcak oldu.

Liam'ın onu neden hayatımdan çıkardığımı söylediğim için beni itmesini bekliyorum ama kolları sadece beni sıkıca sarıyor. "Suç tamamen bende idi. Büyükanne'nin seni yüksek standartlara tabi tuttuğunu biliyordum ama o yaz gitmekten ve sana söylemem gerekenleri söylememekten korkuyordum."

Ona bakıyorum. "Seni öpmem için bana meydan okumaktan başka bir şey söylemedin." Başını sallıyor ve sonra usulca gülümsüyor. "Bu benim hatamdı. Öpüştükten sonra sana ne kadar aşık olduğumu söylemeyi planlamıştım. Ama hiç fırsatım olmadı.

bir şans."

Bu kelime göğsümün içinde dönüp duruyor. *Aşk*. Hiç sevildim mi? Görünüşe göre, sevildim.

Ama bir yanıt formüle etmeye başlayamıyorum. Nasıl vereyim? Onu o zaman da sevmiştim. Ama büyükanne beni onunla yakaladığında, işte o zaman hayatım sona erdi. Kalbimin o kısmını uzun zaman önce kapattım, bir daha asla savunmasız olmamaya kararlıyım. Beni sevdiğini söyleseydi, belki her şey farklı olurdu. Onu tanıdığım iğrenç flörtçü gibi davrandığını düşündüm. Sadece bir fetih için uzanıyordu. İşte bu yüzden onu tekrar gördüğümde ondan nefret ettim. Bu dünyada nefret ettiğim tek şey oydu: zengin, güçlü, baştan çıkarıcı, insanları kendi çıkarları için kullanan bir adam.

Tıpkı Sebastain Sanchez gibi.

Ama çok yanılmışım. Liam, Sebastian'a hiç benzemiyor.

"Sebastian kimdi?" Liam sanki aklımı okuyormuş gibi soruyor.

"Çok kötü bir adamdı. O..." Soğuk beni tekrar ele geçirirken dudaklarım titriyor. Ve sonra, yedi yıldır mücadele ettiğim şey gerçekleşiyor.

Kırıyorum.

Chapter 26

Liam

Kollarımdaki ACIMASIZ, GÜÇLÜ KADIN bir bez bebek gibi buruşuyor.

Seraphina. İlk aşkım.

Restoranda sesini ilk duyduğumda sadece hayal ettiğimi düşünmüştüm. O ve ortağı göze çarpmama konusunda berbat bir iş çıkarıyorlardı. O karanlık karaoke barda yine aklımdan çıkmadı. Belki de bu yüzden kim olduğuna bakmaksızın onu öptüm. Kaybettiğim kızı özlemiştim.

Ama başından beri haklıydım. Umut etmeme bile izin vermemiştim. Ama sonra saç çizgisindeki o yarayı gördüm - benim yüzümden aldığı yarayı.

Çaydan nefret ettiğini ve benimle kavga etmeyi sevdiğini biliyordum. Ama sadece bana hiç değişmeyen gözlerle baktığında, kahkahasını duyduğumda ikna oldum.

Artık aksanlı konuşmuyor ve saçları eskiden olduğu gibi kahverengiye kıyasla simsiyah. Burnu ve yüz yapısı da farklı. Elmacık kemikleri daha yüksek, dudakları daha dolgun, kaşları farklı bir kavise sahip.

Ama bu o. Ve önemli olan da bu.

Gözyaşı lekeli yanaklarındaki saçları tarıyorum ve onu daha yakından tutuyorum, keşke yeterince büyük olsaydım, onu gerçekten ihtiyaç duyduğu şekilde koruyabilecek kadar güçlü olsaydım. Yüklerini taşıyabilmek ve içindeki bu korkudan kurtulmasına izin verebilmek için acı çekiyorum.

Konuşmasını bekliyorum ama şimdilik istediği kadar açıldığı belli.

"Bizi kaçıran oydu," diyorum onaylamak için. Adının söylendiğini duyduğumu sanmıştım ama artık biliyorum. "Sizi neden istiyor?"

"Onu birini öldürürken gördüm," diye fısıldıyor yastığa, sanki Sebastian'ın dinliyor olabileceğinden korkuyormuş gibi.

Beklediğim her neyse, o değildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Birden fazla kişi. Sekiz yıl önce onunla çıkıyordum." Koluma dokunmak için duraklıyor ve ancak o zaman tutuşumu sıkılaştırdığımı fark ediyorum.

"Özür dilerim." Kollarımı gevşetiyorum ama kalbimi gevşetmiyorum.

"Birkaç yıl çıktık. Çıkarıcı biriydi ama beni istediğini hissettiriyordu. Ne kadar ciddileşirsek, işi konusunda o kadar ketum ve savunmacı oluyordu. Oyunlarından sıkıldım ve bir gece onu bir depoya kadar takip ettim." Derin bir nefes alıyor. "Sandalyelere bağlı dört adamı vardı ve ben birini tanıdım. Peter Marquois."

Göz kırpıyorum. "Güçlü iş adamı mı?" Yaklaşık on yıl önce önde gelen bir liderdi, bir milyarderdi. Sonra ortadan kayboldu. Cayman Adaları'nda yaşadığına dair söylentiler vardı.

Serena battaniyenin çenesine yakın kenarıyla oynuyor. "Çalıntı eserlerle dolu bir sandık için tartışıyorlardı, benim arkasına saklandığım sandıkla aynı sandık. Onlar bakmıyorken, parçalardan birini aldım. Yetkililere teslim edip Sebastian' tutuklatabileceğimi düşündüm ama daha fazla kanıta ihtiyacım vardı, bu yüzden kayıt yapmaya başladım. O sırada Sebastian sandalyedeki adamları vurdu. Kaçtım. Saklandım, her şeyin bitmesini bekledim ama bitmedi. Sebastian bir av köpeğine dönüştü, bana mesaj atıp arıyor, beni bulmaya çalışıyordu. Orada olduğumu biliyordu. Depoda güvenlik kameraları olmalı. Telefonumu bıraktım, Amerika'ya kaçtım ve onun asla bulamayacağı biri oldum."

Ona sadece nasıl savaşağını öğretmekle kalmayan, aynı zamanda kendini korumak için en üst düzey kaynaklara erişimini sağlayan bir işle.

Bu kadına hayranlık duyuyorum ama kafam tamamen karışık. "Nasıl oldu da akademiye girebildin?"

"Yardım aldım," diyor basitçe, başını omzuma daha da gömüyor. Bu inanılmaz derecede dikkat dağıtıcı.

Daha sonra bu konuda daha fazla bilgi edineceğim. Bu karışıklığı düzelttikten sonra.

"Sebastian'ın görüntülere mi ihtiyacı var?" Yumruklarımı sıkıp açıyorum, bu adama vurmayı her şeyden çok istiyorum.

"Ve kutu." "Ne kutusu?"

Serena bana baktı. "Scarlett'in kutusu."

Evin içinde bir yerde bir saat tik tak ediyor. "Ne?"

"O gece depodan çaldığım obje buydu. Birine benim için ondan kurtulmasını söyledim. Ama sonra tekrar ortaya çıktı. Amelia ile birlikte."

Kaşlarımı çatarak Serena'nın başının üzerindeki iğrenç duvar kağıdını inceliyorum.

Bu doğru olamaz. Scarlett onu Atlanta'daki bir müzeden çaldı. Onunla bağlantılı hazineyi öğrenen ve çalmakta ısrar eden oydu. Basit bir soygundu. Sawyer onu çaldığında biz hazineyi araştırıyorduk. Ve onu öldürdü. Sawyer Sebastian için çalışıyordu ve kutunun peşinden mi geldi? Scarlett de yoluna çıktı ve bu yüzden mi öldürüldü? *Hayır.*

Boğazımı temizliyorum. "Sebastian kutuyu neden istedi?"

"Kanıtın orada olduğunu düşünüyor olmalı. Ya da senin gibi daha büyük bir hazinenin parçası olduğuna inanıyor ve onu bulan ilk kişi olmak istiyor."

Bu mümkün, ama daha büyük olasılıkla kanıtın orada olduğunu düşünüyor. Böyle bir adam her şeyden çok imaja önem verir. Hazine sadece güzel bir bonus olur.

"Kanıt nerede?" Cevabı bilmekten neredeyse korkarak soruyorum. "Scarlett ve ben aldığımızda kutunun içinde değildi. Başka biri mi buldu?"

"Kutunun içinde değildi. Güvenli bir yere koydum." Kaşlarımı kaldırdım. "Şimdi de benim lafımı kullanıyorsun."

"Senin için iyi oldu."

Zihnim saatte bir milyon mil hızla çalışıyor. Kutu Sebastian'da. Şimdiye kadar video kanıtının orada olmadığını öğrenmiştir. Kızacak ve hıncını... "Sebastian büyükbabamı aldı." Yatak birden daha soğuk gelmeye başladı.

Serena yutkunur. "Sanırım öyle. Ve şimdi beni istiyor."

"Böyle bir şey olmayacak. Seni güvende tutacağım." Çenemi kenetliyor ve sözlerimin samimiyetine onu ikna etmeyi umarak ellerimi sırtında gezdiriyorum.

"Pek çok şey yapabilirsin ama sen bile onunla yarışamazsın. O güçlü ve tehlikeli."

Dudaklarımı saçlarının üzerinde gezdiriyorum. "Bana olan inançsızlığından rahatsız olmaya başlıyorum."

Yanaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor. "Her şey seninle ilgili değil."

Eğer öyle olsaydı, onu istemezlerdi. Boynunun arkasını kavradım ve ağzını kendime yaklaştırdım. Birkaç dakika önce donuyor olmasına rağmen, ağzı canlanıyor ve on beş yaşındayken onu öpmeyi hayal ettiğim şekilde beni öpüyor. Zaman içinde o boşluğu doldurduk ve bugün olduğumuz insanlara dönüştük. Öpücüğümü yumuşak tutuyorum, bu sefer onu koruyacağıma söz veriyorum. Bana sarılıyor; bunun sonunda bana güvendiği için olduğuna inanmak istiyorum. Onun için o adam olmak için her şeyi yaparım. Elimi yan tarafına kaydırıyorum, kalçasını kavriyorum ve öpücüğü derinleştiriyorum.

Battaniyeler etrafımızda dolanıyor, bizi sıcaklığa ve sevgiye hapsediyor.

Kalbi mükemmel bir soygun planladı ve benimkini kaçırdı. Ben tamamen onunum. Köprücük kemiğinin açıkta kalan her santimine bir öpücük konduruyorum, ağzımı boynunun çukuruna indiriyorum ve dudaklarımı pürüzsüz teninde gezdirerek ağzına geri dönüyorum. Beni hevesle karşılıyor ve bedenimi arzuyla alevlendiriyor. Eskiden yaptığım gibi tedbiri elden bırakmak istiyorum. Ama artık öyle biri değilim. Bu kadın bir erkekte en iyisini hak ediyor - onu asla incitmeyecek ya da kırmayacak birini.

Henüz o adam olmayabilirim. Ama olmak istiyorum.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum ve o inliyor. Sırtıma dönüp onu yanıma çekmeden önce alnına bir öpücük daha konduruyorum. "Biraz uyuma zamanı, tatlım."

Bana sarılıyor ve birkaç dakika içinde nefesleri yavaş ve düzenli geliyor.

Onun uykusunu izlerken göğsüme bir his çarpıyor - uzun zamandır hissetmediğim bir şey.

İnkâr etmeye çalışabilirim ama onu daha önce bir kez sevmiştim.

Chapter 27

Liam

YER: LIAM'IN BÜYÜKBABASININ ARKA BAHÇESİ

Zaman: on beş yıl önce

Seraphina'yı iki evimizin arasındaki ağlayan söğüdün altına, tam ortaya çekiyorum. Büyükkannesi bizi buradan göremez.

"Bana göstermek istediğin şey neydi?" Seraphina soruyor. "Sen sabrın ne olduğunu biliyor musun ki?" Ona takılıyorum. "Benim için hiç işe yaramadı." Biliyorum. Bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz. "Tam orada dur ve gözlerini kapat."

Seraphina başını sallar ama yine de ellerini gözlerinin üzerine koyar. "Üzerime başka bir kurbağa koymasın iyi edersin. Nerede uyuduğunu biliyorum."

"Büyükkannen bunu söylediğini duysa ne düşünürdü?" Yanakları pembeleşirken kıkırdıyorum. Büyükkannesi aşırı korumacı ama en azından babam gibi kötü niyetli değil. Yarın eve gitmekten korkuyorum ama sadece bir haftalığına. Bu yazlar, babamdan uzakta, benim sığınağım. Sadece ben ve büyükbabam.

Ve Seraphina.

"Göster artık bana."

Küçük tuvali ağaç dalının altından çıkarıyorum. Ellerini yüzünden sıyrıp tuvali üstüne yerleştiriyorum. "Onları açabilirsin," diye fısıldıyorum, aniden korkuyorum. Ya nefret ederse? Ya berbat olduğunu düşünürse? Hiç böyle düşünmez. Ona verdiğim her resme bayılıyor, sonra hemen aynı şeyi nasıl yapacağını öğretmemi istiyor. Ona ne kadar öğretmeye çalışsam da sanatsal biri değil. Ama sanata karşı bir sevgisi var.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve sonra kocaman oldu. "Beni mi çizdin?"

"Yazın başında başladım. Çok uzun sürdü çünkü güzelliğini bir türlü yakalayamadım."

Yanakları kıpkırmızı olur ve gülümsemesini bastırır. "Teşekkür ederim, bayıldım." Onu göğsüne bastırıyor.

Planımın ikinci adımının zamanı geldi. "Beni özleyecek misin?" Bir adım daha yaklaşarak soruyorum.

Tek omzunu kaldırıp dudaklarını yana doğru büzüyor. "Muhtemelen hayır, başımı hep büyükannemle belaya sokuyorsun."

"Birinin sana nasıl eğleneceğini öğretmesi gerek." Alay ediyorum. "Kabul et, beni özleyeceksin."

Gülümsemesi biraz azalıyor. "Evet, öyleyim."

Sadece on beş yaşında olabilirim ama aşkı biliyorum. Ya da belki de ailemden hiç görmediğim için yokluğunu biliyorum. Seraphina bu dünyada beni anlayan tek kişi. Kendimi bildim bileli benim arkadaşım. Ve bu gece, ona nasıl hissettiğimi söylemeye kararlıyım.

Bana o koyu kahverengi gözleriyle bakıyor, hala meraklı ve masum. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve bütün gece çalıştığım kelimeleri söyleyemiyorum.

"Beni öpmen için sana meydan okuyorum." Çalıştığım şey bu *değildi*.

Seraphina'nın gözleri kısılmadan önce genişler. "Eğer bir öpücüğü çok istiyorsan büyükanneme sorabilirsin."

"Tavuk musun sen?" Alay ediyorum, çünkü Seraphina'yı tanıyorum. Oyunu böyle oynuyoruz. Bunu bir meydan okuma haline getir ve o da kazanmak zorunda kalsın. kolay yolu seçiyorum; beni reddedeceğinden korkuyorum ve bu beni öldürebilir.

Ama ilk hamleyi yapmasını sağlayabilirsem.

"Ben tavuk değilim. Ve seni öpeceğimi hiç söylemedim."

"Yapmayacağını hiç söylemedin." Ona doğru eğildim; son zamanlarda büyüme atağına geçtim ve onun üzerinde yükseliyorum. Onu böyle kıskırttığım için çok kötüyüm. Erkek gibi davranmalıyım, babamın her zaman söylediği gibi. Gözlerine bir bakış fırlatıyorum. O çok aşına koyu renk gözlerinde kararlılık var ama

başka bir şey de var. Korkuyor. Bu daha da ölümcül. Korkarsa bana her şeyi yaptırabileceğini biliyor. Büyükannesine karşı dururum, okyanusları yüzerim ya da bu durumda onu öperim.

Öne çıkıyorum ve iki yanını tutarak dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Nefes nefese kalıyor ama çekilmiyor, onun yerine dudaklarını benimkilerle birleştiriyor.

Kalbim bazen yaptığı o garip atışı yapıyor. Uçuyormuşum gibi hissediyorum. Seraphina'yı öpüyorum.

Ama ben değilim. Seraphina gitti, büyükannesi tarafından ağacın altından sürüklenerek çıkarıldı. "Sana bir daha o çocuğun yanına gitme demiştim."

"Ama ben-" Seraphina'nın itirazları yüzüne inen bir tokatla kesilir. "Bırak onu!" Bağırıyorum. Büyükannesi döndü, elinin tersiyle Yüzüme kör edici bir güçle vurdu.

"Bu senin hatan evlat. Ve bu Seraphina'nın son şansıydı," diye bağırıyor büyükannesi, sonra Seraphina'ya dönüyor. "Seninle işim bitti."

Peşlerinden koşmaya çalışıyorum ama büyükbabam aniden orada beliriyor ve beni geri çekiyor. "Bırak beni," diye bağırıyorum, onunla mücadele etmeye çalışıyorum ama onu incitmemeye dikkat ediyorum.

"Onu bırakmalısın, evlat. O iyi olacak. Ben ona göz kulak olurum."

Ondan ayrıldım ve tabloyu almak için ağacın altına koştum, ertesi gün ayrılmadan önce ona vermeyi planlıyordum. Ama onu bir daha hiç görmedim.

Ve belli ki iyi değildi.

Chapter 28

Serena

Eski bir kâbustan, soğuk terler içinde ve tanımadığım bir odada uyandım. Dün geceki olaylar, ben istemesem de yavaş yavaş geri dönüyor. Sebastian'ın beni nasıl bulup kaçırdığını, ona karşı umutsuzca mücadele ederken bile tekneye giden yol boyunca tehditler fısıldadığını hatırlamak istemiyorum. Her adımda hayatımdan endişe ederek sokaklarda koştuğumu yeniden yaşamak istemiyorum.

Dün gecenin tek iyi yanı yıllardır sakladığım bir yanımı kabul etmem oldu. Liam'ın ondan saklandığım için benden nefret etmesini bekledim. Ama bunun yerine beni öptü, güvenlik ve sevgi sözü verdi. Dudaklarımdan kaçan her sır, en karanlık parçalarımı ışığa dönüştürmeye istekli bir adam tarafından yakalandı. Ruhumun uzun zaman önce paramparça olmuş bir parçasını onardı ve *bu* yeniden yaşamaya değer. Belki şimdi Liam ve ben büyükbabasını kurtarmak için nihayet *tam anlamıyla* birlikte çalışabiliriz. Artık ona bir şey olmasına neden izin veremeyeceğimi anlıyor. Henry sadece Liam'ın büyükbabası değildi. O benim de büyükbabamdı, bana herkesten daha çok değer veriyordu. Başka kimsem yokken beni kurtardı.

Yuvarlandım. "Gitmeliyiz..." Yatağın boş tarafıyla yüzleştüğimde kelimelerim tükeniyor.

O gitmiş. Yerinde bir cep telefonu ve üzerine bir not karalanmış bir kağıt parçası var. Ve rozetim. Nasıl aldığını bilmiyorum ama küçük deri dikdörtgeni göğsüme bastırıp notu elime alıyorum.

Gittiğim için üzgünüm. Ama bu karışıklığı düzeltmeliyim. Büyükbabamı alıp küçük probleminizi çözeceğim. Sonra geri döneceğim, böylece beni içeri alabilirsin. Anlaşma anlaşmadır. Bu evde kal, ortağını ara. Ona güveniyorum.

Sevgil

er,

Liam

Notu yatağa bırakıyorum.

Onu boğacağım.

Bir elimi alnıma bastırıyorum. Kendini suçladığını ve beni güvende tutmak istediğini biliyorum ama bunu yapamaz. Dün gece nasıl dağıldığıma rağmen ben güçlü ve yetenekliyim. Beni tehlikeye atmak istemiyor ama benim meslek olarak seçtiğim şey tam anlamıyla bu. Her şeyi bir klavye tıklamasıyla düzeltemez. *O kadar* da iyi değil.

Kendimi yataktan çektim. Bunu tek başına yapmasına izin vermeyeceğim. Ama ben de yalnız yapmayacağım.

Telefonu alıp Caleb'ı aradım.

Hemen cevap verir. "Cruz?" Sesi o kadar umut dolu ki kalbim çarpıyor.

"Harris." Sesim titriyor ve bundan nefret ediyorum. Bundan daha güçlüyüm ama dün gece yaşananlar kalbimi yerinden oynattı ve değer verdiğim herkesin önünde ağzım açık, kanlar içinde kaldım.

"Neredesin? İyi misin?" diye soruyor, hiç sahip olmadığım aşırı korumacı bir ağabey gibi. Onun korumasına ihtiyacım yok ama bunun için minnettarım.

"Ben..." Duraksadım. "Nerede olduğumdan emin değilim, bir saniye." Telefonun hoparlörünü açıyorum ve konum uygulamasını buluyorum. "Hastings'deyim," diyorum, tam konumumu daraltarak.

"Orada kal. Ben sana geliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Londra'dayım. Sen aradıktan sonra doğruca buraya geldim ve o zamandan beri seni arıyorum."

Benim için mi geldi? Duygularımı dizginlemeye çalışarak başımı sallıyorum.

Caleb, "Ayrıca, bir yan not olarak, sanırım oldukça karanlık bir restorani ortaya çıkardım," diye devam ediyor.

Kendini burada neyin içine soktu? Alnımı ovuyorum. "Lütfen bana kız arkadaşını getirmediğini söyle." O baş belası kadın, bir başka talihsiz durumun ortasında kalmasını isteyeceğimiz son kişi.

"Ona nereye gittiğimi bile söylemedim." Bu daha kötü olabilir. Ortaya çıkabilir. Caleb, "Bana konumunu gönder," dedi.

Hemen gönderiyorum ve o bilgileri telefonuna yazarken bekliyorum. "Birkaç saat içinde orada olacağım."

"Yanınızda başka biri var mı?" diye sordum. "Yalnız geldim."

Bu beni inanılmaz derecede hayal kırıklığına mı uğrattı yoksa rahatlatı mı bilemiyorum. Eminim S-A-C Ford beni geri getirmek için onunla birlikte gelirdi. Tabii Caleb ona söylemediyse. Şakaklarımı ovuyorum. "Hey Caleb, kimseye bir şey söyleme, tamam mı?"

"Neden? Tehlikede misin?"

Çok fazla. "Buraya geldiğinde konuşuruz."

Kaçabilirim. Geçmiş bana nasıl yapılacağını öğretti ve kesinlikle neyin gerekli olduğunu da öğretti. Ama bir kez olsun her şeyle yüzleşmenin zamanı geldi.

Telefonu kapatıyorum ve dün gece gördüğümü hayal meyal hatırladığım mutfağa doğru ilerliyorum. Mutfağın içindeki adamı gördüğümü hatırlamıyorum.

Donup kalıyorum, kapının arkasına saklanıyorum ama bu çok saçma. Adam yetmişine yaklaşmış olmalı ve neredeyse boyu kadar yuvarlak. O bir tehdit değil. Kurnaz bir sırıtiş ve etkileyici bir bıyıkla bana dönüyor.

"Günaydın." Bana küçük bir selam veriyor.

"Uh, merhaba?" Doğrulup eşikten içeri adımımı atıyorum ve pişirdiği hamur işlerinden bir avuç alıp ağzıma atmamak için kendimi zor tutuyorum. Açlıktan ölüyorum.

"Ben Terry. Liam kendisi yokken sana bakmam için beni bıraktı. Yakında dönecek."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu o mu söyledi?"

"Evet, değer verdiği her şeyle ilgilenmem için bana çok iyi para ödüyor." Son kısımda nefesimi tutuyorum. *Değer verdiği her şey.*

"Liam'ı nereden tanıyorsun?" diye sordum.

"Oh, eski dostum."

"Ben de bir zamanlar onun eski bir arkadaşıydım." Bu adam Liam'ı gerçekten ne kadar iyi tanıyor?

"Söylemiyorsun." Terry'nin gözleri büyür. "Seni de boğulmaktan kurtardı mı?"

Yüzümdeki şoku görüyor ve gülüyor. "Liam bana senin hakkında her şeyi anlattı. Neden temkinli olduğunu biliyorum ama o iyi bir adam."

"Bunu görmeye başlıyorum."

Terry bir tepsi kek çıkarıyor. Benden başka birini mi bekliyor? "Liam beni kurtardıktan sonra karımın yakın zamanda öldüğünü ve evimi kaybettiğimi öğrendi. Onu benim için geri aldı." Küçük evi işaret ediyor. "O iyilerden biri."

Rahatsız edici bir şey kalbimi kazıyor. İşlediği suçlar yüzünden onu bu kadar sert yargılamakla aptallık etmişim. Evet, bazı kötü şeyler yaptı ama o zamandan beri kendini affettirmeye çalışıyor ve ben buna asla izin vermedim. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve konuşmayı daha güvenli konulara yönlendiriyorum. "Yani şimdi bu güvenli evle ilgilenmen için sana para mı ödüyor?"

"Evet, buna sen de dahilsin. Otur, yemeğini ye. Uzun bir gece geçirdiniz. Liam'a ikinizi avlayan o adamlarla yola çıkmamasını söyledim. Özellikle de vurulduktan sonra. Onu bir sandalyeye bağlamak zorunda kaldım. Bayıldıktan sonra dinlenebilsin diye seni aramaya gittim."

İşlenecek o kadar çok düşünce vardı ki, ama sadece bir tanesi bastırıyordu. "Vuruldu mu?" Dün gece bana yalan söylemişti. Kabul ediyorum, o sırada kendi adımları bile zar zor hatırlıyordum; çok uşümüş ve yorgundum. Ama bana yardım etti, bir kez bile şikâyet etmedi.

"Evet, çok kötü bir yaraydı," diyor Terry. "Ama merak etmeyin. İyileşecek. Peşindeki adamlar da gece vakti etrafta dolaşan yaşlı bir adamdan şüphelenmediler."

Masaya doğru ilerliyorum, söyledikleri aklıma geldiğinde bir çörek yemeye hazırım. "Onları gördün mü?"

Başını sallıyor. "Başımı salladım. Ama merak etme. Beni sana kadar takip etmediklerinden emin olmak için gecenin geri kalanında arabayla dolaştım."

"Neden?"

Bana garip garip bakıyor. "Neden ne?"

"Beni tanıımıyorsun bile. Neden beni koruyorsun?" Hiçbir yabancı bu kadar nazik olmamıştı.

Terry omuz silkiyor. "Çünkü benim işim bu." Buzdolabına dönüyor ve sanki bu kadar basitmiş gibi bir kavanoz süt alıyor.

"Teşekkür ," diye fısıldadım. Ciddiyim.

OceanofPDF.com

Chapter 29

Serena

"BEKLE." Caleb kanepede arkasına yaslanmış, başını sallıyor. Terry'nin yastıklarından birini boğmak ister gibi sıkıyor. "Baştan başla. Seni yanlış duymuş olmalıyım."

Yüzümü buruşturuyorum. ". Liam beni bir tabutun içine tıktı."

"Onu öldüreceğim." Burun delikleri alevlenir ve Terry odaya girip yastığı kollarından çeker. Caleb gözlerini kırıştırıyor, hâlâ üzgün ve kafası karışık. Bir saat önce buraya geldiğinden beri böyleydi.

"İnanın bana, onu öldürmeyi *denedim*. Ama o dokuz canlı bir kedi gibi." Ona Liam'ı da *öptüğümü* söyleyemeyeceğim çok açık. Caleb aklını kaçıır.

Caleb yüzünü ellerinin arasına alıp şakaklarını ovuşturuyor. "Tamam, yani büyükbabası rehin tutuluyor. Ama Winthrop'lar değil çünkü Liam'ın başına ödül koymadılar bile." Kafasını kaldırıyor. "Hepsi kutuyu teslim etmen için bir tuzaktı."

Parmaklarım kahve fincanımın etrafında titriyor. Sebastian şimdiye kadar kanıtın kutuda olmadığını öğrenmiştir. Bu da intikam için geri döneceği anlamına geliyor. Henry için çok geç olabilir.

"Galada tuzağı kim kurdu? Liam'ın büyükbabasını kaçıran adam mı?"

Bu benim teorim. Bu da benim hatam. Sebastian'la işler kötüye gittiğinde kime başvuracağımı bilmiyordum. Sadece iki kişiye güveniyordum: Liam'ın büyükbabası ve iş yerindeki arkadaşım. Kanıtların nerede saklı olduğunu bilen tek kişiler onlar.

"Sebastian Sanchez," diye fısıldadım.

Caleb sesimden bir şeyler duymuş olmalı ki durakladı ve merakla bana baktı.

"Peki Sebastian Sanchez *senin* için kim?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Eski sevgilim."

Ayağa kalkıp yerde volta atmaya başlamadan önce küfrediyor ve elini saçlarının arasına sokuyor. Telefonunu çıkarmış, hızla bir şeyler yazıyor. "Interpol tarafından aranıyor. Ve senden on iki yaş büyük."

Ürküyorum ve telefon ekranına geri dönmeden önce bana küçümseyici bir bakış atıyor. "Ve sen de Amelia'yla çıktığın için bana kızdın."

"Bunun arkasındayım. Her zaman çok güler yüzlü ve mutlu. Bu doğal değil ve rahatsız edici."

Caleb başını sallıyor ve telefonundan çıkardığı dosyaları karıştırırken bir şeyler mırıldanır. "Cruz, Sebastian'ın nasıl bir adam olduğunu biliyor musun? İngiltere'deki en büyük kaçakçılık şebekelerinden biriyle bağlantılı bir uyuşturucu kaçakçısı." Caleb neredeyse bağırıyor.

"Bunu zor yoldan öğrendim."

Bana bakmak için volta atmayı bıraktı. *Gerçekten* bana bakıyor. Gözleri İspanyol Engizisyonu gibi ve ben fethedilmek üzereyim. "Bazı adamları öldürdüğüne dair söylentiler vardı ama hiçbir şey çıkmadı. Kanıt yoktu..." Gözleri kısılıyor ve ben yerimde kayıyorum. "Yoksa var mıydı?"

Yutkunuyorum. Bakışları altında eriyormuşum gibi hissediyorum.

Tekrar açmadan önce gözlerini sıkarak kapatıyor. "Kanıt vardı... Sen bunu biliyordun. Saklanıyorsun."

Başımı salladım.

"Senin adın Serena mı?"

Yine yüzümü buruşturuyorum. "Artık öyle. Seraphina Costa'ydı."

Avucunu alnına bastırıyor, hâlâ . "Neden hiçbir şey söylemedin?"

Ona bir bakış attım. "Çünkü adımla eğlenme olsun diye değiştirmedim Caleb. Her şeyimi değiştirdim: yüzümü, dudaklarımı, saçlarımı. Sebastian ve adamlarının tanıyamayacağı bambaşka bir kadın olmak için irileştim."

Tekrar başını sallıyor. "Ve Amerika'ya mı kaçtı?"

"Evet. Bir süre çalıştım ve yeni kimliğimi aldım. Yüzümü ve diğer her şeyi değiştirdikten sonra akademiye girdim."

"FBI isim değişikliğini nasıl fark etmedi?"

"Öyle yaptılar," diyorum. "Kendimi kanıtlayana kadar gözetim altında tutuldum. Eski kimliğimi gizli tutmayı kabul ettiler."

"Onlara Sebastian'dan bahsetmedin mi?"

"Tek bildikleri evlatlık olduğum ve adımları değiştirmek istediğim." Alt dudaklarımı çıgınlıyorum, yıllar önce üstünü örttüğüm yalanlarla hâlâ mücadele ediyordum. Sebastian'a karşı yeterli kanıtım olmadığından endişelendim ve olayları kendi başıma araştırmaya ve kanıt oluşturmaya karar verdim. O zamanki ortağım ne yaptığımı gördü ve beni bu işe karışmamam konusunda uyardı. Ama benim ne kadar takıntılı olduğumu gördü ve yardım etmeyi kabul etti. Vurulduğunda benim için Sebastian'ın ABD'de saklandığı yerlerden birini arıyordu.

Onu *ben* öldürttüm.

Ben de tekrar kaçtım. Tayin istedim ve Arizona'da saklandım.

"Sebastian ilk kez mi sorun çıkarıyor?" Caleb beni geçmişteki suçluluk duygularımdan çekip çıkararak soruyor. "Seni nasıl buldu? Seni tanıdın mı?"

"Tam olarak emin değilim. Sadece Liam'ın büyükbabasının beni varsayabilirim.

O benim için de bir büyükbaba gibiydi."

"Büyükbabası... Liam'ı daha önce tanıyordunuz..." Caleb başını sallıyor ve bana tüm ebeveynlerin başları belaya girdiğinde çocuklarına attığı bakışı atıyor. "Ortaklarımıza yalan söyleme konusunda bir tartışma yapmamız gerekecek."

Başımı yana eğiyorum. "Tabii, başlamak ister misin? Benden ne saklıyordun?"

İşaretle telefonuna bakıyor. *Bunu* daha sonra halledeceğim. Caleb iç çekerek başını arkaya düşürüyor. "Bu çok kötü."

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sesim kırılıyor ve gözyaşlarım dökülmekle tehdit ediyor.

Caleb sehpanın üzerine eğilmiş, bakışlarımı dikkatle tutuyor. "Ama bunu düzelteceğiz."

"Düzeltebilir mi bilmiyorum."

"Elimizden geleni yapacağız. Ford'u arayacağım."

Kalp atışlarım hızlandı. "Bekle!" Caleb arama düğmesine basarken ben de "Bekle!" diyorum. "Ona gerçekte kim olduğumu söyleme, lütfen."

Caleb korkularımı anladığını belirten bir baş işareti yapıyor ama er ya da geç Ford'a söylememde ısrar edecek. "Şef," diyor Caleb telefonda. "Ajan Cruz'u buldum."

Özel Ajan Ford bir şeyler söylüyor ve bir de bakıyorum ki Caleb kamerayı yüzüme doğrultmuş. Ford'un nazik ve yakışıklı yüzü diğer ekranı dolduruyor ve gözleri sanki yaralarımı kontrol ediyormuş gibi hemen üzerimde geziniyor.

"Ajan Cruz." Ford göğsünden bir yük kalkmış gibi iç geçirir. "İyi misiniz?"

Üzerimdeki erkek kıyafetlerine bakıyorum ve bileklerimdeki ip yanıklarını ovuyorum. "Ben iyiyim."

Gözleri dikkatle üzerimde geziniyor. "Hadley'i alacağım ve yola çıkacağız. İndiğimde her şeyi bilmek istiyorum."

"Evet, efendim."

Ford Caleb'a yerel bir güvenli evin yerini söylüyor ve sonra görüşme sona eriyor. Aynı anda hem rahatlamış hem de gergin hissediyorum.

Ben doğru yaptım. Bundan eminim. Liam da böyle düşünür mü?

Derin bir nefes alıyorum. Olaylarla kendi yöntemleriyle başa çıkmak için ayrıldı. Ben böyle çalışırım. Öyle ya da böyle, büyükbabasını geri alacağız.

Chapter 30

Liam

SERENA'YI BIRAKMAK kötü bir fikirdi.

Hayır, bu iyi bir fikirdi.

Yoksa kötü müydü? Saatler sonra, hala karar veremiyorum. Bir planım bile yok. Beynimdeki tek düşünce onu güvende tutmaktı, bu da Sebastian'dan kendim kurtulmak anlamına geliyordu.

Bir teorim var. Büyükbabamın gemide olduğuna dair hiçbir kanıt bulamadım, yani belki de, sadece belki de, büyükbabam ellerinde değildir.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Güvenlik yayınları hala kapalı, ama belki de onları kapattı ve tekrar açmayı unuttu. Bunun hüsnükuruntu olduğunu biliyorum ama elimde değil.

Serena'yı bıraktığım yerden iki saat uzaklıktaki büyükbabamın Haslemere'deki evine yaklaştıkça endişe göğsümü tırmalıyor. Taşrada büyürken her yazımı onunla geçirirdim. Seraphina ile. Her yıl yatılı okuldan eve döndüğümde, ailem beni hemen büyükbabamın yanına gönderirdi. Okulun bana öğretilmediği her şeyi o öğretti. İyi bir fırsatın nasıl fark edileceğini. Bir kızı ne zaman öpeceğimi... Gerçi Serena'yla bunu berbat ettim. Kime güvenilebilir ve kim

yapamazdım. Ve dünyadaki herhangi bir veritabanına nasıl girileceğini. Bana her şeyi öğretti.

Büyükbabamın evine giden arka yoldan gidiyorum, bu da beni ön kapı yerine bir ağaç kümesinin ortasına gizlice indirecek. Tuzak olmadığından emin olunca park edip telefonumu çıkarıyorum.

Terry'den tek bir mesaj var.

Serena ortağını aradı.

Bu beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiriyor bilmiyorum. Bu sabah onu bıraktım ama bunun başka bir tuzak olabileceğini bile bile onu nasıl getirebilirdim ki? Büyükbabam kimin elindeyse bana istediğini yapabilir ama ona dokunmalarına izin vermeyi reddediyorum. O dünya için çok önemli. Benim için de. Ama ikimiz de onun güveninin benden çok ortağına ait olduğunu biliyoruz. Benim yapamayacağım şekilde onu güvende tutabilir: Yasal olarak.

Büyükbabamın evine doğru sık çalıllıkların arasından ilerlerken silahımı belimden çıkarıyorum. Beş yıl önce buraya geldiğimden beri burası pek değişmemiş. Bu mantıklı. Büyükbabam yaşılanıyor. Eskiden yaptığımız gibi tepelerde yürüyüş yapamıyor, tabancayla ateş edemiyor ve bulmam için hazineler saklayamıyor. Büyükbabam bana yanlış yere baktığımı söylemeden önce, on üç yaşımıdayken en az üç kez kazdığım bir noktanın etrafında parmak uçlarımla dolaştım. Başlangıçta bunu bana asla söylemezdi. Önce benim çalışmam gerekiyordu.

Ağaç örtüsünün sonuna yaklaşıyorum ve olduğum yerde kalıyorum. Gözlerim arazinin kenarındaki söğüt ağacına . Bir ara Serena'yı buraya getirmem gerekecek. Yaklaşmayı göze alacak kadar güvenli olduğunu düşünmeden önce en az otuz dakika evi izliyorum. Bu hiç mantıklı değil. Dün gecenin bir tuzak olduğu gerçeği, *bunun* bir tuzak olmamasını daha da kafa karıştırıcı hale getiriyor. Sanırım bu da kendi içinde bir tuzak. Bu evde bulmam gereken bir şey var, yoksa asla korumasız bırakmazlardı.

İşte bu düşünce beni açıklığı yararak eve koşturuyor. Ya büyükbabam içerideyse, yaralıysa, kan kaybından ölüyorsa? Hepsi benim yüzümden. Arka kapı kilitliydi ama bu sorunu bir pencereyi kırarak çözdüm.

Evin içinde koşarak ona sesleniyorum ama karşılığında beni sessizlik karşılıyor. Sonunda kapalı çalışma odasının kapısında duraklıyorum. Kapı kolunu yavaşça çeviriyorum. Boş olduğunu görünce hem rahatladım hem de korktum. Ama *tamamen* boş değil. Masanın üzerinde tek bir kâğıt var. Kâğıdı elime alıyorum, bir an için gözlerimi kapatıyorum ve tahmin ettiğim şeyi söylememesi için dua ediyorum. Ama bilmek zorundayım. Gözlerimi açıyorum ve kelimeleri okuyorum.

Görünüşe göre batırmışsın. Şansına, kendimi cömert hissediyorum. Umutsuzca ihtiyacım olan bir şeyi geri alman için sana bir şans daha vereceğim. Spartalı mücevher kutusu ve kız. İkisini de bana getirmek için bu akşam saat 9'a kadar vaktin var. Sevgili yaşlı büyükbabamın tansiyon ilacı bitmek üzere.

Herhangi bir şüphe olması durumunda, ekte bir fotoğraf var. Büyükbabamın bir fotoğrafı, yüzü yara bere içinde ve kanlar içinde, yanında bugünün tarihini gösteren bir gazete duruyor. Fotoğrafın üzerinde Greenwich yakınlarında bir adres yazıyor.

Lanet ediyorum. Demek ki az önce buradaydılar.

Bir elimi saçlarımın arasına sokup doğruca arabama koştum. Gazete Londra'dandı, bu da onu yakınlarda tuttukları anlamına geliyor. Ama şimdi elimde yeni bir sorun var. Spartalı mücevher kutusuna ihtiyacım var, o her neyse. Bugünlerde suçlular ve mücevher kutuları arasında ne var? Google'da arattım ve British Museum'da buldum. Tabii ki öyle. Orada güvenlik çok zahmetli. Sistemlerini hacklemem saatler sürecektir ama o müzeden daha önce de çalmıştım. Yine yapabilirim.

OceanofPDF.com

Chapter 31

Serena

İKİ SAAT VE BİR PLAN SONRA, Caleb artık şok olmuş ve kafası karışmış görünmüyor, planımızı uygulamaya hazırlanırken tanıdığım ve hayran olduğum odaklanmış ajan. Muhtemelen dikkati dağılmasın diye kız arkadaşını o gün için engellediği içindir. Ona bunun berbat bir fikir olduğunu söylemeyi düşündüm ama bırakayım da kendisi düşünsün. Kadın istenmediği yerde ortaya çıkma eğiliminde ve buna ihtiyacımız yok. Bugün olmaz.

Caleb söylediğim her şeyi yaptı. Kimseye nerede ya da kim olduğumu söylemedi ama Ajan Ford buraya geldiğinde ona bilgi gerekeceğini biliyorum. Bu düşünce beni ürpertiyor. Geçmişimi bir gün için çok fazla tartıştım. Ajan Ford'un uçağı dört saat daha inmeyecek, yani hâlâ zamanım var.

"Elçilikle temasa geçip yardım talep etmememiz gerektiğine emin misin?" Caleb soruyor. Eğer zıplayan bacağı bir ipucuysa, planımız konusunda gergin. Anlıyorum. Yapmak üzere olduğumuz şey tamamen yasal değil, ama yakalayacağımız eşya en başından beri benimdi, bu yüzden sorun olmamalı.

"Eminim," dedim. Çatışma görüntülerinde sadece suçlular yoktu. Sebastian'ın arkasında iki adam daha vardı, neredeyse gölgelerin arasına gizlenmiş, ateş ediyorlardı. Birini tanıyamamıştım, ama bir süre sonra

bir ajan ve biraz araştırma yapınca diğerinin bu elçilikle bağlantısı olduğunu öğrendim.

Caleb müzenin karşısındaki sokağa yerleştığımız koltuğuna yaslanıyor. Köşedeki bir kafede oturmuş, güneş gözlüklerimizi takmış, beklerken sipariş ettiğimiz kruvasanları yiyormuş gibi yapıyoruz. Ben rahat kıyafetlerimi giymişim, simsiyah, saçlarım bir kasketin altında toplanmış ve güneş gözlüğü takmışım. Kılık değiştirmenin yeterli olup olmadığını bilmiyorum ve geçen her an Sebastian'ın yakınlarda olmaması için dua ediyorum.

Caleb espressosunu yudumlarken, "Liam'ı tanıdığina ve bana hiç söylemediğine hâlâ inanamıyorum," diyor.

"Hatalar yapıldı."

"Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?" "Aptalca şeyler söyleme."

"Sadece merak ediyorum. Çünkü adam seni kaçırıp bir tabuta koymasına rağmen onu çok fazla savunuyorsun."

Koltuğum aniden çok rahatsız oldu. Onu gerçekten savunuyordum, değil mi? Bunu azaltmam gerekecek. Artık birbirimizden hiçbir şey saklamayacağımıza söz vermiş olabiliriz ama Liam'a karşı hissettiklerim itiraf edemeyeceğim bir sır. Caleb Liam'dan benden daha fazla nefret ediyor ve Liam'ın büyükbabasını görme fırsatım olmadan beni Amerika'ya sürüklemekten çekinmeyecektir.

"Birlikte büyüdüğüm," diyorum basitçe ve bundan ne çıkaracağını düşünmesine izin veriyorum. Ne onaylayacağım ne de reddedeceğim. Henüz değil.

"Tamam," diyor küçümseyici bir tavırla, sanki beni yatıştırıyormuş gibi.

Güneş gözlüklerimin gözlerimdeki gerçeği görmesini engellediğine şükrederek başka tarafa bakıyorum.

Caleb, "Seni bir suçluya aşık olmaktan korumaya çalışıyorum," diyor.

"Senin korumana ihtiyacım yok, çaylak. Ve bir şeyi açıklığa kavuşturalım, bir hedefe kanacak kadar aptal olan tek kişi sensin."

Espressosunun geri kalanını içmeden önce başını sallıyor. "Geri dönmene sevindim, ortak." Gülümsemesi kayıyor, dudakları sert bir çizgiye oturuyor. "Beni arayacak kadar güvendiğin için teşekkürler."

Bununla kendimi bile şaşırttım. Güven kolay kazanılmıyor ama Caleb'da doğuştan gelen iyi bir şeyler var. Kadehimi ona bir selam olarak kaldırıyorum.

"Beni pişman etme."

Telefonunu kontrol ediyor ve yutkunuyor. "Vakit geldi."

Fincanımı masaya bırakıp ayağa kalkıyorum. Caleb'in koluna giriyorum ve tarihi bir şehri gezen aşık bir çift gibi davranıyoruz. Damarlarımda eşit miktarda heyecan ve korku dolaşıyor, ama yıllar önce yapmam gereken bir şeyi yapmaya hazırlanarak ilerliyorum.

Keşke Liam burada olsaydı. Onu burada istediğimden falan değil, harika bir hırsız olduğu ve bir şeyler ters giderse bir hırsıza ihtiyacımız olabileceği için. Tek sebep bu.

Tamam, tek sebep bu değil. O gittiğinde havada oluşan kırılmanlık hissinden hoşlanmıyorum, sanki bir şeyler paramparça olmak üzereymiş gibi.

Kalbim gibi bir şey. Ya yakalandıysa... ya da daha kötüsü, öldürüldüyse?

Birbirini seven bir çiftin resminin yanından geçerken Liam'ı hiç düşünmüyorum. Kan kaybından ölmek üzere olan bir adamın resmini gördüğümde, büyükbabasını aramaya gittiğinde ona ne olmuş olabileceği konusunda endişelenmiyorum. Ve tek başına ağlayan bir kadın heykeli gördüğümde, benim yerime büyükbabasını nasıl seçtiğini düşünmüyorum. Ama seçmek zorundaydı. Başka seçeneği yoktu. Büyükbabasını bana tercih *etmeseydi* çok kızardım.

Tüm bu yeni keşfedilen duygular vahşi.

"Sevgilim, bu resimler çok güzel," diyor Caleb, bir kolunu belime dolayarak ve daha da yaklaşarak. "Şimdi ne olacak?"

Yerimize ulaştık. Nasıl bu kadar hızlı oldu? İhtiyacım olan her şeyin bulunduğu vitrin benden bir metre ötede duruyor.

Nabzım hızlanıyor ve kısa kahverengi saçlı, gri pantolonlu bir kadın odaya girdiğinde çıkışlarımı onaylayarak etrafıma bakıyorum. Başkalarına sanat hamisi gibi görünebilir ama ben onun gerçekte kim olduğunu biliyorum. Eve, bana hiç sahip olmadığım kadar annelik yapan kadın.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor ama onları uzaklaştırıyorum. Beni tanıyacak mı?

Vardiyasına yirmi dakika önce başladı ve bu her zaman üçüncü rotasyonu oluyor. Her odada on dakika geçirir. Sonra bir sonrakine geçiyor ve sanatın her türünden büyülenmiş gibi davranıyor. Ama çoğunun bilmediği şey, onun küratörlerden biri olduğu ve sadece sanatı değil, insanları da gözlemlediği.

hoşuna gidiyor. Dikkat çekmekten hoşlanmadığı için farklı bir isimle yaptığı kendi resimlerinin çoğuna ilham vermiş. Ve sanatı inanılmaz. Tam zamanlı resim yapmak yerine neden burada çalışmaya devam ettiğini hep merak etmişimdir. Bu sadece bana karşı görevi miydi? Bunun için benden nefret mi ediyor?

Eve sergide durduğumuz yere doğru yürüyor ve onu inceliyor. "Ne kadar güzel bir parça," diye düşünüyorum. "Kimin bağışladığını biliyor musun?"

Gözleri merakla benimkilere kilitleniyor. Beni tanımıyor. Henüz tanımadı. "Bir yerlerde bir kayıt olduğuna inanıyorum. Öğrenelim mi?" Yaklaşıyorum. "Bu parçaya *daha yakından* bakabilir miyim diye merak ediyordum.

şeyin *içeride* ne olduğu olduğuna inanıyorum."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve anlaması için neredeyse tam bir dakika yüzümü incelemesi gerekiyor. Gözleri yaşlarla doluyor ama profesyonelliğini koruyarak boğazını temizliyor. "Ne yapabileceğime bir bakayım." Arkasını döndü ve odadan çıktı.

Caleb iç çekiyor ve göğsünü tutuyor.

Kıkırdıyorum. "Stresli falan mısın?"

"Ya da başka bir şey," diye homurdanıyor. "Amelia ile aranızda kalsın, korkarım kırkıma varmadan kalp krizinden öleceğim."

"Neymiş o? İki yıl daha mı?" Alay ediyorum.

Gözlerini deviriyor. "Sen benden büyüksün, büyükanne." Omzuna bir yumruk indirdim. "Daha uzun olduğunu unutma."

Eve koridorda belirdi. Kapıyı kapatmadan önce odanın geri kalanını temizleyen diğer güvenlik görevlisiyle konuşuyor ve üçümüzü içeride bırakıyor.

"Seraphina?" diye fısıldıyor. Gözlerinde hâlâ yaşlar var ve arkadaşşıma sarılmak için can atıyorum. Ama onun güvenliği de risk altında. "Hiç geri dönmeyeceksin diye endişelendim."

"Kendimi tanımıyordum."

"Eğer , bu demektir ki..." Sesi kesiliyor ve ben başımı sallıyorum.

O da başını sallayarak ekrana doğru ilerliyor. "Tüm kameraları kapatamadım," diyor dikkatle, çantanın arkasına bir kod yazarken. "Ama onu güvende tuttum."

"Teşekkür . Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Güvende olduğunu söyle," diye fısıldıyor.

Yutkunuyorum.

"Olacağım." Ve sonra

ışıklar söndü.

OceanofPDF.com

Chapter 32

Liam

Bu olayların hoş bir dönüşü. Serena odaya girerken yayınları izliyorum, Ajan Harris ona rehberlik ediyor. Etraftaki diğer insanları kandırıyor olabilirler ama ikisinin kimyası japon balığı gibi. Kıskanmıyorum. Ama çok eğleniyorum.

Sergideki Spartan kutusunun hemen yanında duruyorlar.

Bu da ne böyle?

Serena bir kadınla konuşur ve kadın ayrılır... ancak birkaç dakika sonra geri döner. Güvenlik görevlisi odayı boşaltır ve üçü davanın başında toplanır.

Bu olmaz. İç çekiyorum. Bu kadar kolay olamayacağını biliyordum. Ama asıl soru şu: *Neden* tam da ihtiyacım olan şeyi istiyorlar?

Saat 1:03'ü gösteriyor ve ben ayağa kalkıyorum. Gitme vakti geldi.

Odaya doğru ilerlerken kafamdan sayıyorum. Sadece dört dakikam var ama içeride planladığımdan üç kişi daha var. Tam ışıklar sönerken odanın arka girişinden içeri süzülüyorum. Gece görüş gözlüklerimin sorunumu çözmesi iki saniye sürüyor ve parmak uçlarımda odanın ortasına doğru ilerliyorum.

"Liam?" Serena soruyor. Sesinin bu kadar endişeli çıkmasından nefret ediyorum ama yakında korkması için bir neden kalmayacak.

"Neler oluyor?" Ajan Harris soruyor. Silahını çıkarmış, anlamsızca her yöne doğrultuyor.

"Emin değilim," diyor yanlarındaki kadın. "Bekle, ateşim var."

Acele etsen iyi olur. Çanta açık ve kutuya uzanıyorum, tam o sırada Serena'nın eli elime geliyor. Nefesi kesiliyor ve onun bir anlık tereddütünde kutuyu kapıp koşuyorum. Omzumun üzerinden bakmıyorum, yavaşlamıyorum. Odadan hızla çıkıyorum ve aydınlık koridoru yırtarcasına geçip doğruca servis girişine gidiyorum, giderken de gözlüklerimi çıkarıyorum. Önceki deneyimlerimden bu müzenin altında gizli bir tünel olduğunu biliyorum. Servis girişine doğru yarı yolda, duvarda beni doğrudan oraya götürecek bir ızgara buluyorum. Ama geçmeden biri beni geriye doğru çekiyor.

"O benim," diyor Serena.

"Üzgünüm, tatlım. Ona ihtiyacım var." Hızla koşmalıydım ama bunun yerine iyi olduğundan emin olmak için gözlerim onu taradı. Yeterince uyudu mu? Hâlâ üşüyor mu?

"Ben de öyle."

"Bulanındır."

"Bu bir oyun değil Liam," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Bunu her zaman nasıl yapıyorsun? Nasıl her seferinde en kötü yerlerde ortaya çıkıyorsun?"

"Bu bir hediye."

Gözleri öfkeyle parlıyor ve bu, yumruğu yüzüme doğru uçmadan önce aldığım tek işaret. Ondan kaçtım. Zar zor.

Dik duruyorum ve ona kaşlarımı çatıyorum. "İlerleme kaydettiğimizi sanıyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Omzuma bir yumruk daha attı. Bu sefer bana vurmasına izin verdim.

Belki de. "Ve sonra benimle konuşmadan kahraman olmak için gittin."

"Beni özledin. Bunu söylemeliydin."

"Seni özlemedim." Bir yumruk daha atarak beni duvara yapıştırdı. Kötü kolum tuğlaya çarptığında yüzümü buruşturuyorum. Gözleri endişeyle açılıyor.

"Seni incittim mi?"

Şımartmaktansa dövüşmeyi tercih ederim. "Tabii ki hayır," diye yalan söylüyorum, bileğini yakalıyorum ve onu kendime doğru çevirirken vücuduna sabitliyorum. Sırtını göğsüme yaslıyor ve bir anlığına onun bu halinin tadını çıkarıyorum. Çünkü bir daha ona sarılmama asla izin vermeyecekti. Beni bir daha asla göremeyecek.

"Ben de seni özledim," diye fısıldıyorum pürüzsüz boynuna.

Ayağını kasıklarına doğru savuruyor, ben de ona olan hakimiyetimin bir kısmını kaybederek geri çekiliyorum. Ayağımı yere vurdu ve tutuşumun geri kalanı da gitti. Ayağını yüzüme doğru tekmeleyerek dönüyor. Bacağını kulağımın yanında yakaladım.

"Bunu kişisel algılamaya başlıyorum." Elimi baldırından aşağı sürüklüyorum ve bacağını arkamdan kıvırıyorum; bana sonuna kadar karşı koyuyor. "Kabul et, beni seviyorsun."

Ağzı açık kaldı. "Bilmiyorum."

", " diye meydan okuyorum. "Beni öp ve hiçbir şey hissetme."

"İlk seferinde işe yaramadı, şimdi de yaramayacak," diye nefes alıyor ve kollarımdan kurtulmaya çalışıyor.

"Olmayacak mı?" Fısıldıyorum, dudaklarımı üzerinde gezdirerek.

"Hayır."

Dudaklarının kenarında duraklıyorum. "O zaman sanırım takım için bir tane alacağım."

Onu öperim. Ve kaçması gereken bir adam gibi değil. Korkacak hiçbir şeyi olmayan ama kanıtlayacak her şeyi olan bir adam gibi öpüyorum onu. Onu daha önce hiç kimseyi öpmediğim gibi öpüyorum. Geri çekileceğini sanıyorum ama diğer bacağını belime doluyor ve onu kaldırıp vücudunu kendiminkine bastırıyorum. İnliyor ve ben de dönerek onu duvara yaslıyorum. Onu içime çekmek istiyorum, yumuşak dudaklarıyla güçlü öpücüğünün çelişkisinin tadını çıkarıyorum.

Onu sevmekten hiç vazgeçmedim. O kadarını anladım artık.

Açık olan başka bir şey de Sebastian onu aramaya gelmeden önce bu kutuyu ona nasıl götüreceğim. Ülkeyi terk edip güvende olması gerekiyor. Kalbim onda kalabilir; zaten hep onundu.

Arkama yaslanıp onun şaşkın gözlerine bakıyorum. "Özür dilerim, Serena." Koyu renk gözleri benimkileri arıyor.

"Neden?"

"Hak ettiğin gibi bir adam olmadığım için özür dilerim."

"Seni istediğimi hiç söylemedim," diye tersliyor ve çantama uzanıyor. "Sadece o kutuya ihtiyacım var."

"Ertelersen, kaybedersin."

Gözlerinde kızgınlıktan fazlası var - çaresizlik gibi bir şey, kişisel hissettiren bir umutsuzluk. "Hayır Liam, anlamıyorsun. Bahsettiğim video... Kanıt o kutunun içinde."

Kanıt mı?

Bu yüzden kutuyu istiyorlar. Ve onu. Kanıttan ve tanıktan kurtulmaları gerekiyor.

Lanetliyorum. Bu her şeyi değiştirir. Seeneklerimi gözden geçiriyorum. Ya o alır ve büyükbabam ölür ya da ben alırım ve onun hayatı tehlikede kalır. Çünkü gerçeği bilen tek kişinin peşini asla bırakmayacaklar... ama belki o bunu doğru insanlara ulaştırabilir.

"Cruz?" diye sesleniyor bir ses ve ben durumumun acı gerçekliğiyle yüzleşiyorum.

Ortağı burada. O beni görmeden gitmeliyim. Serena'nın ona ihtiyaı var, bana değil.

Onu birçok kez hayal kırıklığına uğrattım. Bunu tekrar yapamam. İlk seferinde kaybolduğunda kendimi suçladım. Eğer o sөгüt ağacının altında onu öpmeye alışmasaydım, büyükannesi onu göndermezdi. Onun için her şey farklı olabilirdi.

Boğazımdaki ani yumruyu yutuyorum ve kutuyu çıkartıyorum. Daha iyi düşünemedim kollarına bıraktım.

Ve başarısızlıktan olabildiğince hızlı ve uzağa koşuyorum.

OceanofPDF.com

Chapter 33

Serena

"CRUZ?" AJAN HARRIS beni servis girişinde, Spartan Kutusu'nu kucaklarken hareketsiz halde buldu. "Ne oldu? Neden orada Liam'ın adını söyledin? O burada mı?"

"Hayır, ben, uh..." Yutkunuyorum. "Bir için çıldırdım."

"Ve sen de servis girişindeki bir ızgaradan kaçmaya mı karar verdin?" diye soruyor, sesinde belirgin bir şüpheyile.

"Evet. Harika bir çıkış yolu," diyorum ve Liam'ın kaybolduğu yöne doğru ilerliyorum. Belki onu hâlâ yakalayabilirim.

Eğer bu kutuya ihtiyacı varsa... demek ki büyükbabası beni ele verdi. Gözlerimi kapatıyorum, ona nasıl itiraf ettirdiklerini düşünüp dehşete kapılıyorum. Hepsi benim hatam. Bunu federallere veremem; Liam'ın ihtiyacı var. O zaman neden kaçtı? Birlikte bir şeyler bulabilirdik.

Karanlık tünelde ilerlemeye devam ediyorum.

"Ön kapıdan çıkamamamızın bir nedeni var mı?" Caleb yanından bir sıçan geçerken sıçrayarak soruyor.

"Evet. Eve'in başını belaya soktuk. Ben sadece kutunun içindekileri almak istemiştim ama... korktum. Bu şekilde kutuyu biz çalmışız gibi görünecek ve biz bu işi halledene kadar onu güvende tutacak."

Caleb itiraz etmiyor, beni takip etmeye devam ediyor.

Bu 'harika çıkış yolu' korkunç çıkıyor. Bizi bir yeraltı kanalizasyon hattına düşürüyor. Hatalı olduğumu kabul edemeyecek kadar inatçıyım ve Caleb'a gerçekte ne olduğunu anlatmayacağım. Liam'ı son öpüşmemiz olacakmış gibi pervasızca öptüğümü ona asla anlatmayacağım.

Onun yerine, yıllarca çamurda yürüdük. Caleb kustuğunda onunla dalga bile geçmiyorum. Liam'ın büyükbabasını öldürdüğüm korkusuyla kendimi hasta hissediyorum.

Elimizden geldiğince temizlendikten sonra güvenli eve ulaştık. Taksi şoförü üç katı ücret istedi ama ödedik. Dönüş yolu boyunca Liam'ın bizimle buluşmasını umdum. Eğer kaçmasaydı, bir plan yapabilirdik. Birlikte bir şeyler yapabilirdik. Ama Liam yalnız çalışmak zorunda. Bir hafta öncesine kadar ben de aynı şeyi tercih ediyordum ama artık yanımda tek kişi olmasını istemiyorum. Çok yalnızım.

"Bunun için bana büyük borçlusun," diye homurdanıyor Caleb, Terry onu arka bahçede hortumla ıslatırken iç çamaşırlarıyla titriyor. Terry pis halimizle içeri girmemize izin vermedi. Caleb'e soyunmasını söylediğinde şaka yaptığını sanmıştım ama tamamen ciddiymi.

Dudaklarım seğiriyor. "Kız arkadaşına bir resim gönderebilirim."

"Sakin buna cüret etme." Bir su patlaması Caleb'ın göğsüne çarpıyor ve o da irkiliyor.

Gülmüyorum, çünkü sıra bende. Neyse ki zamanı geldiğinde Terry ve Caleb beni yalnız bırakmak için eve çekiliyorlar.

Su tenime değmeden önce uyuşmuştum bile.

Dünya şu anda tamamen yanlıştır. Liam'a yardım etmem gerekiyor ama edemiyorum ve beni öldürmeye niyetli adamlar tarafından avlanıyorum. En kötüsünün henüz gelmediğini düşünmeden edemiyorum.

İç çamaşırlarıma kadar soyunduktan sonra vücuduma sprey sıkıyorum, uzun çitlerin beni komşulardan saklamasına minnettarım. İşimi bitirip havluya sarınıyorum ve Caleb alt kattaki banyoda olduğu için üst kattaki banyoya yöneliyorum. Suyu gidebildiği kadar sıcak tutarak, duşakabinin altında duruyorum.

Derim kızarana ve çiğ kalana kadar kaynar su akıyor ve eminim o korkunç koku da geçmişte kaldı.

Yeni bir havluya sarınıyorum ve duştan çıkıyorum. Pencereden gelen bir esinti nemli bedenime çarptığında omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. O ameliyathaneden çıktığımı hatırlamıyorum-

Etrafımda dönüyorum.

"Liam?" Makyaj masasında oturuyor, aynaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, öğleden sonra uykusunun tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapatmış. "Burada ne yapıyorsun?"

"Konuşmamız gerek," diyor, gözleri hâlâ mübarek bir şekilde kapalı.

"Müzedede yapmak istediğim de buydu. Ama demek istediğim, neden burada, benim rahatça duş aldığım bu banyodasın?"

"Çok uygun oldu, değil mi?" diye soruyor, dudakları orantısız bir gülümsemeyle kıvrılmış.

"Çık dışarı," diye fısıldıyorum.

"Ortağınızın müzede olduğunu duydum ve beni görmesini istemedim. Ama yardımınıza ihtiyacım var."

"Sen önce ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum."

"Ve sen her zaman haklı olacaksın." Bir omzunu kaldırdı. "Sanırım sadece koşmaya alışkınım."

Bunu anlıyorum. Ama anlamadığım bir şey var. "Neden lağım gibi kokmuyorsun?"

"Her zaman sahte bir yol bırakırım. Beni takip edenin sen olacağını bilmiyordum, yoksa başka bir yol bırakırdım. Bu arada, bence şimdi çok güzel kokuyorsun. İkinci şişe vücut yıkama gerçekten işe yaradı. Ve o 'I Can Do It with a Broken Heart' yorumu? Oof." Bir elini göğsüne vuruyor. "Swiftie olduğunu bilmiyordum."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Vücudum yanıyor şimdi. "Seni bu şampuanla kör edeceğim. Çık dışarı!" Şişeyi ona fırlatıyorum ve gözleri tam zamanında açılıp şişeyi yakalıyor.

"Ölümümü sabırsızlıkla bekliyorum sevgilim, ama kutu hakkında konuşmamız gerek." "Bunu ben giyindikten sonra yapabiliriz. Ve Caleb ile."

"Pas. Çok huysuz."

"O benim ortağım ve ona ihtiyacımız var."

Liam gözlerini devirir ve suratını asar. "Peki. Ama tekrar öpüşebilir miyiz?" "Çık dışarı."

"Bunu belki olarak kabul ediyorum." Makyaj masasından atlarken gözlerindeki ışıltı yumuşuyor. Şu anda kapıyı kapatmış durumdayım - tam da onun kararlı adımlarla ilerlediği kapıyı. Benden sadece birkaç santim uzakta durdu. Ona söylemek istediğim şeyler vardı ama gözlerindeki doyumsuz bakış kelimeleri yuttu. Bir parmağını yanağıma götürüyor, bir damla suyu çenemden aşağıya, boynuma, köprücük kemiğimde durduruyor. "Çok güzelsin ve keşke seni bir daha bırakmak zorunda kalmasaydım," diye fısıldıyor, parmaklarının yerine dudaklarını koyuyor ve köprücük kemiğime bir öpücük konduruyor. Saat beş yönündeki gölgesi hassas tenime değişiyor ve ürperiyorum.

Fikrimi değiştirdim. Öpüşebiliriz. Ama ben bir hamle yapamadan, etrafımdan dolaşıp kapıdan çıkıp kayboluyorum.

Peşinden koşturmak için kapıyı arkasından kilitliyorum, sonra da o kaçmadan giyinmek için acele ediyorum. Dışarı çıktığımda, üst kattaki diğer odayı kontrol ediyorum, ama boş, yani-

Bağrıışmalar ve bir dizi hızlı gümbürtü ve boğuk homurtular. Caleb onu buldu. Ve şimdi onu dövüyor. Aşağıya indiğimde Caleb'in kafasını mı tutuyordu? Çok ama çok kızgın görünüyordu.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Can sıkıcı, değil mi?" Caleb'a söylüyorum.

Liam'ın yan tarafına dirsek atıyor ve Liam irkilerek tutuşunu bırakıyor. Caleb bir saniye içinde silahını ona doğrultur ve Liam'ın elleri havada uçuşur. "Bekle!" Liam'ın önüne atladım.

"Beni korumaya mı çalışıyorsun, aşkım?" Liam öyle diyor. Caleb ve ben aynı anda "Kapa çeneni," diyoruz.

"Cruz, çekil de onu tutuklayabileyim." Caleb'in bakışları beni geçip doğrudan Liam'a yöneldi.

"Yapamazsın." İç çektim.

Caleb'in gözleri benimkilere kaydı. "Affedersiniz?"

"Bu benim hatam. Liam'ın büyükbabası benim yüzümden rehin tutuluyor."

Ölüm sessizliği. Caleb hala silahı tutuyor ama düşünüyor gibi görünüyor. Sonra arkamda Liam beliriyor. Elinin hayaleti sırtıma yerleşiyor ve ona boyun eğmek yerine kendi ayaklarımın üzerinde durmak için kendime söz veriyorum.

"Açıkla," diyor Caleb.

"Evet, bu de istediğim bir açıklama," diye Liam. İkisine de sırtımı dönüyorum.

"Kanıtları nereye sakladığımı bilen iki kişiden biriydi."

"Büyükbabama mı gittin? *O* senin yardımcındı." Liam soruyor. "Bana hiç söylemedi."

"Neden yapsın ki?"

Liam kaşlarını çatıyor, o ukala özgüveninden eser yok. Gerçekten incinmiş görünüyor. "Belki de her yaz dönüp dönmediğini ya da nereye gittiğini bilip bilmediğini sorduğum içindir. Çünkü her yerde seni aradım ve hiç durmadım. Belki de sana ne kadar değer verdiğimi bildiği içindir."

Sessizliğe gömülür. Ve odanın geri kalanı da öyle.

Caleb koltukta kayıyor, deri o an için tamamen uygunsuz bir ses çıkarıyor.

"Ama ben bunu bilmiyordum," diyorum. "Yine de büyükbabanı tanıyordum. Ona güveniyordum. Büyükannem beni gönderdikten sonra her hafta bana e-posta gönderdi, bu yüzden bana yardım edeceğini biliyordum. O benim için de bir büyükbabaydı."

Liam hâlâ huysuz bir çocuk gibi görünüyor ama sessizliğini koruyor, çenesini sıkıyor ve kollarını kavuşturuyor.

"Yani ona kanıtı nereye sakladığını söyledin?" Caleb soruyor.

"Ona her şeyi anlattım. Sonra bana elli bin dolar verdi, geçmişimi sildi ve FBI'daki bir bağlantısına ulaştı." Liam'a baktım. "O benim hayatımı kurtardı."

Liam yutkunuyor, yüzünü daha da yürek parçalayıcı bir ifade kaplıyor. "Yaptığı şey bu."

Caleb'a bakıyorum. "Bu yüzden onu kurtarmak zorundayım."

Caleb elini yüzünde gezdiriyor. "Artık *tüm* sırlar açığa çıktı mı?"

"Öyle olduklarını varsayalım."

Bana sert bir bakış gönderiyor, ama bu ona daha fazla bilgi vermemi sağlayacak bir şey yapmıyor.

"Tamam, yani Liam'ı büyükbabasını kurtardıktan sonra mı tutuklayacağız?" Caleb soruyor. "Tutuklayamayız." Alt dudağımı çiğniyorum.

"Neden olmasın?" Caleb neredeyse bağılıyor.

"Çünkü..." Mantıklı bir mazeret bulamıyorum. "Çünkü o değişti."

"Buna cidden inanıyor olamazsın," diye kestirip atıyor Caleb. "Kız arkadaşına silah çekti."

"Bu konuda-" Liam bunu söylüyor ama Caleb çenesine bir yumruk atınca sözü kesiliyor. Liam sandalyesinden düşer ve ikisi birden yere yığılır.

yumruklar savurarak yere düştü. Müdahale edebilirdim ama Liam bunu kendisi yaptı.

"Emniyet açıldı," diyor Liam, kendini korumak için kollarını yüzünde kavuşturarak. "Ve dolu değildi. Ya da belki de doluydu, hatırlamıyorum."

"Onu korkuttun," diye Caleb.

"Bu da ona seni koruma olarak yanında tutması için bir sebep verdi. Bir şey değil."

Bir yumruk daha. Bu adam neden herkesi rahatsız etmekte ısrar ediyor? "Sakin ol, küçük adam." Bir yumruk daha. "Geçen hafta ona mesaj attım ve aramız iyi. Ayrıca bana köpeklerle uyurken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi. Çok sevimli."

Caleb geri çekildi. "Ona mesaj mı attın?"

"Merak etme. Kız arkadaşını çalmayacağım. Bugünlerde esmerlerden hoşlanıyorum." Gözleri benimkilere kayıyor, bu yüzden yanağına isabet eden yumruğu engellemeyi kaçırıyor.

"Bu ortağımı kaçırdığın için." Caleb ona tekrar yumruk atmak için geri çekildi ama ben araya girdim.

"Caleb!" Bağırıyorum. "Bu kadar yeter!"

"En sevdiğim iki kadını koruman biraz haksızlık," diyor Liam, "ama bunun için minnettarım."

Caleb afallamış görünüyor. Elini sıkar ve ayağına kalkar. Sonra odadan çıkar.

"Ondan hoşlanıyorum." Liam tembel, yarı şiş gözlerle bana bakıyor. Yanağı parlak kırmızı ve morarmış, ama üzgün görünmüyor. "Gerçekten değiştiğimi mi düşünüyorsun?"

"Evet," diyorum basitçe. "Son bir hafta içinde en az beş yüz bin dolar dağıttığını görmem de yardımcı oluyor."

Omzunu ovuşturuyor. "Gerçekten o kadar çok mu oldu? Yavaşlamam gerekebilir."

Gözlerimi deviriyorum ve ayağına kalkmasına yardım ederek onu mutfağına götürüyorum. Dondurucudan bir biftek alıp yanağına bastırıyorum. Liam'ın eli benimkini kaplıyor ve gözlerinde çözmeye can attığım bir bakışla beni esir alıyor.

Caleb odaya giriyor ve sandalyeye tekrar oturmadan önce boğazını temizliyor. Bifteğı bırakıyorum ve Caleb'in karşısına oturuyorum - Liam'dan iki adım uzağına, böylece ona tekrar dokunmak istemeyeceğim.

Caleb tereddüt etmeden, "Ben hâlâ büyükbabasını kurtardıktan sonra Liam'ı yanımıza almamızdan yanayım," diyor.

"Hayır," diyorum, aynı anda Liam da "Anlaştık," diyor. Liam'a bakıyorum. "Neden onunla aynı fikirdeydin?"

Gözleri, Liam'ın doğuştan sahip olduğu çekiciliğin, kıvılcımın bir kısmını kaybetmiş. "Anlaşma buydu, hatırladın mı?"

"Ama bu daha önceydi," diye kekeledim. "Büyükbaban kaçırılmadan önce, hırsızlıkların yarısından Scarlett'in sorumlu olduğunu öğrenmeden önce."

"Bekle, ne?" Caleb sorar.

"Bu uzun bir hikâye." İçimi çekip Liam'a dönüyorum. "Seni etmeyeceğim."

Omuz silkiyor. "Teslim olurum. Ama o zaman kredi alamazsınız ve kendinizi amirinize kanıtlamak için yaptığınız tüm çalışmalar boşa gitmiş olur."

Yanaklarım ve göğsüm yanıyor ve kalbim rahatsız edici şekilde yavaşlıyor. "Ne?"

"Oh, hadi ama, aşkım. Seni kaçırmadan önce bilmediğimi mi sanıyorsun? Caleb'in o gece beni restoranın karşısında görmesinin bir tesadüf olduğunu mu sanıyorsun?"

Caleb ve ben şaşkın şaşkın bakıyoruz ama Liam devam ediyor.

"Caleb beni görene kadar bilerek bekledim. Onun ve Amelia'nın orada olacağını biliyordum. Ve önce seni arayacağını biliyordum. Seni içeri çekmek zorundaydım. Gerçi diğer ajanla birlikte olma ihtimalim yarı yarıyaydı." Sırıttırıyor ama gözlerindeki bir şey farklı, daha karanlık. "Neyi kanıtlamaya, neyi kazanmaya çalıştığını biliyorum. Ve şimdi kazanacaksın. Şimdiye kadar istediğin her şeyi elde edeceksin." Arkasına yaslanıyor, yüzü ifadesiz, Liam'a hiç benzemiyor.

Boğazım kapanmakla tehdit ediyor. Beni bu yüzden mi aldı? Neden beni seçti? Seraphina olduğum için değil, kendimi kanıtlamaya aç olduğum için mi? Bu bir numaraydı.

Yine de bir şekilde benim için her zaman gerçektir. Ve bu farkındalık göğsüme bir kurşun gibi saplandı. Öldürücü bir atış. O da bunu yaptı. Her şeyi mükemmel bir şekilde sıraladı. Beni kullandı ve istediğini elde etmek için her adımda beni manipüle etti, bunu benim için bir ödül olarak resmetti. Bunu biliyordum. Biliyordum ama yine de kandım.

Kalbim göğsümdeki tanıdık bir tavşan deliğine düşerek batıyor - yakın zamanda geri alamayacağımı bilen bir tavşan deliğine.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve bakışlarımı Liam'dan ayırıp bana acıyarak bakan Caleb'a odaklanıyorum. Bundan nefret ediyorum.

Ayağa kalktım ve odadan çıktım. Kapıyı arkamdan kapattığım anda mutfakta bağırışlar başladı. Çoğunlukla Caleb. Ama dikkat etmedim.

Liam beni kullandı. Ya da...

Kalbim durdu. Şu an beni kandırıyor mu? Beni geride bırakabilmek için onun için önemli olmadığımı mı düşündürüyor? Kalbim hikâyenin bu versiyonuna inanmak istiyor, çünkü diğerini kaldıramıyorum.

Liam ne yapmaya çalışırsa çalışsın, işe yaramayacak. Artık bu işin içindeyim ve istese de istemese de Büyükbaba Henry'yi kurtaracağım.

Cebimden rozetimi çıkarıyorum ve daha önce mutfaktan çaldığım tereyağı bıçağını kullanarak altın kalkanı açıyorum. İşte orada, yaklaşık yedi yıl önce sakladığım yerde, Spartalı kutusunun anahtarı duruyor.

Kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyor ki artık kapının dışındaki adamları duyamıyorum. Kutuyu çantamdan çıkarıp anahtarı sokuyorum. Kilit klik sesi çıkarıyor ve kapağı açıyorum.

OceanofPDF.com

Chapter 34

Liam

Geri dönmemem gerektiğini biliyordum ve şimdi bunun neden bu kadar aptalca olduğunu kanıtlayan bir morluğum var.

Ajan Harris iyi niyetli ama kırk beş dakika önce buraya adım attığımdan beri adam hiç tükenmedi. Onun için dönmedim; buraya onun için geldim. Sonra da yalanlarla kalbini kırmaya devam ettim. Mecburiyetten. Bana Caleb'ı dahil etmek istediğini söylediğinde, şansımı gördüm ve kullandım. Onu buraya getirmemin tamamen bencilce olduğuna ikna etmek zorundaydım. Benden nefret etmeye geri dönmesini istiyorum. Caleb'ın onu alıp gitmesi için ısrar ettiğimde bana karşı koymasını. Çünkü kalbim, onun güvende olduğunu bilene kadar göğsümde bir sirk yaratmayı reddediyor.

Büyükbabam için zaman tükeniyor. Oraya gidip beni yetiştiren adamı kurtarmalıyım ya da denerken ölmeliyim.

Caleb bir küfür daha mırıldanıyor, kadınlar hakkında hiçbir şey bilmediğime ve bu iş bittiğinde beni hapse kendisinin atacağına dair bir şeyler söylüyor.

Serena'yı incitmiş olmam bir sır değil. Onun acı dolu yüzü tekrar zihnimde belirliyor ve gözlerimi tekrar açmadan önce kısıtayıp kapatıyorum.

"Şey, bu büyüleyici oldu. Bir ara tekrar yapalım," diyorum.

"Kal."

Gözlerim kapı aralığına doğru uçuyor. Emredici ses Caleb'dan gelmiyor. Serena'dan. İçinde bir şeyler değişmiş. Sert kenarları jilet gibi olmuş. Bu kadın savaşmaya hazır ve ben onu takımımda istiyorum.

Koltuğuma çöktüm, hevesle ona bakıyorum.

Spartan kutusunu ve Karanlık Çağ'da var olmuş gibi görünen çok eski bir cep telefonunu tutuyor.

Göğsümü tutuyorum. "O kapaklı bir telefon mu?"

"O zamanlar gücümün yettiği tek şey buydu. Ama ihtiyacımız olan kanıt bu. İstedikleri şeyin bu olduğunu varsayıyorum?"

Çenemi sıkıyorum. "Sadece kutuyu istediler." Teknik olarak. Ve onu. Ama bu kısım benim için pazarlığa açık değil. "Tek ihtiyacım olan bu."

Başını sallıyor. "Bunu istiyorlar Liam. Eğer bu olmadan ortaya çıkarsan, ölmüş sayılırsın."

Biliyorum. O kapıdan çıkmama izin vermelerini hiç planlamamıştım. Ama gerçekte ne istediklerini ona asla söylemeyeceğim. Benim hayatıma karşılık onunki. Olması gerektiği gibi.

"Kutuyu işaretleyecekler," diye devam ediyor Serena, "bu yüzden bir kopyasını çıkaracağız."

Cebimden bir flash bellek çıkardım. "Hazırlıklı geldim."

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki hazırlıklı geldin."

"Terry," diye sesleniyorum ve küçük adam ortaya çıkıyor. "Bir bilgisayara ihtiyacımız var." "Onlarla ne zaman buluşacaksın?"

Serena soruyor.

Saate bakıyorum ve bir nefes çekiyorum. "Otuz dakika." Bilgisayarda hızlıca çalışıyorum, eski cihaza giriyorum ve saçma bir şekilde grenli olan ve suç olması gereken bir videoyu buluyorum. Nasıl böyle yaşamış? Neyse ki bunu düzeltecek bir yazılımım var. Ama bu sahip olmadığım zamanı alır. Yine de yazılımıma yüklüyorum ve bittiğinde indirmeye ayarlıyorum.

Ben çalışırken Caleb Serena'ya "Hadley ve Ford yakında Londra'daki güvenli evde olacaklar," diyor.

Adamları tanımıyorum ama yanaklarındaki kızarıklığa bakılırsa içlerinden birinin Serena'nın aşık olduğu adam olduğunu tahmin ediyorum. Ben kıskanç değilim.

Yalanlar. Çok kıskandım ve neredeyse USB belleği kıracaktım.

"Beklemek zorundalar," diyor Serena, sesi fısıltı gibi ama ben her kelimesini duyuyorum. "Sebastian beni istiyor. Onunla gitmek zorundayım."

Parmaklarım tuşların üzerinde donup kalıyor. "Kesinlikle olmaz," diye homurdanıyor Caleb.

"Geçmişimle yüzleşmek zorundayım."

Bunun olmasına izin verdiğim bir dünya yok, ama bunu bilmek zorunda değil. Yutkunuyorum ve içimdeki pisliği yönlendirerek yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Serena bir noktaya parmak basıyor, ne de olsa en başından beri bu onun pisliğiydi." Sözlerimin tadı asit gibi geliyor ve iki ajan da bana ters ters bakıyor. Ama ben sadece birine bakıyorum. Açık olmak gerekirse, güzel olana. "Bir silah alsan iyi olur. Hank'i kaybettiğimiz için üzgünüm ama Terry'de de hoşunuza gidebilecek birkaç silah var."

Serena'nın gözleri daha da kısılıyor. İçimi görebiliyor mu? Yeteneğimi kaybediyor olmalıyım.

Az önce bahçede olan Terry koşarak odaya girer. "Oh, çok güzel silahlarım var. Gel, zehrini seç."

Serena, Terry'yi üst kata kadar takip etmeden önce bana son bir kez bakıyor.

Caleb'e bakıyorum, ona yaptığım onca şeyden sonra benim için bu tek isteği yerine getirmesini umuyorum.

"Onsuz gidiyorsun," diyor. Bu bir soru değil.

"Beni takip etmesine izin verme." Kaybolduğu yere bakıyorum. "FBI güvenli evinde bekle, daha sonra kendimi oraya getireceğim. On bire kadar yetişemezsem, beni öldürdüler demektir. Onu eve götür. Onu güvenli bir şekilde oraya götür."

Çenesini sıkıyor. "Ben onun ortağıyım. Onu koruyacağım." Daha iyi. Tüm dünyamı ona emanet ediyorum.

Yazılım videoyu temizlemeyi bitirmek üzere değil. Cruz dönmeden gitmeliyim. Terry'nin en sevdiği silahtan bahsettiğini duyabiliyorum, bu da en az beş dakikam olduğu anlamına geliyor. Telefonun fişini çekip Spartan kutusuna . Caleb'a "Videonun indirilmesi bittiğinde o flash belleği doğruca Federallere götür," diyorum ve telefonu mücevher kutusuna güvenle yerleştirip Greenwich'e doğru giderken kalbimin yarısını o küçük kulübede bırakarak evden hızla çıkıyorum.

Buluşma yeri şehrin karanlık bir bir ofis binasının dibinde. Yine de beni korkutan bu değil. Beni korkutan Sebastian'ın Serena'nın peşini bırakmaması ve büyükbabamı serbest bırakmaması. İşte bu yüzden, ilk kez Caleb'ın onu eve, peşindekilerden bir kıta uzağa gitmeye zorlamak için burada olmasından memnunum.

Onu Avrupa'ya getirmemiş olsaydım, büroda güvenle saklanıyor olacaktı. Bu benim hatam, bu yüzden bunu düzeltmek zorundayım. Ama düzeltebilir miyim bilmiyorum.

Yapabileceğim en iyi şey onu buradan çıkarmak.

Etrafında ajanlar varken iyi olacağına kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Yine de tedirginlik göğsümü tırmalıyor.

Sayamayacağım kadar çok kez, geri dönüp Serena'ya koşmayı ve bunu yapmanın başka bir yolunu düşünmeyi düşünüyorum. Birlikte. Ama otoyolda uçarken ayağım gaza basılı kalıyor.

Büyükbabam her yaz benim kurtarıcımdı -kendi babamın da öyle olmasını dilediğim bir baba figürü. Bu dünyada sevdiğim iki kişi var ve şu anda sadece biri güvende.

Şehrin sokakları genişleyerek endüstriyel yollara dönüşüyor ve buluşma noktasına yaklaştıkça binalar daha da büyüyor. Endişe göğsümü yakıyor ama korkudan mı yoksa kalp kırıklığından mı, emin değilim. Direksiyonu sıkıca kavırıyor, araba kullanırken nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Şimdi arızalı kalbimin beni yarı yolda bırakmasının zamanı değil. İlaçlarımın bulunduğu poşeti açıp elime döküyorum ve tadı metalik ve ekşi olan bir bardak suyun yanında yutuyorum. Öğürüyorum ama yine de zorla yutuyorum.

Güneş kayboldu ve uğursuz sokak lambaları beni çağırıyor. Bu gece ölme ihtimalim yüzde seksen ama geri dönmeyeceğim.

deponun ıssız otoparkına sürdüm ve kontağı kapattım.

Burada bir şey yok.

Chapter 35

Serena

BENİ TERK ETTİ. TEKRAR. Bunun beni korumak için olduğunu biliyorum ama yine de acıtıyor. Bu nedenle, Liam'ın Javier adını verdiğim en pahalı silahlarından biriyle teselli bulmaya mecbur kaldım.

Caleb beni zorla kiralık arabasına bindirmek zorunda kaldı. Liam'ı takip edemezdim. Nereye gittiğini bana hiç söylemedi. Sadece kurbanlık koyun olmaya gitti. Çünkü kanıtı istiyorlarsa beni de istiyorlar demektir. Gitmesine izin vermeyecekler.

"Onu öldürecekler." Sözlerim fısıltıdan öteye geçmiyor ama Caleb yine de duyuyor.

Gözleri yoldan bana doğru kayıyor ama konuşmuyor. Konuşmak zorunda değil. Liam'a olan hislerim hakkında yalan söylediğimi biliyor ve beni bekliyor.

"Bu benim hatam. Kötü bir adamla birlikte olan bendim ve-"

Caleb bir tur otobüsüyle çarpışmaktan kaçınmak için frene basar. "Beni iyi dinle. Başkasının sana yaptığı şey *senin suçun değil*." Gözleri anlamlı bir şekilde gözlerimin içine bakıyordu. "İnandırıldığından daha fazlasını, saklanarak geçireceğin bir hayattan daha fazlasını hak ediyorsun. Liam'dan nefret ediyor olabilirim ama seni bu durumdan uzak tutmak için elinden geleni yaptığı için ona saygı duyuyorum."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor ve yutkunuyorum. "Ama ben onun büyükbabasını da seviyordum."

İç geçirdi. "Bakın, bunu S-A-C Ford ve Hadley'e götürelim ve belki onu bulmamıza yardım etmeleri için onları ikna edebiliriz."

"Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Çünkü birine aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Onları kurtarmak için nasıl ateşin içine daldığını. Ama bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim."

Alay ediyorum. "Ona aşık olmayacağım." Bunu çoktan geçtik.

Caleb arabayı Londra'daki FBI güvenli evine park etti ve dışarı çıktı. Onu takip etmeden önce bir süre bekledim. Ajan Ford'u gördüğümde ne yapacağım? Ne söyleyeceğim? Kovulma ihtimalim çok yüksek ama bu düşünce beni eskiden olduğu gibi korkutmuyor. Bundan korkmayacak kadar çok şeyin üstesinden geldim. Öte yandan tutuklanmak... Bu düşünce kanımı daha hızlı pompalıyor.

Caleb güvenli evin kodunu giriyor ve kapıyı iterek açıyor, beni bekliyor.

Midem sinirle dolu ve yanından geçerken konuşamıyorum.

Küçük giriş holü bir yaşam alanına açılıyor ve orada, ortasında duran Özel Ajan Ford. Onu gördüğümde göğsümde tanıdık bir uğultu hissediyorum, ama bu uğultuya kapılmıyorum, varlığından ya da ondan zevk almıyorum. Bu sadece kendimi eğittiğim bir tepki çünkü ondan hoşlandığımı sanıyordum. Ajan Ford, New York'tan kaçtıktan sonra göz göze geldiğim ilk adamdı. Sanırım bu yüzden hislerim ve duygularım ona kilitlendi. Her zaman yanlış adamlara aşık olurum ama sonunda iyi birini bulmuştum - beni güvende tutacak birini. Uzun boylu ve çekiciydi ve benim sığınağım oldu. Şimdi burada dururken, bunun olgunlaşmamış, yüzeysel bir özlem olduğunu fark ediyorum.

"Ajan Cruz," diyor Ford öne çıkıp beni kucaklamadan önce.

Sandığımdan daha endişeli olmalıydı. Geniş omuzları ve göğsü, rahatlatıcı olması gereken bir şekilde etrafımda kıvrılıyor. *Sevindirici* olmalıydı. Bir hafta önce böyle bir kucaklaşma için canımı verirdim. Ama şimdi tuhaf, garip geliyor. Kollarım garip bir şekilde yanlarımda asılı duruyor ve tamamen farklı bir adamın kollarında olmak istiyorum.

"Güvende olmana çok sevindim, çok endişelendim," diye mırıldanıyor saçlarıma doğru.

"Ben iyiyim," diyorum.

Geri çekilir ve Caleb'a bakar. "Onu bulduğun için teşekkürler." Caleb daha dik durur. "O benim ortağım."

Ford bana bakıyor, ela gözlerinde endişe var. "Seninle biraz özel konuşabilir miyiz?"

"Özel mi?" Gıcırđıyorum.

Caleb kaşlarını kaldırır ve Hadley'e mutfakta katılmadan önce kıkırdar.

Ajan Ford elimi tutuyor ve beni arka kapıdan çıkarıp dışarıdaki küçük taş patikaya götürüyor.

Yürürken elimi bırakmıyor. Onu bu kadar uzun süre özledikten sonra kelebeklerin uçuşmasını bekliyorum. Ama hiçbir şey hissetmiyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor, garajın yanında durup. İhtiyacım var ama kelimeleri bir araya getiremiyorum Nereden başlayabilirim ki? Ya Liam geri dönemezse? Ajan Ford'u nasıl kendi tarafıma çekebilirim ve

Liam'ı bulmama yardım eder mi?

Ford elini saçlarının üzerinde gezdiriyor. Pek çok erkek küt kesimi başaramaz ama o . Gerçi artık parmaklarımı dolkalın kahverengi saçları tercih ediyorum.

"Bunun zor bir deneyim olduğunu biliyorum. Bana şu anda her şeyi anlatmak zorunda değilsin," diyor Ajan Ford. "Peki, bir fikrim var?"

"Bir fikir mi?" Liam'ı kurtarmak gibi mi? Sormak için ağzımı açıyorum ama o tekrar konuşuyor.

"Ya..." Yaklaşıyor, birbirine bağlı ellerimizi kaldırıp göğsüne koyuyor. Onun elindeki elime bakıyorum. Neden hâlâ elimi tutuyor? Ama ben daha soramadan o devam ediyor. "Sen ve ben biraz burada kalsak nasıl olur? Harris ve Hadley'i Amerika'ya gönderirim ve biz de"-bakışları dudaklarıma düşüyor-"bilgi alırız."

Ciğerlerimdeki hava boğuluyor. *Bilgilendirme mi?* Şu anda ne oluyor? Olmasını istiyor muyum? Geçen hafta evet derdim. Şimdi sadece

'bilgi almak' istediğim kişi Liam. "Uh, ben..."

Tereddüt ettiğimi hissediyor ve parmak eklemlerimi dudaklarına değdiriyor. "Rahatlayabiliriz, masaj yaptırabiliriz."

Masaj istemiyorum. Oraya koşup Liam'ı bulmak istiyorum, hemen.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama elimi tutuyor. Ona gerçeği nasıl ? "Üzgünüm ama istediğim bu değil. İhtiyacım olan-"

"Unutman gerek." Sözümlü kesti. "Bu konuda yardımcı olabilirim." "Unutmak istemiyorum." Elim çekiyorum.

"Anlıyorum. Seni böyle manipüle ederek zor bir duruma ."

Tenimi bir ürperti kaplıyor. "O mu?"

"Liam."

Caleb ona söyledi mi? Söylemeyeceğine söz vermişti. "Bu konuda konuşmaya hazır değilim."

Elimi tekrar tutuyor. "Hazır olduğunda, ben buradayım."

Israrı sinirlerimi bozuyor. Bana hiç bu kadar ilgi göstermemiştii, şimdi de *bu* mu? Bana karşı olan hislerinin farkına ancak gittiğimi düşündüğü zaman mı vardı? Bu durumda, yardımcı olmaya çalıştığı için onu suçlayamam, ama bu benim istediğim türden bir yardım değil. Onu artık böyle istemiyorum.

"Teşekkürler, ama bunu kendi başıma halletmek istiyorum." Ve yapacağım. O eve döner dönmez Caleb'ı bana yardım etmesi için ikna edeceğim ve Liam'ın peşinden gideceğiz. Ford'la ya da Ford'suz.

Ford bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Tek başına olmakta iyisin, değil mi?"

Soruş şeklindeki bir şey kanımı donduruyor. Bununla ne demek istiyor? "Sanırım içeri gireceğim. Ajan Harris'le konuşmam gerek."

"Yolu benimle birlikte bitirmeyecek misin?" Ford sorar.

"Hayır, ama teşekkür ederim. Teklif etmeniz çok hoştu."

Bana bakıyor, gözleri arıyor. "Bana karşı bir şeyler hissettiğine yemin edebilirim."

"Ben, uh..." Buna ne cevap vereyim? Gerçeği. "Hayır. Özür dilerim."

İç geçiriyor ve elimi bırakıp cebini karıştırıyor. "Bu yanlış cevaptı."

Eli yüzüme saldırıyor ve ağzımı bir bezle kapatıyor. Çığlık atarak Ford'un dev bedenine karşı savaşıyorum ama çabalarım başarısız oluyor ve ben tanıdık bir bilinçsizliğe sürüklenirken bana acıyan bir gülümseme veriyor.

Bir şey son derece açık: Yanlış adama güvendim.

OceanofPDF.com

Chapter 36

Liam

Arabamdan adımımı attığım anda depodan kafama doğrultulmuş bir silahla bir adam çıkıyor. İki elimi havaya kaldırmadan önce kutunun çantamda güvende olduğundan emin oluyorum.

"Hiç silahınız var mı?" diye soruyor.

Bıçağı pantolonumun cebinden çıkarıp yere atıyorum, umarım daha fazlasını arama ihtiyacı hissetmez.

"Bu kadar mı?" diye soruyor, üstümü arayıp belimdeki silahı ve arka cebimdeki şok tabancasını bulmadan önce. Şok tabancasını yere fırlatıp topuğuyla vururken gülüyor.

Oldukça agresif vücut aramasına devam ederken "Bu yepyeni bir şeydi," diye mırıldanıyorum. Elleri kasıklarına yaklaştığında sıcıyorum. "Hey şimdi. En azından önce bana bir yemek ısmarla."

Gözlerini kısar ve geri adım atar. "Bu taraftan." İleri doğru bir adım attığımda silahı omurgama dayadı ve beni dürttü.

Sırtımdaki namlunun beni rahatsız etmesine izin vermeyerek, "Şu anda bazı düşmanca hisler alıyorum," diyorum. Buna alışkınım. "Adın ne senin? Yoksa patronun emirlerini yerine getiren ve bir adı olmayan bir uşak mısın? Patronun birine ihtiyacı olduğunda, sadece 'on iki numaralı uşak' der."

"Kapa çeneni." Silahı sırtıma daha sert dayadı.

"İşte... mesele de bu. Konuşmaktan hoşlanıyorum ve düşüncelerimi dile getirebildiğimde kaygılarımı gidermeme yardımcı oluyor-"

"Kapa çeneni dedim." Sözleri kaburgalarımın vurduğu bir şaplakla noktalandı. Cruz, ortağı ve şimdi de bu adam arasında, hiç bu kadar istismar edilmemiştim. Bunu hak etmediğimi söyleyemem.

Kapıya vardığımızda bana doğru eğiliyor ve yumruğuyla kapıya vuruyor. "Yirmi yedi," diye bağırıyor.

Yanaklarım sıkıştı. "Haklıymışım. Senin bir numaran var. Beni karşılamaya numara on yerine yirmi yedi numarayı göndermeleri biraz hayal kırıklığı yarattı." Zaten morarmış yanağıma yumruk atıyor, ben de küfrediyorum.

"Gerçekten kapatmayı öğrenmelisin."

Kan tükürdüm. "Öğrendim. Hoşuma gitmedi." Gülümsemeye zorlayarak tekrar tükürdüm. Kapı açıldı ve başka bir adam kolumdan tutup beni içeri çekti. "Yirmi altı numaralı uşak, sanırım?"

Bana ters ters bakıyor, ama yirmi yedi numara gibi yemi yutmak yerine, karanlık bir koridordan geçip büyük ve boş bir odaya girerken sessiz kalıyor. Burada beni bekleyen kimse yok. Çimento duvarlar mağara gibi hissettiriyor. Bağırırsam eminim yankılanır. Tam bunu denemek üzereydim ki geniş bir kirişin arkasından bir adam çıktı, aşırı bronzlaşmış yüzü sanki bu anı bekliyormuş gibi kendini beğenmiş bir alaycılığa bürünmüştü. Aynı anda, odanın etrafındaki diğer kirişlerin arkasından dört adam daha çıktı.

"Dürüst olun, bu sevimsiz giriş için ne kadar süre çalıştınız?" Kendi kendime gülüyorum, beş iri yarı adamın misafirlerinin gözünü korkutmanın en iyi yolu için kavga ettiklerini hayal ediyorum.

Adamın gülümsemesi kayboluyor ve yerine kaşları çatılıyor. Bana doğru ilerlerken ayakkabıları betona vuruyor. "Liam Hawthorne."

"Görünüşe göre ünüm benden önce geliyor. Seninki olmadığı için üzgünüm." Koyu renk gözleri buz gibi oldu. "Sebastian Sanchez."

Serena'nın eskiden sevdiği adam. Şimdi onu şahsen gördüğümde, bronzlaşmış teni ve dolgun sakalıyla bir tür gümüş tilki olduğunu itiraf etmeliyim. Bunu görebiliyorum. Hoşuma gitmiyor ama anlıyorum.

"Sebastian..." İsmi deniyorum, sonra çenemi kaşıyorum. "Özür dilerim. Hiçbir şey çağrıştırmıyor."

Bir adım öne çıktı ve karnıma bir yumruk attı. İki büklüm oluyorum, ciğerlerimdeki havasızlıktan ve kötü koluma yayılan acıdan dolayı öksürüyorum. Belki de çenemi kapatmayı öğrenmeliyim.

"Dikkatli ol, sevgili yaşı büyükbabam fena halde hastalanıyor," diye alay ediyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum. "Ah, doğru ya. Sen yaşı insanları eğlenmek için götüren adamsın. Bu arada büyükbabam nerede?"

"Kutum nerede?"

"Üzgünüm, Seb. Bu benim ilk pazarlığım değil. Onu içeri getirin."

Burun delikleri etkileyici bir şekilde açılıyor. O devasa boşluklara çeyreklikler sığdırabilirdi. "Bu benim de ilk pazarlığım değil ve sanırım üstünlük bende."

"İstersen bunu senin için değiştirebilirim."

Bu onu şaşırtmışa benziyor ve o parçaları bir araya getirmeye çalışırken ben de odanın etrafına bir göz atıyorum. Köşede başka bir kapı var. Büyükbabamı orada tutuyor olmalı. Eğer kaçmak zorunda kalırsam, oraya koşacağım... umarım onlar beni vurmadan önce.

"Kutu nerede?" diye tekrar sorar.

Çantamın fermuarını açtım ve çıkardım. "Büyükbabam nerede?"

Sebastian özellikle kimseye bağırıyor ve sesi odanın içinde muhteşem bir şekilde yankılanıyor. On saniye sonra köşedeki kapı açılıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Büyükbabam tökezleyerek içeri giriyor, iki gözü de morarmış ve şişmiş. Topallaması her zamankinden daha belirgin. İki günde on yıl yaşlanmış, kırık dökük ve çelimsiz.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye hırslıyorum Sebastian'a.

Sebastian gülüyor, şeytani kahkahası boş duvarlarda yankılanıyor. "Yaşı adamın içinde hâlâ biraz mücadele vardı ama sanırım bunu oldukça iyi bir şekilde düzelttik."

Sebastian'ın kalın boynunu avucumla yakalayarak ileri atıyorum. Dört silah bana doğru tıklıyor.

Alaycı bir tavırla kolumu itti. "Kutu." Ben de onun bakışına karşılık verdim. "Büyükbabam."

Ben buradan sağ çıkıp çıkamayacağımı merak ederken Sebastian tam altmış saniye boyunca bana bakıyor. Henüz Serena'yı sormadı, o güvende olduğu sürece bunu kabul edeceğim.

Sebastian, büyükbabamı serbest bırakan adamına başıyla işaret ediyor. Midem düğümleniyor ve gözümde büyüttüğüm adamın zemini aşip bana doğru gelmeye çalışmasını izlerken gözlerim yanıyor. Yaklaştığında onu yakalıyorum, zayıf bedenini benim için her zaman bir cankurtaran salı gibi tutuyorum.

"Ne dokunaklı bir kavuşma." Silah yine tıkırdıyor ve bu sefer büyükbabamın yüzüne birkaç santim uzaklıkta. "Kutu."

"Buradan çıkmama izin verecek misin?"

Sebastian'ın telefonu çalıyor ve onu çıkartıyor. Bana bakarken yüzünde ürkütücü bir glmsemi beliriyor. "Tabii. Sen umurumda değilsin."

"Yine de başıma dl m koydun?"

Başını sallıyor. "Ben değildim."

"Size güvenmiyorum." Neden gitmemize izin versin ki? "Size güvenmiyorum," diye karşılık veriyor.

İnsanların gvenemeyeceği biri olmaktan bıktım. Bu salak hariç.

"Sana bu kutuyu atarım, büyükbabam ve ben kapıdan çıkarız, kimse zarar görmez" diyorum.

"Kimseyi ldrmeyeceğime söz verdim... henüz," diyor

Sebastian. Alabileceğim en iyi taahhüt bu.

Kutuyu ona fırlatıyorum ve geldiğim yoldan geri geri gitmeye başıyorum, uşaklardan hiçbiri beni takip etmeyince şaşırıyorum. Sebastian kutuyu kontrol ediyor, kilitli olduğunu görüyor ve sallıyor. Telefon içeride gümbürdüyor ve adamlarına bir kez başını sallıyor.

"Kapıya bak," diyorum büyükbabama, hâlâ geriye doğru yürüyor, birinin fikrini değiştirmesini bekliyordum.

Ama gelmiyorlar. Koridor boyunca bekledim. Arabama kadar bekledim. Ama kimse gelmiyor. *Neden* gelmiyorlar? Beynimin arkasında alarmlar çalıyor ama tek odak noktam büyükbabamı güvenli bir yere götürmek.

Arabaya binmesine yardım ettim ve ancak yerleşkeden bir mil uzaklaştıktan sonra "İyi misin?" diye sormaya cesaret edebildim.

Başını sallıyor, gözyaşları yıpranmış yanaklarına dökülüyor. "Ne yaptın sen?"

Chapter 37

Liam

Sola keskin bir dönüş yapıyorum ve büyükbabama bakıyorum. "Ne demek istiyorsun? Seni ben kurtardım."

"Ölmeme izin vermeliydin. Ben ölmeliydim, o değil." Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Seraphina. Onun için gelecekler."

Başımı salladım. "O güvende, bundan eminim." Ama bunu söylerken bile ayağım gaz pedalına daha sert basıyor. Teslim olacağıma söz verdim ve olacağım. Sadece onun güvende olduğunu kendim görmek için. Ajan Harris'ten gelen ve güvenli evin tarifini içeren mesajı açıyorum.

"hayatta olduğu sürece, asla güvende olmayacak." Büyükbabanın çenesi titriyor ve gözyaşları yüzünü kaplayan kırıksıklıklara sızıyor.

"Bana söylemediğin şey ne?"

Nefesini içine çekiyor. "Sanırım içeride birileri var." İçeriden biri mi? Bu da ne demek oluyor?

Sanki bir işaretmiş gibi telefonum çaldı. Caleb arıyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve telefonu açıyorum. "Alo?"

"Onu aldılar."

"Harris mi?" Bunun benden intikam almak için yapılmış bir tür şaka olmasını umarak soruyorum. "Onu aldılar da ne demek?"

"Ajan Hadley bana saldırdı. Onu savuşturdum ama çok geç olana kadar neler olduğunu anlayamadım. Ford Serena'yı aldı."

Yol -tüm dünya- karanlığa dönüyor. Bu yüzden gitmeme izin verdiler. O zaten ellerindeydi. Ben sadece bir baş belasıydım. Bu garip bir şekilde alçakgönüllülük.

"Sana onu korumanı söylemiştim. *Tek bir işin* vardı," diye bağıyorum. Güvenli evden bir mil uzaktayım. Geri dönüp depoya gidebilirdim. Ama onu oraya götürmüş olmalarının imkânı yok. Bu yüzden Sebastian onu sormadı. Zaten bir planı vardı. Benimle oynuyordu. Bunu anlamam gerekirdi ama anlamadım.

"Hadley'i bağladım. Onu sorgulayacağım," diyor Harris.

"Neredeyse ," diye . "Ona cehennemin benimle geleceğini söyle."

Bir an sessizlik oldu. "Gerçekten söylememi mi istiyorsun?"

Çünkü bu biraz dramatik-"

Kapatıyorum.

"Onu bulmalısın Liam," diye hıçkırıyor büyükbabam.

"Yapacağım." Direksiyonu kavradım. "Yıllar önce sana geldiğini neden bana söylemedin? Yardım edebilirdim."

Başını sallar. "Yapamadım Liam. Sen iyi bir şey yapmıyordun. Vahşi ve umursamazdın. Scarlett seni kör etmişti. Yardım edecek durumda değildin."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. O zaman bile Serena'yı hayal kırıklığına uğrattım. Yine başaramayacağım. "Ben değiştim. Artık o adam değilim."

"Biliyorum oğlum. Biliyorum. Çok özür dilerim." Şimdi bunu kanıtlama şansım var.

Boğazımı temizliyorum. "Koltuğunuza dikilmiş bir silah var," diyorum. Hemen koltuğun dikişlerini yırtıyor, morarmış ve mafsallı parmaklarının koltuğu yırtmasını izlemek bana acı veriyor ama o da benim kadar inatçı ve ben deli gibi sürerken yırtmaya devam ediyor.

Bu nasıl oldu? Serena'nın, onu yıllardır güvende tutan insanlarla birlikte güvende olması gerekiyordu.

Güvenli ev görünür hale geliyor ve arabayı garaj yoluna doğru sallıyorum. Park eder etmez arabadan atlayıp eve koşuyorum.

Caleb eski bir ısıtıcıya bağlanmış bir adamın üzerinde duruyor.

"Nerede o?" diye soruyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar medeni bir şekilde. Hadley cevap vermiyor. Sanırım sıra bende.

Belimden bir silah çıkarıp horozunu indirdim. "Merhaba, Ajan Hadley." İki adam da bana baktı ve Hadley geri çekildi. Korkak herif.

"Hawthorne, ben hallederim," diyor Caleb sertçe.

"Anladığımı sanmıyorum." Sol kolunu kısıyorum. "Çok nazıksın. Neyse ki benim ahlaki değerlerim yok. Onu öldüreceğim ve yine de rahat uyuyacağım," diye yalan söylüyorum.

Hadley Harris'e bakar. "Adam deli. Beni buradan çıkarmalısın dostum."

"Serena nerede?" Silahı göğsüne doğrultarak soruyorum.

Hadley aramızda bir ileri bir geri bakıyor ama bir şey söylemiyor.

"Ne zamandır hainlik yapıyorsun?" Caleb soruyor.

Hadley'nin gözlerinde bir şey parlıyor ve Caleb'a bakıyor. "Ben *değilim*. Ford bana ikinizin haydutluk yaptığını ve sizi buraya getirmemiz gerektiğini söyledi. Serena'yı bir yere götüreceğinden haberim yoktu. Serena'nın birkaç yıl önce birini vurduğunu ve izini kaybettirmek için burada olduğunu söyledi. Siz de ona yardım etmeye gelmişsiniz."

"Sana yalan söyledi," diyor Caleb. "Serena tehlikede. Bize nereye gittiğini söyle."

"Nereye gittiğini bilmiyorum," diyor Hadley. "Yemin ederim."

Ne yazık ki ona inanıyorum. Başımı sallayıp düşünüyorum. Ford devlet telefonunu yanına alacak kadar aptal olamazdı ve alsa bile yeterli koruma olurdu. Hackleyebilirim ama bu işe yaramayabilecek bir şey için sahip olmadığımız zamanı alır. "Hangi araban var?"

"Uh..." Hadley başını sallar. "Hatırlamıyorum. Bir tane kiralamak zorunda kaldık çünkü bizimkilerin hepsi kullanılıyordu."

Daha da iyi.

"Bana kiralayacağım yerin adını ver," diye bağırdım. Beş dakika sonra kiralık araç sitesine girdim ve aracın yerini buldum. Aracı terk etmediğini varsayarsak, şimdi onu bulacağıma dair bir umut ışığı var içimde. Aynı depoda değil. Ters yönde, neredeyse otuz dakika uzaklıkta.

"Gidelim," diyorum Caleb'a.

"Peki ya ben?" Hadley soruyor.

O sırada büyükbabam banyodan tökezleyerek çıkıyor ve ben sırtıyorum.

"Sana bir bebek bakıcısı buldum."

Büyükbaba Henry Hadley'e bakar, gözleri kısılır. "Serena'ya ihanet eden adam bu mu?"

"Evet. Ona bak."

OceanofPDF.com

Chapter 38

Serena

Uyuşturulmaktan ve kaırılmaktan bıktım. Bu sefer gözlerimi açtığım da her şey migren ağrısı gibi beynimin önüne hücum ediyor.

İçimden biri tarafından ihanete uğradım. Bunun kalbimin, ruhumun derinliklerine işlediğini hissediyorum.

Etrafıma bakıp yerimi belirlemeye çalışıyorum. Soğuk betonun üzerinde yan yatmışım, kollarım arkadan bağlı. Önümde bir tür şifonyer var, odanın geri kalanını görmemi engelliyor ve beni dört metre kareye hapsediyor. Pencere yok ve kimseyi görmüyorum ama başka birinin varlığını hissedebiliyorum. Yumuşak nefes sesleri ve ayak sürüme sesleri... Bu çok daha korkutucu.

Bacağımı dışarı itiyorum ve doğrulmaya çalışıyorum. Ford şifonyerin üzerinden bakıyor, gözlerinde hınzır bir parıltı var.

Öfke tenimde alev alev yanıyor. "Sana inanamıyorum, seni adi herif-"

"Pişman olacağın bir şey söylemene gerek yok," diyor, dudaklarının kenarları kıvrılıyor.

"Bunu neden yaptın?"

Şifonyerin üstünde oturuyor, bacaklarını tembel tembel sarkıtıyor, sanki dünyanın bütün zamanına sahipmiş gibi, ama değil. Bu kravattı çıkardığım an

bilekleri, nefesleri sayılı. "Neden neden neden? Sorular bunlar, değil mi? Merak etme Cruz. Yakında her şey anlam kazanacak."

Eğer bu doğruysa, işler çok daha kötüye gidecek demektir. Neler olacağını öğrenmek için beklememeyi tercih ederim. Düşüncelerim yarışıyor, buradan çıkmak için inandırıcı bir şey bulmaya çalışıyorum. "Peki. Ben de seninle geleceğim. Kırlarda şarap içerek tatil yapabiliriz."

"Evet, o konuda." Ford çenesini ovuşturuyor, gülümsemesi her saniye daha da artıyor. "Seninle oynuyordum, tatlım. Berbat bir oyuncu olduğun için rol yaptığını anlayamaman mantıklı. Sırlarını her zaman yüzünde taşıyorsun. Çok güveniyorsun."

Bunun benim sorunum olduğunu *hiç* düşünmedim. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Omuz silkiyor. ". Liam Hawthorne iki ay önce Amerika'ya dönene kadar."

Bu hiç mantıklı değil. Liam da benim kim olduğumu bilmiyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Liam'dan bir şey isteyen bir adam benimle temasa geçti, ben de sizi onun üzerine saldı. Adamın yayınlarımıza erişimi vardı ve her şeyi izledi. İşte o zaman *sizi* gördü. Seraphina Costa." Ford bu ismi sanki hoşuna gidiyormuş gibi dudaklarında yuvarlıyor. "Biraz zaman aldı ama gizli dosyana girdim ve bunu doğruladım. Belki de sandığımdan daha iyi bir oyuncusun, çünkü hepimizi kandırdın. Sonra plan değişti. Liam ve *sen*."

"Kimseyi kandırmaya çalışmıyordum. Hayatım için kaçıyordum." Belli ki burada neyle uğraştığını bilmiyor. *Kiminle* uğraştığını. "Bunlar tehlikeli insanlar Ford. Beni öldürecekler, sonra da seni öldürecekler. Ne söz verdilerse sana vermeyecekler."

"Beni hafife alıyorsun." Ford çıtladı. Şifonyerin üzerinden kayıyor ve yanıma çömeliyor. "İşin komik tarafı Liam'ın Amerika'da olması kimsenin umurunda değildi. Sizi bunun büyük bir mesele olduğuna inandırdım. Seni içine aldım." İşaret parmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor, ısırma çalışıyorum ama tam zamanında geri çekiyor. "Yaramaz. Aylar önce neredeydin? Çok eğlenebilirdik."

"Sen pis bir pislisin," diye tükürdüm.

Çenemi yakaladı ve sıkıca tuttu. "Tekrar dene, Cruz-"

"Çek ellerini onun üzerinden," diye gürlüyor derin, aksanlı bir ses odada - omurgamdan aşağı ürperti gönderen ve beni bir anlığına felç eden bir ses.

Sebastian Sanchez kabuslarımın bir figürü gibi şifonyerin tepesinde belirdi. Dün gece ona iyi bakamadım, hava çok karanlıktı. Ama hâlâ geniş omuzlu ve yakışıklı, gerçi siyah saçlarında hatırladığımdan daha fazla ak var. Koyu renk gözleri hiç değişmemiş. "Ona dokunacak biri varsa, o da benim."

Yumruklarımı sıkıyorum; bana ulaşmasına izin vermeyeceğim. *Liam ne yapardı?*

Bu, düşünmeyi hayal ettiğim bir şey değildi.

Düşmanıma dönüşen eski aşkımın gözlerinin içine baktım. "Alınma ama şansımı Ford'la denemeyi tercih ederim."

"Onu canlı canlı yersin." Sebastian kıkırdar.

Ford ikimizin arasına baktı, kafası karışmıştı. Sonra ayağa kalkarak benden büyük bir adım uzaklaştı.

"Eminim hayatta kalacaktır. Senin aksine." Sesim eşit oranda zehir ve tatlılıkla dolu.

Sebastian avuçlarını birbirine sürterek daha da geniş sırtıyor. "Küçük Seraphina oynamak için dışarı çıktı." Ford'a bakıyor. "Onu serbest bırak.

Bundan zevk alacağım." Ford bana doğru yürümeden önce tereddüt etti.

Çenemi tuttum, ona tekrar yalvarmayı reddediyorum. seçimini yaptı ve hak bulacak.

Beklediğimden daha nazık bir şekilde kalkmama yardım ediyor ve bileklerimi kesiyor.

Adrenalin damarlarımda dolaşırken kollarımı ovuşturarak onları silkeliyorum. Son yedi yıldır, dövüştüğüm her raund, antrenman yaptığım her saat bu an içindi. Bir gün o anın geleceğini ve geldiğinde hazır olacağımı biliyordum.

Şimdi o zaman olduğumdan çok daha güçlüyüm, pek çok açıdan.

Sebastian acele etmiyor, kollarını dirseklerine kadar sıvıyor. Eskiden onun erkekliğini, gücünü ve sofistikeliğini severdim. Ama bunlar sahte olabilir. O sadece bir zorba.

Vücudunu inceliyorum. Belirginliği hâlâ ama artık kırk yaşında. Bu bana yardım edecek mi, etmeyecek mi?

"Küçük tartışmalarımızı özledim," diyor, koyu renk gözleri ağzıma düşüyor, muhtemelen küçük 'tartışmalarımızın' nasıl bittiğini hatırlıyor. Boks yaparak büyümüşü ve bana nasıl dövüşüleceğini öğretmişti; onun hoşuna gidecek bir hareketi her mükemmelleştirdiğimde beni bir öpücükle ödüllendirirdi. Ne kadar genç ve aptalmışım. Ne kadar saf.

"Seni özlemedim."

"Her zaman acımasızca dürüst." bir adım atıyor, ben onun adımına karşılık veriyorum ama ters yönde. "Bu da şu soruyu akla getiriyor, onu seviyor musun?"

Ford'a baktım. "Hiç de bile."

Telefonunu elinden çıkarıp havaya kaldırıyor. Benim ve Liam'ın bir fotoğrafı beliriyor. Paris'e ilk geldiğimizde, ilk gün Winthrop'lara giderken çekilmişti. "O."

"Onu senden daha çok sevmiyorum."

"Sana inanmıyorum, ama belki bunu kanıtlayabilirsin." Gözleri tekrar dudaklarıma düşüyor.

"Rüyanda görürsün." Tam kasıklarına tekme attım.

Homurdanıyor, iki oluyor. "Bu ucuz bir atıştı, bebek."

"Bana bebek deme." Ona tekrar tekme atıyorum ama bacağıma tutup kendisiyle birlikte yukarı çekiyor.

"Sana ne istersem onu derim." Parmaklarını kalçama geçiriyor ve bedenimi kendine doğru çekiyor. "Çünkü artık benimsin."

"Ben senin değilim. Asla da olmayacağım." Yüzüne tükürdüm, sonra yumruğumu göğsüne indirdim. Bir kaya duvara çarpmışım gibi sekti. Parmak eklemlerim acı içinde bağılıyor ama acıımıyormuş gibi yapıyorum.

Elimi tutup arkamdan tutturuyor. "Tek seçeneğin buysa yapacaksın."

"Seni asla seçmeyeceğim," diye homurdanıyorum kendimi kurtarmak için mücadele ederken onun sert tutuşu altında.

"Bunu göreceğiz." Beni tutmayı bıraktı ve neyse ki beni yakalayan Ajan Ford'a doğru itti. "Gel bakalım. Patronla tanışma vakti geldi."

Chapter 39

Liam

Serena'nın rehin tutulduğu terk edilmiş otelin karşısındaki boş arsaya arabayı park ediyorum. Arabadan sessizce inip bir beton bariyerin arkasına saklanıyorum ve neredeyse cansız binayı inceliyorum. Sadece birkaç loş ışık yanıyor ve onlardan birinin beni ona götürmesi için dua ediyorum. Ford'un arabası burada, ama bildiğim kadarıyla onu bırakıp başka bir tane almış olabilir.

Bir araba yanıma yanaşıyor, ışıkları kapalı ve Caleb arabadan atlayıp yanıma çömeliyor.

"Bana bir şey söyle," diye homurdanıyor, bakışları sokağın karşısındaki binada.

"Senden bir dakika önce geldim," diyorum.

"Yani yavaş çalışıyorsun, öyle mi?"

Şüpheyi kaşlarımı çatıyorum. "olduğundan yüzde seksen eminim."

"Onları öldüreceğim," diyor Caleb.

"Cruz'la neden ortak olduğunuzu anlamaya başlıyorum," diyorum. "Destek çağırdın mı?"

Başını sallıyor. "Hâlâ yirmi dakika uzaktayız. Müdür Amerika'dan buraya geliyor ama saatler uzaklıkta. Planımız nedir?"

"Ben içeri giriyorum." Ayağa kalkıyorum ve Caleb beni hemen aşağı çekiyor. "Elinin koparılmasını mı istiyorsun?" Alay ediyorum.

Elini çeker. "Bu bir plan değil. Bir saniye dur." "Bunu düşündüm.

Onu benim için serbest bırakabilirler."

"Sen ödül değilsin. Seni istemiyorlar."

"Buna alındım. İşe yarayabilecek çeşitli becerilerim var. Belki de gruplarına katılacak başka bir ayaktakımı döneğe ihtiyaçları vardır."

Eğlenen bir kaşını kaldırıyor. "Hayır... sadece hayır."

"Yine de . Takas yapsalar da umurumda değil."

"Kendini fazladan bir rehineye mi dönüştüreceksin?" diye soruyor. "Asilce... ama aptalca. Daha iyi bir fikir düşünelim."

"Hepsi bu kadar. Al." Cebimden küçük bir kamera çıkarıp gömleğimin düğmesine takıyorum. "Bunu saniyeler içinde bulacakları kesin, ama belki size ve diğer ajanlara neyin içine gireceğiniz konusunda bir ipucu verebilir." Telefonunu kapıyorum ve o itiraz edemeden videoyu gönderiyorum. "Sokak kameralarına çoktan baktım ama bu blokta hiç yok. Kör uçuşu yapıyoruz."

"İşte bu yüzden beklemeliyiz," diye karşı çıkıyor Caleb.

"Beklemeyeceğim. Oraya gidiyorum." Ayağa kalkıyorum ve tekrar kolumu tutuyor ama onu itiyorum. "Onların dikkatini dağıtacağım - sen onu kurtarana kadar onu hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Çünkü bu sefer onu kurtaracaksın."

"Evet." Neredeyse hırlayacak. "Ama seni öldürecekler."

"Umurumda değil," diyorum, sözlerimin doğruluğuyla kendimi şok ederek. Hayatım umurumda değil. Önemli olan tek şey o. Eğer o benim dünyamda değilse, dünya da yok demektir. "Bak, videoyu gördüm, Serena bunun Sebastian'ı hapse atmak için yeterli kanıt olduğunu düşünüyor ama değil. Daha fazlasına ihtiyacımız var, bu yüzden yanımda bir kamera getiriyorum." Sol gözümdeki teması işaret ediyorum.

Caleb onu inceliyor. "Bu tür bir teknolojiye nasıl sahip olabiliyorsun?"

"Benim kaynaklarım var. Tek yapman gereken Serena'yı kurtarmak, sonra ödeşmiş oluruz."

Caleb geri çekildi. "Affedersiniz? Ne için bile?"

"Şu anda teknik detaylara girmemize gerek yok ama kız arkadaşını bir katilin elinden kurtardım."

"Sen mi? İlk başta onun tehlikede olmasının sebebi sendin-" Dudaklarını birbirine çarptı ve başını salladı. "Şu anda bir önemi yok." Kontrol ediyor

Saatini. "On yedi dakika. Sadece. Bekleyin. Onları başka bir yoldan bulabiliriz," diyor Caleb dişlerini sıkarak.

"Serbest kalmaları riskini göze alamam." Başımı sallıyorum. "Bekleyemem. Bundan başka bir şey yapamam. Onun tehlikede olduğu her saniye beni daha da korkutuyor. Dünyam sanki dikişlerinden yırtılıyormuş gibi hissediyorum. Eğer onu canlı göremezsem, eğer onu kurtaramazsam, her şey paramparça olacak."

"Dramatik bir yeteneğin var." Caleb iç geçiriyor. "Ama sanırım sen de hiç fena değilsin."

"Bunun bir iltifat olması mı gerekiyordu? Çünkü cidden eksikti."

"Artık kız arkadaşım ile konuşmak yok," diyor Caleb.

Ben bunu düşünüyorum. Amelia ilginç ve eğlenceli biri. "Ölmezsem bunu tartışabiliriz." Otele doğru giderken ona el sallıyorum.

"Hawthorne!" diye homurdanıyor.

"Ne? Onun canlandırıcı kişiliği hoşuma gidiyor. Küçük sarışın bir köpek yavrusu gibi."

"Eğer seni öldürmezlerse, ben ."

"Denediğini görmek isterim." Şu anda *herkesin* denediğini görmek isterim. Ölüme yürüyor olabileceğinizi fark etmek özgürleştirici. Kendimi yenilmez hissediyorum. Ölüm zaten beni ele geçirmek için çalışıyorsa kimse bana zarar veremez. Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Her şeyimi riske atacağım.

Chapter 40

Serena

SEBASTIAN beni ilkinin tam tersi bir odaya götürüyor.

Son oda, gelişigüzel mobilyalar ve gevşek döşeme tahtalarıyla dökülüyordu. Bu bir otel süitine benziyor. Beyaz bir halının üzerinde kan kırmızısı bir kanepe. Cam bir yemek masasının altında parlak beyaz sandalyeler. Dışarıdan ses gelmemesine ve koridorun düzenine bakarak terk edilmiş bir binada olduğumu düşünmüştüm. Ama şimdi tamamen başka bir yerde olup olmadığımı merak ediyorum. Bir ev mi? Bir apartman kompleksi mi?

Patron'la hiç tanışmadım. İlişkimiz boyunca Sebastian ne zaman ondan bahsetse gerçek bir patrondan bahsettiğini düşündüm. Ama onun hakkında gevezelik etme şekli, adamı bir tanrı gibi gösteriyordu. Bu güce sahip bir adamın, bu unvanı kazanmak için yapabileceği iğrenç gaddarlıkları bilmek çok korkutucu.

Önemsiz, egoist bir adamdan başka bir şey olmaması için küçük bir şans var, ama o kadar şanslı olacağımı sanmıyorum.

Hayır, şans hiçbir zaman benim yanımda olmadı. Büyükanнем tarafından gönderildiğimde değil. Bir daha dönmek üzere yatılı okula bırakıldığımda da.

Evde. Sebastian beni bulup gençliğimden faydalandığında değil. Buradan çıkamayacağım. Ama bu pes edeceğim anlamına gelmiyor.

Ford beni bir sandalyeye itiyor ve o kadar sert düşünüyorum ki neredeyse devrilecek. "Tam bir centilmen."

Kaşlarını çatıyor ve odanın köşesinde duruyor. Bu ironiyi nasıl göremez? FBI'dayken, o bir numaralı adamdı, odanın merkeziydi. Burada ise bir köşe süsü.

Hadley buralarda bir yerde mi acaba? Ona başvurabilir miyim? Muhtemelen hayır. Hadley ve Ford her zaman iyi arkadaş olmuşlardı. Birbirlerine asla düşman olmazlardı.

Sebastian kırmızı kanepeye oturuyor ve bileğini diğer dizine dayayarak arkasına yaslanıyor. Simsiyah gözleri parlıyor, büyük bir şey olacaktı gibi hevesli.

"Sana bir seçenek sundum," diyor. "Kabul hazır mısınız?" "Asla."

"Bence yakında fikrini değiştireceksin."

"Seninle olmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Sırtışı kayboluyor ve bir eliyle kılı yanaklarını ovuşturuyor. "Gerçekten o kadar kötü müydüm? Seni pahalı hediyelere ve gezilere boğdum. Sevdiğin ilk erkek bendim; bunu kendin söyledin."

İlk adam, ilk çocuk değil.

Yaptığım hatayı hatırlayınca yüzüm yanıyor. Yapmam gereken tüm o büyümeler. "On sekiz yaşındaydım. Kendimi düşünecek yaşta bile değildim. Bir hata yaptım."

"Senin bir hata olduğunu hiç düşünmedim. Çillerden kurtulmuş olman çok yazık. Onları severdim." Gözleri yüzümde geziniyor. "Ama o dudaklar bunu telafi ediyor."

Dudaklarımı emiyorum.

"Benden saklanamazsın sevgilim," diyor ve elini dizime koyana kadar koltuğunda öne doğru kayıyor. "Seni her zaman bulacağım."

"Neredeyse hiç iş yapmadın."

Gözleri parlıyor. "Seni mi istiyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ağzımdan çıkan her kelime senin için bir örtmece mi? Bahse girerim akıllıca bir konuşma bile yapamayız."

"Kimin konuşmaya ihtiyacı var ki?" Kaşlarını sallıyor, sözlerim onun büyük ve boş kafasının üzerinden uçup gidiyor.

"Sizin yerinize düşünecek başka birine ihtiyaç duymanıza şaşmamalı."

Gölümsemesi donar. "Yapabilirim-"

Kapı çalınıyor ve Sebastian konuşmayı kesiyor. Kendimi 'Patron'un gelişine hazırladım.

Bir adam kapıdan o kadar sert ve hızlı bir şekilde itilir ki yüz üstü yere kapaklanır. Yüzünde gülünç bir sırıtışla ayağa fırlar.

Göz kırpıyorum. "Liam?"

OceanofPDF.com

Chapter 41

Liam

Elimden geldiğince havalı bir şekilde ve kırık bir kaburga kemiği olabileceğini tahmin ettiğim bir şekilde vücudumu yerden kaldırıyorum. Kurşun yaram bir süredir kanıyor ve kendimi oldukça sersemlemiş hissediyorum. Yirmi yedi numaralı uşak beni bulan şanslı kişiydi ve öfkesini ifade etmek için hiç vakit kaybetmedi. Acımasızcaydı ama şu an için buna değerd.

Onu görmek için. O yaşıyor.

"Liam," diyor Serena tekrar. Koyu renk gözleri benimkileri endişeyle kocaman buluyor. "Burada ne işin var?"

"Söyleyemediğin için biraz kırıldım. Seni kurtarıyorum." Gülümsüyorum, bağlı olduğu sandalyeye doğru adım atıyorum.

Çenesi titriyor ama o güzel dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bu işi pek de iyi yapmıyorsun."

"Öyle görünüyor, değil mi?" Bu noktada hayatta olduğuma gerçekten şaşırdım. Kapılara ulaşmadan önce beni vuracaklarından emindim ama kaderin cilvesine karşı koyamıyorum.

Bir adam boğazını temizliyor ve ilk kez yalnız olmadığımızı fark ediyorum. Bu onu anlamsızca öpme planlarımı mahvediyor.

Kimi kandırıyorum ki? Burada ölebilirim. Ne zararı olabilir ki?

Serena'nın sandalyesine yaklaşıyorum ve eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Ondan uzaklaşmadan ve Serena'nın eski sevgilisi tarafından çeneme yumruk yemeden önce satın alabildiğim tek şey bu.

"Liam!" Serena çığlık atıyor.

Çenemi açıp kapatıyorum. Hala çalışıyor. "Merak etme hayatım. Kışkandığı için adamı suçlamıyorum." Yüzüme bir yumruk daha. "Korkarım erkekleri delirtiyorsun." Sebastian beni -şenliklerin dışında kaldığını düşünen- bir uşağın üzerine itiyor ve kötü durumdaki koluma bir yumruk daha indiriyor.

Yaramı ondan uzak tutmaya çalışarak dönüp gidiyorum, ama bir şey beni yolumda durduruyor. Odanın köşesindeki adam.

"Sen."

Adam kaşlarını kaldırır ama bir şey söylemez.

"Amerika'daki dairemde Serena'ya saldıran sendin."

Serena adama ters ters bakar. "Bu Ajan Ford, Amerika için bir utanç kaynağı."

Ford Serena'ya vuracakmış gibi yaklaşır, ancak Sebastian ayağa kalkar ve ona köşeyi işaret eder. Ford iyi uşak gibi itaat ediyor. Sebastian masadaki viski şişesini alıp bir fincan doldururken, "Hâlâ yerini öğreniyor," diyor ve bana doğru yürüyor ama bir şey teklif etmiyor

Herhangi biri. Berbat bir ev sahibi.

Serena bana baktı. "Yalan söylemiyordun; beni kurtarıyordun."

"Sana asla yalan söylemediğimi söylemiştim. Tamam, bu tam olarak doğru değil ama önemli olduğunda asla."

"Çeneni kapatır mısın?" Sebastian bana tükürük ve viski karışımı bir şey püskürterek bağıırıyor. Son derece itici.

"Neden? Söyleyecek bir şeyin mi var?" Yüzüme vuruyorum. O da öyle yapıyor, ama ben kaçıyorum, bu da onu daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramıyor.

"Fırsatın varken kaçmalıydın evlat."

"Oğlum? Ben otuzumu geçtim. Sen kaç yaşındasın?" Serena'ya azarlayıcı bir bakış attım. "Seni beşikten mi çaldı?"

"Konuşmayı kes," diyor Serena, bana tekrar vurmadan hemen önce. "Senin ölmek gibi bir arzun var," diye hırlıyor Sebastian.

"Bu noktada sadece bir heves."

"Patron gelene kadar bekle."

"Yani en iyi köpek sen değil misin? Bu hayal kırıklığı. Bence sende çok daha fazla potansiyel var." Bu sefer bana vurduğunda, bir dişimin kırıldığını hissediyorum. Fakat

Bana vurması, ona zarar veremeyeceği anlamına geliyor. Gerçi çenemi kapalı tutarsam bana da zarar veremez.

Gözlerimi Serena'ya çeviriyorum. Duygularını kontrol altında tutmak için elinden geleni yapıyor. O iyi bir ajan, ama onu tanıdığımından beri bunu söylediğini biliyorum. Çok korkuyor. Ve beni incinmiş görmek onu incitiyor. Konuşmayı bırakmanın zamanı geldi.

Sebastian beni bir sandalyeye itti. "Yerinde olsam oturur ve çenemi kapatırdım.

Patronun benden bile daha az sabrı var."

"Ooh *Patron*," ses tonunu taklit ediyorum. "Mokasenlerimin içinde titriyorum."

Arkamdan başka biri konuşmaya dahil oluyor. "Eskiden sen de böyle yapardın."

Bu ses dünyayı ekseninden kaydırıyor. Bu ses ciğerlerimden havayı, kalbimden ritmi alıyor.

Kapıya doğru döndüm. "Baba?"

Chapter 42

Serena

Birkaç dakika önce Sebastian'la alay etmeyi bırakmayan Liam'ı tokatlamak üzereydim. Ama belki de kafama birkaç kez fazla vuruldu, çünkü yemin ederim Liam az önce Patron olduğunu varsaydığım göz korkutucu adama baba dedi. Bu doğru olamaz. Onu tanırdım.

Ama... Liam'ı tanıdığım onca yıl boyunca babasıyla hiç tanışmadım. Bir resmini bile gördüğümü sanmıyorum. Liam'la konuştuğumuz son şey aileydi.

Adamın düz gümüş rengi saçları ve sert, tıraşlı pürüzsüz bir çenesi var. Tek ortak noktaları gözlerinin maviliği ve her zamanki çekici sırtıışları. "Oğlum."

"Neler oluyor?" Kelimelerin benim ağzımdan mı yoksa Liam'ın ağzından mı çıktığından emin değilim.

Ayrıca bunun iyi haber mi yoksa gerçekten kötü haber mi olduğuna karar veremiyorum. Liam'ın kaşlarını çatmasına bakılırsa, ikincisi.

'Patron' kırmızı kanepede oturmuş, takım düğmelerini açıyor. O gecedan bir anı . Daha gençti, ama gölgelerdeki iki adamdan biriydi ve kararları o veriyordu. Onu tanıyamamıştım ama eminim onu tutuklamak için yeterli görüntü vardır.

"İşte ben " Liam'ın babası sırtıyor, kollarını iki yana açmış.

"Psikopat bir katil mi?" Liam soruyor. "Bu kadar kötü olmama şaşmamalı."

"Katılıyorum." Babası öne doğru oturur. "Tam bir hayal kırıklığısın."

"İşte yine başlıyoruz." Liam iç çeker.

Patron gözlerini kısar. "Seni embesil. Sebastian'a seni bırakmasını söyledim ama sen hâlâ geri geliyorsun."

Liam, "İsrarcı değilsem ben bir hiçim," diyor.

"Benim gibi olmanı sağlamak için kullanabileceğimi düşündüğüm bir nitelikti bu." Liam alay ediyor. "Olmak istediğim son şey sendin. Hâlâ da öylesin."

Patron'un yanağı seğirdi, ama nefes almaya zorladı ve bir ayağını diğer dizinin üzerine koyarak koltuğunda rahatladı. "Bu yüzden Scarlett'e seni bulmasını söyledim."

Liam'ın kafası sarsıldı. "Yine mi geldin?"

"Amerika'ya gitmeden hemen önce benim için çalışmaya başladı. Güzel bir yüze karşı koyamayacağını biliyordum. Onun etkisiyle harika biri olacağını düşünmüştüm ama kafan hep bilgisayarda ya da bir sanat projesindeydi ve ellerini kirletmeyi pek umursamıyordun."

"Özür dilerim." Liam başını sallar. "Saçma sapan konuşuyorsun. Ben aptalca konuşmuyorum."

Patron öfkeyle iki ayağını da yere indiriyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. "Tüm Avrupa'nın en büyük uyuşturucu kaçakçılığı imparatorluğunu kurdum. Bana katılmak için her türlü yeteneğe sahiptin ama seni seviyormuş gibi yapan bir kadın bile sana benim izimden gitme tutkusunu veremedi."

"Bakalım doğru anlamış mıyım, ergenlik dönemimdeki isyanlarımda bile sana *daha çok* mu benzedim?" Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Ciddi bir terapiye ihtiyacım olacak."

Liam'ın hayatını düşünüyorum ve bunu görebiliyorum. Liam sanatla ilgileniyordu.

Babası onu sadece uyuşturucu kaçakçılığı için kullanmak istiyordu. Bu Liam'ı riskli yapıyordu.

"Eğitimsiz ve düşüncesizdin. Scarlett'in seni dizginlemesi, bir erkeğe dönüştürmesi gerekiyordu."

Aynı kişiye bakmıyor olmalıyız. Benim oturduğum yerde, Liam buradaki tek gerçek erkek.

"Ben mi?" Liam alay ediyor. "Scarlett'i dizginledim. Ve onu bu işin dışında bıraktım. Onun bu işle hiçbir ilgisi yok."

"İşte burada yanılıyorsunuz. Bu işte onun parmağı var."

"Hayır," diyor Liam ama bugün ilk kez ağzını kapatıyor ve tartışmayı kesiyor.

Patron kendine bir fincan konyak doldurur. "Öğrenmeye çok hevesliydi. Atlanta'da ortaya çıkan ilk kutunun peşine onu ben gönderdim. Kanıtları toplayıp hazinenin izini sürebilmemiz için onu bana getirmesi gerekiyordu ama onun yerine şöhretinin cazibesine kapılıp dikkati dağıldı."

Bunu nasıl karşıladığını görmek için Liam'a gizlice bir göz atıyorum. Çenesi sıkılı ve başını sallıyor, ama onun dışında sessiz.

"Bu yüzden Sawyer'ı onu geri alması için gönderdim ama o bile başarısız oldu. Sonra sen işin içine girdin, ben de bekleyip istediğimi yapıp yapmayacağını görmeye karar verdim. Ama Sawyer'a göre kutu kaybolmuş." Omuz silkiyor. "Sadece bekleyebilirdim ve sabır hiçbir zaman güçlü yanımdı. Sonra bir de baktım ki Sebastian *onu* bulmuş." Patron'un gözleri odaya girdiğinden beri ilk kez benimkilere dönüyor. "Tüm bunlara sebep olan kadının ta kendisi."

Liam sesini bulmuş gibi görünerek başını sallıyor. "Serena yanlış bir şey yapmadı. Bu odadaki tek iyi kişi o."

Gurur duyardım ama rekabet oldukça acınası. Liam hariç.

Patron daha da geniş sırtarak ikimizin arasına bakıyor. Liam'ın sesindeki endişeyi duydu. Ve bunu kullanmayı planlıyor.

"Bana Spartalı kutusunu ver," diyor Patron, hemen ayağa kalkan Sebastian'a kutuyu uzatarak.

Bir anahtar çıkarmak yerine, sehpanın altında durduğu anlaşılan bir çekiç alır.

Liam, "Davy Crockett'in zaman kapsülünü yok etmeye cüret etme," diye bağıyor ve kendime rağmen bir kahkaha atıyorum.

"Kafanı bulutlardan çıkar evlat. Sanat tek bir işe yarar, o da daha değerli para taşımak. Bayan Seraphina bunu biliyor." Çelik gibi bakışlarını bana çevirdi.

Sırtım tutuldu.

Patron çekici kaldırıyor ve kutunun üzerine indiriyor. Liam ve ben, cep telefonunu sallayacak kadar açmadan önce mücevherlerle kaplı metale defalarca vurmasını izlerken irkiliyoruz.

"Yıllardır aradığım kanıt bu mu?" Patron bir kahkaha atıyor ve kapaklı telefonu yabancı bir nesneymiş gibi havaya kaldırıyor. "O kadar grenli olacak ki inandırıcı olması zor. Tek kopya bu mu?"

"Evet." Yalanım dudaklarımdan dökülürken tereddüt etmemek için gözlerimin ve duygularımın donuklaşmasına izin verdim.

"Sana inanmıyorum. Ford!" diye seslenir ve bir ajan için üzücü bir bahane olan bu adam onun emrini yerine getirmek için öne doğru koşar. "Ortağının da icabına baktın mı?"

Kalbim karnıma düştü. Caleb'a ne yaptı? "Hallediyorum efendim."

Ford odadan koşarak çıkarken Liam, "O iyi," diye fısıldıyor.

Patron dramatik bir şekilde iç çeker. "Bugünlerde iyi bir yardımcı bulmak çok zor.

Başka kime gösterdin?" "Sadece

Liam'a," diyorum dürüstçe.

"Sana inanmıyorum. Ama sanırım bunun bir önemi yok, çünkü o videoya rastlayan biri asla bir anlam çıkaramayacak. Tek yapmam gereken tek görgü tanığından kurtulmakken bunun peşinde yıllarımı harcadım." Silahını çıkarıp kafama doğrultuyor. İrkilmedim. Hareket etmiyorum. Hareket edemiyorum. Zihinsel ve fiziksel olarak uyuşmuş durumdayım.

"Ona dokunma." Liam sandalyesinden sıçradı ve bir saniye içinde önümdeydi.

"Kes sesini evlat. Şövalyelik öldü. Ve hiç kuşkunuz olmasın, ona ulaşmak için size bir kurşun sıkacağım."

"Annem senin yan işini biliyor mu?" Liam soruyor.

Patron alay ediyor. "Ona yeterince para ve birlikte vakit geçirebileceği erkekler veriyorum. Gözünü bile kırpmıyor. Şimdi çekil. Bu oyunla işim bitti."

"Efendim," diye araya giriyor Sebastian.

"Ne?" Patron homurdanıyor.

"Onu alabilir miyim diye merak ediyordum?"

"Pardon?"

Beynim karardı. Ne dedi? Bana *sahip olmak* mı istiyor? Kurşunu tercih ederim.

Patron kaşlarını kaldırdı. "Yalnız mı?"

Sebastian omuz silkiyor. "Annem torun için başımın etini yiyor."

Hasta olacağım.

"İyi," diyor Patron ve silahını biraz indiriyor. "Onu al ve evinden hiç ayrılmasını sağla."

Sebastian kolumu tutmaya çalışıyor ama ben çekiliyorum. "Beni öldürmeni tercih ederim."

Patron dudaklarını büzer. "Onun durumunu anlayabiliyorum. Ya onunla gidersin ya da Liam ölür." Silahını Liam'a doğrultur.

"Kendi oğlunu öldürmeyeceksin," diyorum dişlerimi sıkarak, blöfünü görmeyi umarak.

"Öyle değil mi? Ben kendi babamı kaçırdım."

Kalbim yavaşlıyor ve bundan sağ çıkamayacağımdan eminim. Öyle ya da böyle.

"Onunla gitme," diye fısıldar Liam. "Senin için seve seve ölürüm."

Patron gülüyor ve silahı Liam'a yaklaştırarak tıklıyor. "Ne olacak?"

Boğazımdaki kalın yumruyu yutuyorum. Liam beni kurtarmak için ateşin içine girmeyi göze almıştı. Bu sefer sıra bende. Göğsüm sanki kalbimi ezmeye çalışıyormuş gibi ağırlaşıyor ama kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Sebastian'la gideceğim."

Patron gülümser. "Güzel. Çıkın buradan. Ve ona göz kulak ol Sebastian. Paranın hakkını vereceğini hissediyorum."

Sebastian beni odadan dışarı çıkardı. Savaşma isteğim öldü... geleceğe dair umudumla birlikte.

Sebastian haklıydı. Başka seçenek yoktu.

Gözlerimi kısıtırıp kapatıyorum. Bu son olamaz. Bir adamı öldürmenin yüz on sekiz yolunu biliyorum. Bir gün onları kullanacağım. Yapacağım son şey olsa bile ondan kaçacağım.

Ayrılırken Liam'a bir kez daha bakıyorum. Yüz ifadesi benimkini yansıtıyor ve o anda inanmakta tereddüt ettiğim bir şeyi anlıyorum.

O beni seviyor. Ben de onu seviyorum.

Chapter 43

Liam

KAPI Serena'nın arkasından kapanıyor ve ben babama doğru koşuyorum - bir adamın acınası bahanesi - bir yandan da Caleb'in Serena'yı dışarı çıkarken yakalaması için dua ediyorum.

"Whoa." Silahını kaldırdı, nedenini bilmesem de beni olduğum yerde durdurdu. Kalbim otuz saniye önce, sevdiğim kadın onu incitecek ve istismar edecek bir adamla gittiğinde atmayı bıraktı. "Sendeki bu enerjiyi yıllar önce kullanabilirdim. Seni istemiyorum ama bir daha üzerime gelersen öldürürüm. Bu da utanç verici olur. Annen seni özler."

Bundan ciddi olarak şüpheliyim. "O adamları neden

öldürdün?" Dudaklarını büzüyor. "Hangi adamları?"

"Videodakiler. Aileleri olan adamlardı. İyi adamlar."

Gülüyor. "Onlar iyi adamlar değildi. Bana yatırım yapmışlardı ve diyelim ki yatırım dönemleri sona erdi."

"Aşağılıksın," diye tükürdüm. Yaşlanmış, her ne kadar yaptırdığı botokslar bunu engellemeye çalışsa da. Kendisiyle bu kadar dolu olan ve önemli olan herkesi kendinden uzaklaştıran bu adam için neredeyse üzülüyorum. Neredeyse.

"Oh, ama. Armut dibine düşermiş."

Ondan nefret ediyorum. Varlığının her zerresiyle ondan nefret ediyorum. O yanılıyor. Mutluluk için yeterince iyi olmadığımı, Serena için yeterince iyi olmadığımı düşünüyordum. Ama burada onun yanında dururken, zıtlık siyah ve beyaz. Beni yönlendiren düşünceler ve niyetler iyi. Mükemmel değilim ama deniyorum. Aramızdaki fark da bu. Ben iyi olmak *istiyorum*. O hiç istemedi.

"Ben senin gibi değilim."

Sadece gülüyor - korkunç şeytani bir kahkaha. "Neden aile şirketindeki pozisyonunu tartışmıyoruz?"

"Pozisyon istemiyorum."

"Ama yine de senin, çünkü tek bir yanlış adım atarsan Sebastian'ın yeni kadını öldürürüm."

Kalbim atıyor ve sonra duruyor gibi. Atıyor, sonra duruyor. Onun yaşamasına izin vermesinin tek nedeni buydu, böylece beni her zaman bir kukla gibi oynatabilecekti.

Işık, tüm umutları da beraberinde götürerek odadan kaybolur. Caleb şimdiye kadar burada olmalıydı. Bir şeyler ters gitmiş olmalı. Ford onu bulmuş olmalı. Ama diğer ajanlar geliyor. Gelmek zorundalar.

Dişlerimi sıkıyorum. Umutsuz rolümü bir süre daha satmam ve beni yok etmeyi hayatının amacı haline getiren adamı yok etmek için ihtiyacım olan kanıt etmem gerekiyor. "Dileğin benim için emirdir," diye kestirip atıyorum.

"Muhteşem." Babam sırtıyor. "Robert, onu arka tarafa getir. İlk işin benim küçük patavatsızlığımın tüm video kanıtlarından kurtulduğumuzdan emin olmak olsun."

Robert kötü kolumu tuttu ve beni ileri itti. Yüzümü buruşturuyorum ama karşı koymuyorum. Aslında, arka odadaki dört monitörü ve devasa kuleyi gördüğümde neredeyse hızlanıyorum, ama çok istekli görünemiyorum. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok.

"Artık böyle şeyler yapmıyorum," diye yalan söylüyorum, bilgisayarları uyandırmak için parmağımla fareyi dürtüyorum. Bir şifre gerekiyor ve Robert aptalca şifreyi giriyor.

"Yaşamak istiyorsan bu konuda kendini geliştirmen gerekecek." Babam tam arkamda durdu. "Ve aptal gibi davranma. Yanlış bir hareket yaparsan bu kurşun omuriliğine saplanır. Felçli olarak yaşayacaksın ve sevdiğin kadının istediğin hayatı yaşamasını izleyeceksin."

Sinirlenmemek için dişlerimi sıkıyorum ve tüm dikkatimi bilgisayara veriyorum. Şanslıyım ki, babam bu özel beceri setini miras almamış. Web ve uygulamalar üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyorum,

Bir yandan videoyu ararken bir yandan da sistemine, babamı alaşağı etmek için ihtiyacım olan her kanıta erişmemi sağlayacak bir bot ekliyor. Bot yerine oturduğunda, bir arkadaşına şifreli bir bağlantı gönderiyorum, sonra da fareyi kendimden uzaklaştırıyorum. "Ben bir şey görmüyorum."

Bir şey omurgama baskı . "Belki de yeterince dikkatli bakmadın."

İç çekiyormuş gibi yapıyorum. "Tekrar deneyebilirim ama birkaç şeye bakmam gerekecek. Ne olduğunu hatırlayamıyorum-"

" sakla." Babam benden uzaklaşıp oturma odasına yöneldi.

Robert bana yaklaşıyor.

Şimdi benim şansım. Caleb Serena'yı kurtarmayacaksa, ben kurtaracağım.

Dirseğimi uşağın burnuna fırlatıyorum, sonra dönüp kafasını yakalıyorum ve dizime indiriyorum. Yere düştü ve ben de silahını kaptım. Kolum yaramdan dolayı zonkluyor ama onu bayıltacak kadar güçlü bir şekilde kafasına vuruyorum.

Babam barın yanında duruyor, kaşlarını kaldırmış ama umursamıyor. "Görünüşe göre dövüşün gelişmiş. Belki de düşündüğümünden daha fazla potansiyelin vardır."

"Uzmanlık alanımı öğrenmek ister misin?" Ona doğru rahatça yürürken soruyorum. "Senin gibi suçluların hayatlarını mahvetmek."

"Beni vuracak mısın?" Gülüyor. "Sende o yürek yok." Omuz silkiyorum. "Meydan okuma kabul edildi."

Silahını arkasından çıkarıp ileriye doğru yürüyor. "Bu kadar değerli olduğunu bilseydim, başına o ödülü asla koymazdım."

Başına ödül mü koydu? Ama neden?

Hazine. Hayatta neye sahip olursa olsun, her zaman daha fazlasını isteyecektir. Asla tatmin olmayacaktır.

Aynı adam tarafından yetiştirildik. O hazine için onu yeneceğim.

Başımı sallıyorum, bir şey söylemeyi reddediyorum. "Bu kadar zeki bir adama göre gerçekten aptalsın. O hazine diye bir şey yok."

"Kanıt var," diyor, şimdi birbirimizin etrafında dönüyoruz, iki silah da dışarıda. "Koordinatları buldum."

"Onları asla test edemeyecek olman çok kötü."

Gözleri genişliyor ve yüzüne neredeyse insani bir ifade yerleşiyor.

"Yapacağız."

"Hayatımın hiçbir zaman bir parçası olmak istemedin. Şimdi ben de seninkinin bir parçasını istemiyorum."

Dudakları yarım bir gülümsemeyle
titriyor. "Utanç verici." Başımı salladım.

Evet, öyle.

Bir saniye içinde üç şey oldu: Bir kapı açıldı ve ardından iki el silah sesi
duyuldu; biri benim, diğeri onun silahından. Düşme hissi dışında hiçbir şey
hissetmiyorum.

Düşüyor

.

Sonsuza
kadar.

OceanofPDF.com

Chapter 44

Serena

SEBASTIAN beni koridordan aşağı sürüklüyor ve Liam'dan yeterince uzaklaştığımızda beynim yeniden çalışmaya başlıyor. Kendim için, onun için savaşmak zorundayım. Sebastian beni kabaca çekerek arkasında sendelememe neden oluyor. Bir köşeyi çok hızlı dönüyor ve ben düşüyorum, kendi ayaklarıma takılıyorum. Dizlerim, dirseklerim ve başımla sertçe yere düşüyorum. Duygularım beni yakalıyor ve mükemmel bir zamanlama.

Hıçkırma hıçkırma ağlıyorum.

"Seraphina." Sebastian durdu ve yanımda diz çöktü. Beni bir mülkmüşüm gibi sahiplendiği için kendini kötü hissediyor olmalı. Her nedense, bunca yıldan sonra bana karşı hâlâ bir zaafı var ve ben bunu kullanmayı planlıyorum. "İyi misin?" Beni kaldırıp yaralarımı kontrol etti.

Büyük hata. Parmaklarımı gözlerine sokuyorum ve bağırdığında arkasına atlayıp kollarımı boynuna doluyorum.

Homurdanıyor ve kıvranıyor, kendini kurtarmaya çalışıyor.

"Beni dikkatle dinle." Sahip olduğumu bilmediğim bir güçle onu tutuyorum. "Ben senin oyuncağın değilim. Ve yedi yıl önceki kız da değilim. Seni öldüreceğim ve bundan zevk alacağım."

bir gırtlak sesi duyuluyor ve Sebastian'ın mor kafasını da yanıma alarak . "Caleb?" Ve arkasında bütün bir ekip. Ortağımı gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Belki de adamın gitmesine izin verirsiniz ve bundan sonrasını bana bırakırsınız?" diye sorar, sesine eğlence sızar.

Sebastian kollarımda gevşiyor ve ben alt dudağımı ısırıyorum. "Gerek yok."

Geldiğimiz yönden iki el ateş edildi ve Sebastian'ı yere düşürdüm.

"Liam!" Koridorda koşarak çığlık atıyorum.

"Serena, bekle," diye sesleniyor Caleb arkamdan. Beni durduracağını sanıyorum ama onun yerine bana bir silah doğrultuyor ve benimle birlikte koşmaya başlıyor.

"Teşekkürler." Zaten açık olan kapıdan koşarak geçtim ve manzaraya baktım. Hem Liam hem de babası yerde yatıyordu. Patron'un yanında ona yardım eden biri vardı. Ford.

Caleb'ın yüzü kıpkırmızı olur. "Seni-" Ford'un üstüne atlıyor.

Liam'a doğru koşuyorum. Sağ tarafından kan fişkırıyor ve ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. "Vuruldu," diye bağıriyorum kimseye belli etmeden. Diğer ajanların ve memurların içeri girip bir şeyler yaptıklarının farkındayım ama ne yaptıklarını bilmiyorum. Gözlerimi Liam'dan ayıramıyorum.

"Liam," diyorum ellerimi yanına bastırarak. "Ne?"

diye inliyor, gözleri hâlâ kapalı.

"Benimle kalmana ihtiyacım var."

Gözleri yarık yarık açılıyor. "Serena?" diye fısıldıyor, inanamıyormuş gibi.

"Ben buradayım. Sadece nefes almaya devam et, tamam mı?" Sesim

titriyor. Onun kötü

Kalbi onu çok hızlı mı kanattı?

Gözleri yuvalarından ama nefes almaya devam ediyor.

"Benden *hoşlanıyorsun*," diye mırıldanıyor.

"Evet, ölmemeni istiyorum." "Çünkü

beni çok *seviyorsun*," diye şarkı

söylüyor. Gözlerimin arkası yanıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, o kadar yumuşak ki duyamıyor. Benden

başka kimse duyamaz. Gözleri aniden açılır. "Babam..."

Omzumun üzerinden bir bakış attım. Babası yerde yatıyor, göğsü inip kalkıyor ama yanında yerde bir kan birikintisi var.

Liam'a bakıyorum. "O yaşıyor."

"Kahretsin." Gözlerini tekrar kapatıyor ve onu kaybettiğimden endişeleniyorum. Parmaklarımda sıcak kan dolaşıyor. Kompresyon yeterli değil. Gömleğimi yırtıp Liam'ın yan tarafına olabildiğince sert bastırıyorum.

Liam'ın gözleri açılıyor ve tembel, yorgun bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Spor sütyeninin gelmesine sevindim."

"Sana en iyinin en iyisi olduğunu söylemiştim."

Gözleri tekrar kapanıyor ve her kapandığında açılmayacaklarından endişeleniyorum. "Dinle Liam, bunların hiçbirini hatırlamayacağını biliyorum ama sadece dinle,

Tamam mı? Çocukken hayatımı mahvettiğin için senden nefret ediyordum ama etmedin. Yapmadın. Ve senden nefret ettim-"

"Bu saçmalık da *ne*?" diye homurdanıyor.

"İşimi zorlaştırdığın için senden nefret ediyordum. Ama sahip olduğun her şeyi arkana bakmadan başkalarına vermeni seviyorum. Benimle ilgilenmeni seviyorum. Gerçekten sinir bozucu olsa da bir şekilde hem ukala hem de alçakgönüllü olabilmeni seviyorum."

Gözleri hafifçe aralanıyor. "Beni öpmen için sana meydan okuyorum."

Dudaklarımı onunkilere değdirirken gözlerimden yaşlar dökülüyor ve öpücüğümle bedenimdeki yaşamı onunkilere akıtmaya çalışıyorum. Dudakları yumuşak, ama benimkilere karşı hareket etmiyorlar.

Geri çekiliyorum. "Liam?"

Chapter 45

Serena

Ayağımı yere vuruyorum ve parmaklarımı plastik sandalyeye vuruyorum. Sonra koridordan geçip kapalı kapıya ve bekleme odasına geri dönüyorum. Deli gibi göründüğüme eminim. Üzerimde bana ait olmayan bir gömlek var, pantolonum kan içinde, gözlerim şişmiş ve yanaklarımda morluklar var. Ama o kapalı kapı dışında kimseyi ya da hiçbir şeyi görmüyorum.

Neden kimse bana Liam'ın hayatta olup olmadığını söylemiyor? Sonunda onu sedyeye koyup ambulansa bindirdiklerinde nabızı çok düşük, teni çok solgundu. Ve bu beş saat önceydi.

Bu arada kalbim ikimize de yetecek kadar atıyor. Panik atağın eşiğindeyim. Büyükbabası Henry'yi göremiyorum bile çünkü kontrol için başka bir hastaneye götürüldü ve sadece ailesinin girmesine izin veriliyor.

Tanıdık bir figür bekleme odasına giriyor ve doğruca bana yöneliyor.

"Bana iyi haberler ver Harris," diye fısıldıyorum.

"Hepsini yakaladık," diyor.

Neredeyse yere yığılıyordum ama o beni yakaladı. Beni ve tüm dünyamı dik tutarken hiçbir şey söylemiyor. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" diye mırıldanıyor. "Ortaklar böyle yapar."

Bir hıçkırık boğazımı sıkıyor ama bir gün için yeterince ağladım. "Ee, ne oldu?"

"Çılgıncaydı. Gerçek adı Eugene olan Patron, tüm adamlarına döndü ve 'hazineye ben sahip olamazsam, kimse olamaz' dedi."

Geri çekiliyorum, isim ve Caleb'in az önce söyledikleri karşısında afallıyorum. "Hazine mi?" Caleb omuz silkti. "Tek söylediği buydu."

Cillian Moore'un hazinesi mi? Gerçek mi?

Başımı salladım. "Herkes sırtını mı döndü?"

"Evet. Liam videoyu temizlemeyi ve izlenebilir hale getirmeyi başardı. Ayrıca Patron'la olan tüm çileyi de kameraya aldı. O video yeterince lanetleyiciydi. Patron'un avukatı bile ne düşüneceğini bilemedi. Liam bizi bilgisayarına da soktu. Onları içeri tıkmak için ihtiyacımız olabilecek her şeyi bulmuş." Caleb başını sallıyor ve beni oturmam için dürtüyor.

"I..." Her şeyi anlamlandırmaya çalışarak gözlerimi kırıştırıyorum. "Liam'ın tüm bunları yaptığına inanamıyorum."

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama görünüşe göre artık endişelenmene gerek kalmayacak kadar seni önemsiyor. Video ortaya çıktı. Herkes ömür boyu uzaklara gidecek."

"İkimiz de adaletin her zaman yerini bulmadığını biliyoruz." "Hayır, ama içimde bu sefer olacağına dair bir his var."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Çenesini kaşıyor. "Başbakan ve FBI direktörü beni ziyaret etti."

"ASAC'ı mı kastediyorsun?"

Caleb başını sallar. "Yönetmen."

Anlamıyorum. "Ne?"

"Liam her ikisini de iyi tanıyordu ve videoyu onlara da e-posta ile gönderdi. Görünüşe göre..." Caleb kelimeyi gıcırdatarak söylüyor. "Liam yıllardır ikisine de yardım ediyor. Ülkeye geri döndüğünden endişe etmediler ve peşinden gitmemiz için bize asla yetki vermediler. Bu sadece Ford ve patronun işiydi."

Gülmek beni bulur. "Patron ahbap?"

Caleb esniyor. "Çok yorgunum. Ve hâlâ Liam'ın düşündüğüm kadar kötü olmadığına inanmaya çalışıyorum."

"Gerçekten yorgunsun."

Omuz silkiyor. "Artık ondan daha az nefret ediyorum." Uzun bir süre sessiz kaldı. "O nasıl?"

Ciddi melankoli yine üzerime çöküyor. "Bana hiçbir şey söylemeyecekler."

Caleb bir kolunu omzuma atıyor ve ben de onun rahatlatıcı kucağına doğru eğiliyorum. İnsanların hayatıma, kalbime girmesine izin vermem. Ama Caleb'in ailemde kalıcı bir yeri var.

"Kız arkadaşın bizi böyle görse çıldırırdı." "İyi ki burada değil," diyor Caleb. "Um... afedersiniz? Tam burada duruyorum."

Caleb ve ben Amelia Quinn'i kanlı canlı görünce irkildik. Kısa sarı saçları, parlak pembe mini eteği ve doğal olmayan bir sırıtışı var. Ama sırıtmıyor. Şişmiş kırmızı yüzüme bir kez bakıyor ve diğer tarafımdaki sandalyeye çöküp beni ahtapot kollarıyla sarıyor.

"Bundan rahatsız oluyorum," diye inliyorum, onu itmeye çalışıyorum ama zorlanıyorum.

"Çok kötü," diyor Amelia. "Artık benimle sıkışıp kaldın."

"Neden buradasın?" Homurdanıyorum.

"Liam bana mesaj attı."

"Ne?" Caleb bağırır.

Amelia onun sorgulayan bakışlarından kaçınıyor. "Dün bana mesaj attı ve bana silah çektiği için özür olarak Londra'ya bir seyahat ısmarladığını söyledi, ben de bu durumda bana istediğin zaman silah çekebilirsin dedim. Bunu alışkanlık haline getirmek istediğimden değil, ama böyle avantajlarla geldiğinde..."

Saçmalamasına gözlerimi deviriyorum ama nedense eskisi kadar sinir bozucu bulmuyorum.

"Londra'nın yılın bu zamanı çok güzel olduğunu ve Caleb'in de burada olduğunu söyledi. Gerçekten daha fazla ikna edilmeye ihtiyacım yoktu." Etrafıma bakıp Caleb'a kaşlarını oynatıyor. "Özellikle de Caleb beni engellediğinden beri..."

Bunun geri tepeceğini biliyordum.

Caleb kız arkadaşının gelişiyile büyük bir çelişkiye düşmüş görünüyor. Beş saat önce bir çatışmanın ortasına düşebilirdi. Bu kadın.

"Ona inanamıyorum; yemin onu vuracağım-"

Amelia ve ben ona ters ters bakıyoruz ve yüzü soluyor. "Doğru, bir an nerede olduğumuzu unuttum. Ama bunu konuşacağız," diyor Amelia'ya.

"Konuşmak' derken sevişmeyi kastediyorsun, değil mi? En son konuşmak istediğinde olduğu gibi, sonra kendimizi o bardaki malzeme dolabında kilitli bulduk ve-"

"Hayır," diye sözünü kesiyor Caleb, yanaklarında bir kızarıklık belirliyor.
"Yani *konusmak*." "Doğru..." Amelia kelimeyi uzatıyor ve göz kırpmıyor.
Gülünç görünüyor. "Siz ikiniz bir oda tutun artık."
"Gitmiyoruz," diyorlar hep bir ağızdan.
"Endişelenme, Rena. O iyi olacak." Amelia tekrar yanıma yapıştı.
"Gitmeme izin vermezsen olmayabilirsin," diye homurdanıyordum. Ama o bırakmıyor ve ben de onu zorlamıyorum.

OceanofPDF.com

Chapter 46

Liam

Gözlerimi açıyorum ve anında kör oluyorum. Cennetin parlak ışıkları var.

Bu da ölmediğim anlamına geliyor, çünkü oraya ulaşmamın imkanı yok. "Liam?"

Bu sesi nerede olsa tanırım. Serena'yı bulana kadar tutulmuş boynumu yana doğru itiyorum. Caleb ve Amelia da buradalar ama onlar benim dikkatimi çekmiyorlar.

"Hey, güzelim," diye fısıldıyorum.

Serena elimi tutup yukarı çekiyor ve göğsüne bastırıyor. Hâlâ duygularıyla savaştığını görebiliyorum. Bazen onları dışarı çıkarmak için yardıma ihtiyacı oluyor. Belki ben ona yardımcı olurum.

"Ne? ölüyormuşum gibi davranıyorsun."

"Sen yaptın!" Gözyaşları yüzünden aşağı hızlı hızlı dökülüyor ve ne kadar uğraşsam da hepsini toplayamıyorum. "*Öz baban* tarafından."

Dişlerimi birbirine geçirdim. "O korkunç adam nasıl?"

Serena Caleb'a baktı.

"O iyi mi?" Sanki bunun doğru cevap olup olmadığını merak ediyormuş gibi kaşlarını çatıyor. Nefes alıp veriyorum. "Nişancılığım üzerinde çalışmam gerek."

"Liam!" Serena koluma hafifçe vuruyor ve dudaklarım seğiriyor. "Tüm yapabildiğin bu mu?"

"Bir hastane yatağındasın. Daha yeni vuruldun. Sana zarar vermeyeceğim."

"Sanırım seninle g re mek kendimi çok daha iyi hissetmeme yardımcı olur." Yanakları pembeleşiyor ve biri kıkırdarak "Oh, çok tatlılar." Caleb olmadığına eminim. "Dur.

Dinlenmen gerek."

"Neden, incindim mi? Bana hiçbir şey söylemedin." Aşağı bakıp ne d   nd   m  do rulayabilirim ama gözlerimi bir daha asla Serena'dan ayırmak istemiyorum.

"Kurşun atardamarı sıyrıp geçmiş. Bunun da ötesinde, iki kaburgan çatlamış ve elmacık kemiğin kırılmış. Hayatta olduğun için  anslısın." Son kelimedede dudakları titriyor.

"Ama ben  yleyim." Elini sıkıyorum. "Ve beni seviyorsun."

Gözleri kocaman oldu. O kısmı hatırlamayacağımı sanıyordu ama hatırlıyorum. Diğer her şey elimden kayıp giderken o tek gerçeğe tutundum. Her şey gittiğinde, o tek kelime oradaydı, bedenimi saran ve beni havada tutan bir his gibi.

"Gitmeliyiz," diyor Caleb, havayı bozarak. Pek sayılmaz. Burada olduklarını zar zor hatırladım.

Kapı arkalarından kapanırken Amelia, "Belki içinde  p   ebileceğimiz bir erzak dolabı vardır," diyor.

Kapının tıkırtısı Serena'yı yeniden hayata döndürür gibi olur. "S yledi im şey hakkında-"

"Beni nasıl sevdiğin hakkında mı? Çünkü seviyorsun ve bunu ink r edemezsin. Ayrıca beni  pt n ve korkarım ki ben pek aktif bir katılımcı değildim. Belki bunu telafi etmeme izin verirsin?"

G l msemesini gizlemek için yana ının içini ısırtıyor. "Sanırım." Daha da yaklaşıyor, dudaklarını  i mi  yana ımın ve morarmı  dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Daha iyi olduğunda." Aya a fırlıyor ve sandalyeye çöküyor.

bir karı  açık ona bakıyorum. " aka yapıyorsun, değil mi?" "Neden? Bir  aka duymak ister misin?"

Sırıttıyor.

Beni ele geçiren aptalca gülümsemeye engel olamıyorum. Ama göz kapaklarım ağır, vücudumun geri kalanı da  yle. Gözlerimi kapatıyorum, yatakta rahatlıyorum, hayatım boyunca ilk kez memnunum. "Eğer bir önemi varsa, ben de seni seviyorum."

Chapter 47

Serena

"HENRY?" Evin içinde amaçsızca yürürken sesleniyorum. Son birkaç gündür Liam'ın birçok yerinden birinde kalıyordum. Liam hâlâ hastanede ve henüz ayrılmaya cesaret edemiyorum. Gitmek zorunda olduğumdan değil. Bu 'çile'den kurtulmam için bana istediğim kadar tatil izni verildi.

"Buradayım hayatım," diye sesleniyor Liam'ın büyükbabası oturma odasından.

Bu oda benim favorim. Bütün ev benim favorim. Kuleler, bir gölet ve dışında çit labirenti olan bir avlu var. Çocukken hayalini kurduğum prenses şatosu gibi. Ama en çok burayı seviyorum çünkü içinde hayat var. Burası Liam'ın zamanını sadece hırsızlıkla değil, yaşayarak geçirdiği yer. Ocağın üzerindeki resimlere bakarak bunu söyleyebilirim; sahte değil, gerçekten yapmak istediği resimler. On dört yaşındayken çizdiği bir resmim bile var. Onu düşürdüğümde mahvettiğimi düşünmüştüm ve onu tekrar görmek, o küçük kızıdan ne kadar değiştiğimi görmek beni ağlattı. O zamanlar Liam'ın bana ne kadar değer verdiğinden nasıl şüphe etmişim? Hatta onun boyalarından bazılarını buldum ve karşılığında onun resmini yapmaya çalıştım ve ona Bay Patates Kafa temsilini gösterdiğimde o kadar güldü ki neredeyse dikişleri atacaktı.

Ama bu odada Liam, iki evimizin tam ortasında yer alan söğüt ağacının bir duvar resmini yaptı ve Henry'yi sık sık burada buluyorum. Acaba ona evini mi hatırlatıyor?

"Nasılsın?" Yanındaki kanepeye yerleşmeden önce yanağına bir öpücük konduruyorum. "İlaçlarını aldın mı?"

"Ben iyiyim. Siz ikiniz çok endişelisiniz." Elimin üstünü okşadı. "Yaşlı bir adam huzur içinde oturamaz mı?"

Huysuzluğuna sırtıyorum. Kendisine bakılmasından hoşlanmıyor ama doktora bunu yapacağıma söz verdim ve da. Ona yaşattıklarımından sonra en azından bunu yapabilirim. Kolu kırıldı ve üç kaburgası çatladı. Bu tatlı, nazik adamı tehlikeye *attım*.

"Dur." Elimi sıktı. "Ne düşündüğünü biliyorum ve bu yolda devam etmene izin vermeyeceğim. Daha fazla özür duymak istemiyorum. Sen yanlış bir şey yapmadın. Keşke tüm bunların arkasında oğlumun olduğunu o zamanlar bilseydim. Ona bir ders verirdim" diyor ve elini yumruk yapıp havayı yumrukluyormuş gibi yapıyor.

Ona yaslanıyorum, başımı sağlam omzuna koyuyorum ve söğüt ağacına . Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı kayıyor. "Sana teşekkür edecektim. Hayatımı kurtardığın için. O zaman da şimdi de."

"Bunu yüz kere daha yapardım. Ama bu sefer sana Liam kadar yardım ettiğimi sanmıyorum. O çocuk seni seviyor. Her zaman içindeki en iyiyi ortaya çıkardın ve bu hafta gördüğüm adam" -sesi çatlıyor- "her zaman olmak istediği adam."

Bir gözyaşı daha yanağımdan aşağı süzülüyor. Son zamanlarda duyguların ardı arkası kesilmiyor. Onları yıllarca kilitli ve uykuda tuttum, ama şimdi zincirlerinden kurtuldular, üzerimde özgürce dizginleniyorlar.

"O iyi bir adam. Senin gibi."

Henry gülümseyerek, "Ona bildiği her şeyi ben öğrettim," diyor. "Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim."

O yaptı.

Telefonum çalıyor ve anı bozuyor. Açıp numaraya bakıyorum. Yine hastane. Liam gitmesine izin vermeleri için hemşireleri durmadan rahatsız ediyordu. Ayağa kalkıp girişin yanındaki küçük kanepeye doğru yürüyorum.

"Hayır, henüz gidemezsiniz," diyorum cevap verirken. Onun yerine bir hemşire "Bayan Cruz?" diyor.

Liam değil.

"Oh, pardon, evet?"

"Liam kaçtı sayılır."

Ayağa fırladım. "Ne demek kaçtı?"

"Pek sayılmaz... Yani, gerçekten kaçtı. Onu kontrol etmeye gittim ve o ve tüm eşyaları gitmişti. Kimse onu giderken görmemiş. Kameraları kontrol ettik ama nereye gittiğini göremedik."

"Birinin telefonunu mu çaldı?"

"Sanmıyorum... Aslında aklıma geldi de, dün bir hasta telefonunu bir süre kaybettiğinden bahsetmişti."

"Onu aramaya zahmet etmeyin. O gitti," diyorum, telefonu kapatmadan ve kanepeye çökmeden önce daha çok kendime. Başımı ellerimin üzerine koyuyorum. Bunun olacağını biliyordum. Gideceğini biliyordum.

Yine de bir sebepten dolayı kaldım.

Şimdi ne olacak? Burada oturup on beş yıl onun dönmesini mi bekleyeceğim? Bunu yapamam. Başımı sallarım. Yapmamaya çalışırdım ama kalbimde hep .

Bu da önce onu bulmam gerektiği anlamına geliyor.

Ve ... "Onu öldüreceğim," diye mırıldandım.

"Bazı şeyler asla değişmez."

Başım girişe doğru savruluyor ve Liam orada, gömleğinin düğmelerini açarak vücudundaki bandajları ortaya çıkarmış, gözleri hâlâ şiş.

"Liam." Ona doğru koştum. "Burada ne işin var?"

Kaşlarını kaldırdı. "Belli olduğunu sanıyordum."

"Hastaneden kaçtın. Bir daha taburcu olmaman gerekiyordu.

iki gün daha. Bunu neden yapasın ki?"

Gözlerini deviriyor. "Çünkü oradan çıkmam gerekiyordu."

"Hayır, orada kalmalısın. Ya yaran açılırsa ve tekrar kanamaya başlarsan?"

Bana doğru bir adım atıyor ve bir kolunu belime dolayarak beni nazikçe kendine çekiyor. "Güzel gelinimin benimle ilgileneceğine inanıyorum."

Geri çekiliyorum. "*Gelin* mi?" Kelimeler

boğazımda düğümleniyor. Gözlerini

kırpıştırıyor. "Böyle bir şey olmadı mı?"

Başımı sallarken yanaklarım sıkıştı.

"O zaman mükemmel bir rüyaydı. Belki bir gün gerçeğe dönüştürebiliriz."

"Sanırım sayıklıyorsun." Kollarından kurtulmaya çalışıyorum ama beni sıkıca tutuyor.

"Hayır, hayatımda ilk kez doğru düşündüğümü hissediyorum. Gelin kısmı hariç." Dudaklarımın köşesinin hemen altını öpüyor.

"Eğer bu doğru olsaydı, hastaneden ayrılmazdın." Dudaklarını kulağıma götürürken ürperiyorum.

"Çok garip bir şeydi... kız arkadaşım ben hastaneden çıkana kadar beni öpmedi."

Başımı sallıyorum. Bir dakika içinde ilişki statüm hem yükseltildi hem de düşürüldü. *Kız arkadaş olarak kalmaktan* mutluyum. "Seni zavallı adam."

"Yani, neden bunu yapmak zorunda olduğumu anlıyorsunuz."

"Muhtemelen."

Beni döndürüp duvara yasladı.

"Dikkatli ol! İki kurşun yarası ve kırık bir kaburgadan sonra iyileşiyorsun-"

"Ve daha iyi hissetmek için tek ihtiyacım olan bir öpücük. İnanın bana, doktorların benim için yapabileceği başka bir şey yok. Bunlara ihtiyacım var." Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Ya da daha doğrusu... sana."

Karnım zil çalıyor ve cildim beklentiyle karıncalanıyor. Yeterince bekledim. Yavaşça başının arkasını tutuyorum ve öpücüğüne karşılık veriyorum. Bu ilk öpüşmemize ya da son öpüşmemize hiç benzemiyor. Bu öpücük paylaşılan sırları ve uzun zamandır söylenen sözleri fısıldıyor. Bu öpücük benim için sonun başlangıcı. Öpmek istediğim başka kimse yok. Benim için başka kimse yok. Nasıl yürütebileceğimizi bilmiyorum. Ama ne gerekiyorsa yapacağım. İstediğim şey bu. 14 yaşımdan beri istediğim şey. Uzun zamandır saklanıyordum, ama şimdi bulundum.

Başımı eğip öpücüğü derinleştirirken elleri saçlarıma dolanıyor. Parmaklarımı nazikçe bandajın üzerinde gezdiriyorum, sonra yan tarafındaki dövmelelere doğru ilerliyorum. Bana daha fazlasını göstermek için kolunu kaldırarak geri çekiliyor.

Parmaklarımı tutuyor ve sargıların üzerinde zar zor görünen söğüt ağacına doğru sürüklüyor. Ancak şimdi daha yakından baktığımda sarkık dalların altında iki küçük figürün bacaklarını görebiliyorum. "Bu sen ve ben," diye fısıldıyor. "Kalbime en yakın tuttuğum anı. Bu tenimde olduğu sürece seni aramaktan asla vazgeçmeyeceğime dair kendime söz verdim."

Ağlamamak için yanağımın içini ısıırıyorum. "Gerçekten uzun zamanını aldı."

"Sanırım tam zamanında geldik." Ellerini kaldırıp yanaklarımı okşuyor. "Ve seni sonsuza dek yanımda tutmayı planlıyorum."

Kendime engel olamıyorum; arka cebimden kelepçeleri çıkarıp bileklerine kilitliyorum.

"Bunu hapishaneden yapmak zor olacak."

Kafasını kaldırdı. "Cidden, hâlâ bunu yapıyor muyuz?"

"Sen ısrar ettin."

"Ben yaptım." Gözleri mizahla parlıyor. "Belki biraz bekleyebiliriz?"

Sanki düşünmek zorundaymışım gibi dudağımı ısırıyorum. "Sanırım bu ayarlanabilir."

"Kaçabiliriz; sen de benimle gelebilirsin." Boynumdan aşağı öpüyor.

"yoruldum." Ona doğru iç çektim. "Merak etme, içimden bir ses gerçek bir hapis cezasıyla karşı karşıya kalmayacak, Bay FBI direktörünü tanıyorum." Kafasını kaldırdı. "Sana bunu söylemeyi unuttum mu?"

"İşte sana "

Bir nefes veriyor. "İlk kaçtığımda beni buldular. Beni tutuklamak yerine işe aldılar. FBI ile ilişkiyi sadece iki kişi biliyor."

Dudaklarımı büzüyorum. "Görünüşe göre kısa listeye giremedim."

Başını iki yana sallıyor. "Hâlâ kötü adamlarla anlaşma yapıyordum. Bunu bir sır olarak saklamam gerekiyordu. Amelia o kutuyu bulduktan sonra FBI, 'Patron' adında birinden departmandan birine gönderilen ve benden bahseden birkaç e-postaya rastladı. Nedense kim olduğunu bulmak için sistemlerine girmeme izin vermediler." Gözlerini deviriyor. "Ama haini ortaya çıkarmak için beni yem olarak kullandılar. Benim için geldiğin gün, e-postanın hangi büronun bilgisayarından gönderildiğini buldukları gündü."

"Ford'un" dedim.

Liam başını sallıyor. "*Senin*."

"Benim mi?" Kalbim karnıma düştü. "Ford bana tuzak mı kurdu?"

Başını sallıyor. "Senin için geliyorlardı Cruz, ama masum olduğunu biliyordum. Müdahale etmek zorundaydım. Ford'un kim olduğunu bile bilmiyordum, ama planı bu olmalıydı - ikimizi de almak. Sana saldırdığında, onun sadece bir tetikçi olduğunu düşündüm."

Başımı salladım. "Buna inanamıyorum."

Dudakları seğiriyor. "Seni bir tabuta koyarak kurtardığıma inanamıyorum musun?"

"Eğer beni bir daha canlı canlı tabuta koyarsan, kafanı tıraş ederim."

"Tehditlerin daha az psikotik olmaya başladı." Alnıma bir öpücük bırakıyor. "Seninle gurur duyuyorum, aşkım."

Derin bir nefes alıyorum. Tüm bu olanları kabullenmem biraz zaman alacak. Ama şu an için bilmem gereken her şeyi biliyorum. Liam bir

İyi adam.

"Yani..." Liam fısıldıyor. "Kelepçeler gerekli değil mi?"

Kollarını kaldırıp omuzlarıma atıyorum. "Oh, kesinlikle öyleler."

İçeri girerken sırtıyor. "Sonunda," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Bunun için çok uzun zamandır bekliyordum."

"Çok dramatiksin." "Bu benim cazibelerimden biri."

"Bir, ha? Kendini oldukça yükseklerde görüyorsun." "O hazineyi bulana kadar bekle, aşkım."

"Yine mi bu?" Geri çekilmeye çalışıyorum ama kolları hâlâ etrafımda. "Sana böyle bir şey olmadığını söylemiştim."

"Bahse girmek ister misin?"

"Sıra sende." Dudaklarına bir öpücük , onu hissetmekten ve tadından zevk alıyorum.

"Siz ikiniz uzun zamandır oradasınız," diye sesleniyor Henry kanepeden ve Liam'la ben gülerek ayrılıyoruz. "O benim resmi torunum oldu mu?"

Kelepçeleri çözüyorum ve Liam beni odanın içine çekip elimi tembelce sallarken gülüyor. "Denedim. Hayır dedi."

"Sormadım! Hiç sormadın, sadece varsaydın. Ayrıca, az önce vuruldun." En sevdiğim iki erkeğin arasındaki kanepeye oturdum. "Böyle bir şeyden sonra hayatını değiştirecek kararlar alamazsın."

Henry bacağımı okşayarak, "Aslında bence bunu yapmak için en iyi zaman," diyor. "Sen ne dersin?"

"Hey, hareketlerimi çalmayı kes ihtiyar," diye kıkırdıyor Liam, diğer bacağımı okşuyor ve bana bakıyor. "İçimden bir ses Serena'nın benimle evlenmeye hazır olduğunda bunu bana söyleyeceğini söylüyor. Ya da belki bana evlenme teklif edecek." Gözleri dans ediyor ve ben başımı sallıyorum.

"Bu hazine meselesi de neydi?" Henry Liam'a sorar. "Yanımızda oturanın dışında mı?"

"Siz ikiniz dayanılmazsınız." Gülüyorum. Ama hiç bu kadar mutlu olmamıştım. "Oh, sadece bekle, büyükbaba. Bu iyi olacak..."

Epilogue

Serena

YER: PHOENIX AZ

Altı ay sonra

FBI Liam'a karşı hoşgörölüydü. Çok fazla hoşgörölü. Altı ay ev hapsi cezası aldı, ardından da bir yıl boyunca Ajan Harris'ten başkasının gözetiminde muhbirlik yaptı. Yine de, hoşgörölünün aniden sona erdiği yer burasıydı. Caleb, müdürün kendisine söylediklerine çok sinirlendi ve Liam'ın hayatını kabusa çevirmeyi planladı.

Liam'ın ortaklıkları için çok daha hayalperest beklentileri vardır: arkadaşlık.

Ve ben her şeyi en ön sıradan izleyeceğim. Ama önce, erkek arkadaşımın özgür bir adam olmasını kutlamalıyım.

Liam'ın Phoenix'te ev hapsine girmeyi tercih ettiğinde kendisi için satın aldığı gösterişli çatı katının önünde durdum. Büyükbaba Henry'nin de onunla gelmesini sağlamaya çalıştı ama yaşlı adam inatçıydı ve reddetti. Liam ikimiz için bir malikane satın almayı teklif etti ama ben kesin bir dille reddettim. Uzun zamandır yalnızdım ve hala kendime ait bir alana ihtiyacım var. Tabii ki bunu ona söylediğimde, bir atış poligonu ve eğitim alanıyla doldurmak için bütün bir kanada sahip olabileceğimi söyledi.

Bunu da geri çevirdim ama şimdi kesinlikle pişmanım. Uzun bir altı ay oldu ve erkek arkadaşımın her zaman aynı yerde olmaya hazırım... ve iki mil yarıçapından daha uzağa gidebilmeye.

Kapıcı beni gülümseyerek içeri aldı ve asansöre binerek en üst kata çıktım.

Liam'ı hazırlıksız yakalamayı umarak sessizce kapının kilidini açıyorum. İkimiz de birbirimize üstünlük sağlamaya çalıştığımızda bunu ilişkimizi geliştiren bir oyun olarak görüyoruz. Herkes için değil.

Kapıyı arkamdan yavaşça kapatıyorum ve en yakın duvara yaslanıp bekliyorum, dinliyorum.

Mutfağın yanında bir itiş kakış oluyor ve ben de dönüp ters yöne gidiyorum, ortaya çıktığında onu yakalamak için. Birkaç ses ve hareket daha bekliyorum.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve bu özel alçaltmayı birçok kez yaptığım için sayıyorum.

On iki basamağa ulaştığında saklandığım yerden fırlıyorum, bir kolumu boynuna doluyorum, onu kafasından yakalamaya hazırlanıyorum ama Liam daha hızlı davranıyor ve beni kollarının arasına alıyor.

"Zamanı gelmişti, Özel Ajan Cruz. Sabırsızlanmaya başlamıştım." Sırtarak beni doğruca kanepeye götürdü ve kabarık uçuruma bıraktı. Hiç vakit kaybetmeden beni öpücöklere boğuyor ve yeni sakalını, gıdıklandığımı yeni öğrendiği boynumun çukurunda gezdiriyor.

"Dur!" Hırıldıyorum.

"Sen başlattın." Sabırsız ve aç gözlerini benimkilerin üzerinde gezdirerek ayağa fırladı. "Bitirmeye niyetliyim." Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve ben sadece Liam ve benim için var olan dünyaya dalarken diğerk her şeyi unutuyorum. Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime yaklaşıtııyorum. Böyle bir hayatın mümkün olabileceğini hiç hayal etmemiştim. Sadece dolandırıcı bir adamla çıkmak değil... Her şey. Bir ilişki, mutluluk, korkudan kurtulma... *güvenlik*. Tehlikeli iş hariç, ama bir kızın bazen uyuşturucu şebekelerini çökertmesi ve suçlularla savaşması gerekir.

Öpüşmeler yavaşlıyor ve Liam geri çekiliyor. "Onu getirdin mi?"

Cebimden küçük anahtar çıkarıp havaya kaldırıyorum. "Görelim bakalım." Ayağa kalkıyor ve ayağını yanımdaki kanepeye koyuyor.

Parmaklarımı ayak bileği monitörünün üzerinde gezdiriyorum. "Sanırım bu şeyi özleyeceğim."

". Çok hassas cildimi mahvediyor."

"Tam bir bebek." Cık cık diyorum ve monitördeki metal tuşa basıyorum. Klik sesi geliyor ve bırakıyor. Liam kılsız ayak bileğini ovalarken elimde tutuyorum. "Her zaman nerede olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu."

"Bunun kolay bir çözümü var." Liam bileğini ovmayı bırakıyor ve önümde dizlerinin üzerine çöküyor. "Sen neredeyse ben de orada olacağım."

Gülümsemeye karşı koyuyorum. "Bu doğru. Caleb bundan nefret edecek."

"Öyle," diye kabul ediyor Liam. "Bütün gün seninle flört edeceğim" - yanağımı öpüyor- "ve seni her suç mahallinde öpeceğim." Başka bir öpücük için yaklaşıyor ama onu geri itiyorum.

"Pek romantik bir görüntü değil."

Sırıttırıyor. "Muhbir olarak ilk resmi günüm önümüzdeki hafta başlayacağı için, özgürlüğümü kutlamak için kısa bir geziye çıkmak için yeterli zamanımız olduğunu düşündüm." Beni de yanına çekerek ayağa fırladı.

"Ne?" Ani değişim beni şaşırttı. "Şu anda seyahate çıkamayız." Onu tanırıyorsa, hazinenin olduğuna inandığı Güney Amerika'ya uçmak isteyecektir. İki ay önce Cillian Moore'un kitaplarından birinde koordinatları bulduğundan beri durmadan bundan bahsediyor.

"Evet, yapabiliriz." Sırtarak beni çatıya çıkan merdivenlere doğru çekiyor ve tutuşum gevşiyor. Sanırım çatıya bir yolculuk uygun olur. Ama kapıyı itip açtığı anda, bir helikopterin pervanelerinden çıkan hava yüzüme çarpıyor. Çatıda. Çatıda bir helikopter var.

"Liam!" Geri çekiliyorum. "Helikopteri ne zaman aldın?"

"Ev hapsinden mezuniyet hediyesi olarak aldım. Onaylıyor musun?"

"Tamamen gereksiz!"

"Yolculuğumuz için *kesinlikle* gerekli, tabii ekonomi sınıfında uçmayı düşünmüyorsanız." Gözlerini kısar. "Açık olmak gerekirse, uçmayacağım."

Başımı salladım. "Nereye gidiyoruz?"

"Seni bir seyahate götüreceğimi söylemiştim. Hiç Hawaii'ye gitmedin."

Hawaii mi? Bir keresinde ona bahsetmiştim. Aslında Hawaii'ye gitmek istemiyorum. Ve en son bana sürpriz yaptığı anda olanları düşününce, tatillere de pek meraklı değilim.

"Merak etme, bavullarını hazırladım. Çoğunlukla bikiniler var ama sorun olacağını sanmıyorum."

Yanağımın içini ısırdım. Onu geri kazanmak için mükemmel bir yol arıyordum ve şimdi oldu.

Onu helikoptere kadar takip ediyorum ve emniyet kemerimi takmama yardım etmesine izin veriyorum, belimin etrafındaki her değerli dokunuşun tadını çıkarıyorum.

Liam kemerini bağladıktan sonra pilot "Hazır mısın?"

diye soruyor. Liam elimi tutuyor. "Evet, hazırız."

Binaların üzerinden batıya doğru havalandırken aklım başımdan gidiyor. Liam'ın yaşadığı hayata asla alışamayacağım. Ama onunla yaşamayı seviyorum.

"Şampanya?" Liam bana bir bardak uzattı.

Uyku tozunu cebimden gizlice çıkararak alıyorum. Uzun zamandır mı kullanıyorum? Evet, uzun süredir. Küçük mü? Kesinlikle. Mükemmel bir intikam mı? Evet.

Flütün içine döküyorum ve bir fiske vuruyorum.

Bana dönüyor ve kadehini kaldırıyor ama ben onu durduruyorum. "Takas etmek ister misin?"

Yüz ifadesi inciniyor ama içinde hevesli bir pırıltı var. "Gerçekten zehirlediğimi mi düşünüyorsun?"

"Yapmadığını kanıtla."

Kıkırdıyor ve gözlüklerimizi değiştiriyor. "Bir sonraki maceramıza." Kadehimi onunla tokuşturuyorum, sonra zarif bir yudum alıyorum.

Liam bardağını kaldırır, gözlerinde bir meydan okuma vardır ve içer. Birkaç yudum daha alıp bekliyorum.

Liam'ın gözleri kapanıyor ve koltuğa yaslanıyor.

Kulaklığımın mikrofonunu açıyorum. "Varış noktasında hızlı bir değişiklik yapabilir miyiz?" Pilota soruyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor. " neresi, bayan?"

"Güney Amerika."

Kaşları çatılıyor ve Liam'a bakıyor. "Ona ilaç mı verdin?" "Hayır, tabii ki hayır."

Pilot gülüyor. "Bana buna dikkat etmemi söyledi ama ciddi olduğunu düşünmedim."

"Bizi Güney Amerika'ya götürürsen beni affedecektir."

Pilot tekrar güler. "Siz ikiniz gerçekten birbiriniz için yaratılmışsınız. Ben de zaten oraya doğru gidiyordum."

Hmm. Yani ona ilaç vermek gereksizdi. Yine de haklıydı. Ödeşme bir-Esniyorum. Bir esneme ikiye çıkıyor ve gözlerim açık kalmak için mücadele ediyor.

Hayır.

Bana da ilaç verdi.

İyi ki onu seviyorum. Uyandığımda hala onu öldürüyorum.

SON

Bonus

Ekstra uzun epilogu kısa öykü devamında arayın: Married to Mischief 2025'te geliyor!

OceanofPDF.com

Acknowledgements

Çocuk yetiştirmek için bir köy gerekir derler, bence bir köy dönemi gerekir. Ve ben bunu *köyüm* olmadan yapamazdım. Editörlerim, beta okuyucularım, bookstagrammer'larım, arkadaşlarım ve ailem. Hepimizin bir köye ihtiyacı var, benim köyüm olduğunuz için teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

Also by

KAOSA YAKALANANLAR KOLEKSİYONU

Tehlike ile

Randevu Bela ile

Alındı

Nişanlı Casusluk (Yakında) Evli Fesatlık

(Yakında) ASLA ASLA DEME

SERİSİ

Nasıl Gittiğini Görmedim

Senin Hayatında Değil

SADECE BİR BENTLEY NOELİ

Sadece Bir

Randevu

Sadece Bir

Bahis Sadece

Bir Gezi

Sadece Bir Şans

OceanofPDF.com

About the author

Jenessa Fayeth en son ne zaman tam bir gece uykusu çektiğini hatırlamıyor. Ama ertesi gün hayatta kalabilmek için ne kadar geç saatlere kadar kitap okuyabileceğini biliyor. Üniversitede Aile Hayatı ve İnsan Gelişimi üzerine uzmanlaştı ve şimdi bu bilgiyi vahşi çocuklarını yetiştirirken deli olmadığına kendini ikna etmek için kullanıyor. Hobileri arasında okumak, yazmak, uyumak, yemek yemek ve koşmak var. Bütün gece yazıyor ve bütün gün anne ve eş oluyor. Sürekli yoruluyor ama bunu dünyaya değişmez. Ona göre fıstık ezmesi en önemli besin grubu.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.